İÇİNDEKİLER

BEZİK OYNAYAN KADINLAR

Manastırlı Hilmi Beye Birinci Mektup,
Manastırlı Hilmi Beye ikinci Mektup,
Manastırlı Hilmi Beye Üçüncü Mektup,
Cemal'in İç Konuşmaları /1,
Cemal'in İç Konuşmaları /II,
Cemal'in İç Konuşmaları /III,
Manastırlı Hilmi Beye Dördüncü Mektup,
Seniha'nın Günlüğünden /I,
Seniha'nın Günlüğünden /II,
Seniha'nın Günlüğünden /III,
Seniha'nın Günlüğünden /IV,
Seniha'nın Günlüğünden /V,
Seniha'nın Günlüğünden /VI,
Seniha'nın Günlüğünden /VII,

ESTER'İN SÖYLEDÎKLERÎ

Kendime,
İstek,
Kan Yargısı,
Göz Suyumda,
Akmayı Duydum,
O Bile,
Düşüş,
Duruş,
Doğuş,
Umuş,
İkilemler,
Özleyiş,
Saplantı,
Gidemeyiş,
Biliş,
Yeniliş,
Bitmeyen,
Düş,
Uyanış,
Bitiş,

BEZİK OYNAYAN KADINLAR

MANASTIRLI HİLMİ BEYE BİRİNCİ MEKTUP

İşte şu yağmurlar, işte şu balkon, işte ben
İşte şu begonya, işte yalnızlık
İşte su damlacıkları, alnımda, kollarımda
İşte yok oluşumdan doğan kent
Hiçbir yere taşınıyorum, kendime sızıyorum yalnız
Ben dediğim koskocaman bir oyuk
Koltuğun üstünde, aynadaki yansıda
Bir oyuk! sofada, mutfakta, yatağımda
Yaşamayı tersinden kolluyorum sanki
Yetişip öne geçiyorum sık sık. Sözgelimi

Bir iki saatte bitiveriyor bir mevsim
İyi
Bugün pazartesi mi? kapının, pencerenin durumu
Salıyı gösteriyor.
Salondaki büyük saati sattım
Saatin ölçebileceği
Herhangi bir zaman parçası yok
Gittiği yeri bilmeyen böcekler gibiyim
Bir oyuğa, oyulmuş bir yaşama
Ne gereği var ki saatin
Balkona çıkıyorum sürekli
Yollar yollar yollar katediyorum sanki böylece
Bir semtin ilk rengini alıyorum
Örneğin Ümraniye'de bir çay bahçesindeyim
Bazan
Anılardan anılara bir yol
Ve
Anılardan anılara sallanan bahçe
Hangi yaprağı koparsam son anı avucumda kalıyor
İyi.
Yeniköy'de bir kahve içer miyiz, dedim bu sabah
Bu sabah bu sabah
Oralı olmadı kimse —pazartesi miydi—
Oyuğumdan çıkmıştım tam, begonyamsa güller içinde
Nasıl?
Güllerse güller içinde yani
Ve balkon demirinde bir martı. Dedim ki
Deniz şuralarda bir yerde olmalı
Çıt yok evin içinde
Deniz şuralarda bir yerde olmalı
Çıt yok
Sanki dünyadaki bütün çay ocakları kapalı
Ve göklerden tepelere inen bir sokak
Ya da bir akarsuyum ben
Denizse
Şuralarda..
Yok önemi bir iki gün kaldı —martı—
Balkonda
Deniz de öldü sonra, martı da
İyi iyi.
Suyu tutmak gibi bir şeydi hepsi
Günler —seni anımsadığım zaman—
Birden Kurtuluş'tan Taksim'e giden bir tramvay görüntüsü
Mavi bir elektirik çakımı tellerde
Sanki kar yağıyor da sürekli, Tepebaşı'ndayız
Karlar gıcırdıyor ayaklarının altında
Besbelli Gümüşsuyu'ndayız, Rus lokantasındayız
—Ne tuhaf, biz her zaman her yerdeyiz ikimiz—
Şarap içmişiz, üşüyoruz
Dışarda dünya silinmiş
İkimiz ikimiz ikimiz
Böyle birkaç defa ikimiz
Sonra ki bir fotoğrafa dönüşüyor her şey
Nasılsa
Sarı emmiş, mordan çekinmiş, kahverengi bir fotoğrafa
Sahi, kalınca bir şeyler giyinmeliyim ben
Üşümüyorum da
Bende herkes var, diyen bir kızın titrek

Sesleri dökülüyor kucağıma
Dudaklarım kan mavisi bugün.
Biz burda iyiyiz, biz burda çok iyiyiz
Biz burda kırk yaşındayız hepimiz
Dördümüz bir kişiyiz de ondan
İçimizden biri uyuyor olsa, falan filan
Onu bekliyoruz bir kişi olmak için
Evet evet, yanılmıyorum ben
Bir iki kişi kaldığımız zaman yanılabilirim
Doğrusu ya
Yanılmak her şeyi yeniden görmek gibi bir şey oluyor
Duvardaki vitray, begonya
Begonya, vitray
Kurtuluşla Asmalmıescit birbirine geçiyor
Bir tramvayın durmasıyla durmaması arasındaki ayrım
Karanfil kokuyorsa biraz
Yeni koparılmış bir demet karanfilim ben
Saçların soğuk ve uzun.
Ne diyordum? yağmurlar, evet
Üşümüyorum ürperiyorum sadece
Biçimini zorlayan bir kedi gibi
Dur biraz
Kapı çalındı, hayır, telefon
Telefon kapı telefon
İkisi birden mi yoksa
Yoksa
Ne telefon ne kapı
Bir şimşek sesi hiç olmazsa
O da değil
Ses filan duymadım ki ben
Yuvarlandıkça büyüyen
Bir kartopunun yumuşak sesi mi? belki
İki sesi taşıyan bir ses
Neden olmasın
Biraz önceki gibi
Üstümden biri kalkmıştı —yok canını—
Öyle değil, bir gölgeydi hepsi hepsi
Yer değiştiren gezgin bir gölge
Bahçedeki ceviz ağacından
İçeri sürüklenen.

MANASTIRLI HİLMİ BEYE İKİNCİ MEKTUP

Susmanın su kenarındayız bugün
Ne kadar sevgiyle konuşsak —konuşuyoruz da—
Korkuyoruz gözgöze gelince Hilmi Bey
Korkuyoruz
Sanki gözler rakiptir de birbirine —öyle değil mi—
Ve bir yokuştan iner gibi oluyoruz
Bir yokuştan bir yokuşa sürekli
— Nereye?
— Bilmem ki
Ellerimizde alkol sesleri, saçlarımızda
Alkol sesleri
Dağlarımızda, içdenizlerimizde
Ve günler günlerin içinde öyle yavaş ki

Yerine saplanıyor bir sürahi
Pencereler şaşkın
Perdeler bir uzak yol kadar uzun
Ve balkon
Kendi dudaklarında şimdi
Donmuş bir tavus kuşu
Bir tavus kuşu yontusu belki
Ne tuhaf
Demin de aşağıdan bir bando geçti
Sormak isterdim sana
Bir bando şefinin hüznü nedir Hilmi Bey
Bir bando şefinin uykusu
Nasıl bir uykudur ki Hilmi Bey
Ne kötü
Elimde bir çiçekle yaz geçti.
Ve bugün
Çepçevre oturduk masanın başına gene
Bezik oynadık Hilmi Bey —her gün oynuyoruz ya—
Giysisiz, sadece kombinezonlarımızla —öyle işte—
Oda çok sıcaktı —lal renkli çini soba—
Seniha korse takıyor, yahudi matmazel
Nerdeyse çıplaktı —terliyor terliyor terliyor—
Ve Cemal bir köşeden bize bakıyordu
Bakmıyor gibi bakıyordu
Durmuyor gibi duruyordu da
Benim anlamadığım işte bu
Dün dudağını kesti çarşıda
Kırmızı bir balıkla oynuyordu
Öptü bir ara balığı —neden—
Öperken dudağını kesti
Balık da kırmızıydı, kan da
Ve balık yüzerekten geçti —gördüm iyice—
Dudaklarından
Durdu Cemal gibi biraz ötede
Durmuyor gibi durdu
Ağlamadı, hiçbir şey söylemedi
Bu çocuk anlaşılmayanın ta kendisi
Yalnızca sordu, bu yüzden sana soruyorum ben de
Melekler dişi midir Hilmi Bey
Dişidir diye tutturdu
Yani ben..
Öyleyse neyim
Elimde bir yapma çiçekle.

Adım Cemile ya, çok seviyorum adımı ben
Çocukluğudur insanın adı
Cemal şimdilik Cemal'dir —evet, öyledir—
Benimkisi bir anımsama —Cemile—
Cemal - Cemile: yeni fışkırmış bir marulun sesi
Ezilmiş iki vişne
Ve akşam
Akşam ki sallanacak hamağını buldu
Buluyor
Sular menekşelendi Hilmi Bey
Karpuz lambanın altında
Yorgunum biraz —bütün gün içtim—
Hepimiz içtik
Cemal odasından çıkmadı hiç

Tangolar çaldık üstüste
Eski tangolar —bin dokuz yüz on beşlerde ne vardı
Ben pencereden bakarken
Kimseler ölmemişti
Ölüm diye bir şey yoktu ki Hilmi Bey
Var mıydı?—
Yüzümden bir şeyler aktı aktı
İçim de menekşelendi Hilmi Bey
Gökyüzü gibi bir şey bu çocukluk
Hiçbir yere gitmiyor.
Nedense odasına kapandıkça Cemal
Soyundukça soyunuyor yahudi matmazel
Hırslı bir dişi gibi
Ester, diyorum, Ester
Gülümsüyor hafifçe
Bir başka gülümsemeyi karşılar gibi
Öpüşürken gördün mü sen iki öpüşmeyi
Hilmi Bey
Tam öyle
Hızla giyiniyor sonra, dışarı çıkıyor
Üç kişi kalıyoruz birden
Yeni ısırılmış bir elma gibi kalıyoruz
Parlıyor yeşil tarafımız kendi aydınlığında
İçimde bir soğukluk
Dışımda bir begonya.
Karanlık iyice dışarısı
Rakımızı bitirdik —üçümüz—
Cemal odasından çıkmıyor
Birazdan Ester de gelecek
Koltuğa çökecek, bir sigara yakacak
Gene bir haç gibi olacağız dördümüz
Bir evin içinde kocaman bir haç
Kutsal değil, kirli
Coşkulu değil, kırık dökük
Sevinçle çekeceğiz onu kendimize.

MANASTIRLI HİLMİ BEYE ÜÇÜNCÜ MEKTUP

Yaşamaya yerleşiyor Seniha
Kendi yaşamına
—Güvercinsiz bir avlu mu? olabilir
Sırları dökülmüş bir ayna?—
Oysa çok geçti
Yıllar yıllar yıllar
Her geçen yıl elinde sanki
Yıprak, filizi yıllar
'Şey' sözcüğü gibi bağıntısız
Ağaççileği gibi durduğu yerde bir ezinti
Piyano tuşları —tek tek bakıldığında—
Çarçabuk bir göz atıldığında aynntısız —beyaz—
Yıllar
Seniha
Gözlerinin altı uzun menekşe.
Dün korkuttu beni —bazan oluyor—
Kocası İzmir'de yaşıyor, Karşıyaka'da
Sahici bir ayrılığın dikişini dikiyor Seniha

Mavi mavi
Usul usul yani
Kocası —ben sevmedim hiçbir zaman—
İkizini bulmuş diyorlar. Seniha aldırmıyor pek ,
Aldırmıyor da
Pudralar, kremler tiksindiriyor onu
Bu yüzden Bohemya kaseyi kırdı dün sabah
Saçlarını kesecek oldu
Sonra da sustu sustu sustu
Akşama dek
Hüzünler acılaşıyor Hilmi Bey
Geceler katı ve parlak
— Ansızın yere düşen
Laciverdi bir kestane sesi—
Acılar da acılaşıyor gittikçe
Sanki
Bir azarlanmayla ölümünü düşünen çocuklar gibi
Ödünç alıyorum seni bazen
Çoğu kez geceleri
Niye almayayım —kaç güz geçti—
Islak kaputun gibi kokardı güzler
Seni sevdiğimi unutmuşum Hilmi Bey
Seni de unutmak istiyorum artık
Unutmak! ama nasıl
Sözgelimi çok hızlı oynuyorum beziği
İçkiyi çabuk çabuk içiyorum
Her şey bir hıza dönüşüyor —çoğu zaman-
Odamı giyiniyorum
Odamı soyunuyorum
Yerlerini değiştiriyorum eşyaların
Dışarı çıksam, bir tramvaya binsem
Bir durak ötede hemen iniyorum
Boynumdaki annemden kalma kolye
—Pembe bir buğu, uçup gidiyor—
Bazan koparıyorum, yeniden diziyorum
Gökyüzünde kalın sırça ben
Dünyaya tutuyorum kendimi, bakılıyorum
Nedense hep böyle sanıyorum
'Nerdesin, akşam oldu'
Biraz anımsıyorum
Sen bahçe kapısından girerken
Bir kendim gibi caddelerdeyim
Zamanın minesi soldu Hilmi Bey
Demeye getiriyorum.
Geçenlerde Nisuaz'a gittim
Cemal'e birlikte
Hasır koltuklara oturduk
Dışarda kar serpeliyordu, iki elma, külde pişirilmiş
Giderek küçülüyordu —gözleri Cemal'in—
Kahveyle konyak içtim
Cemal tarçın içti, konuştu biraz
Herkes bana bakıyor, herkes bana bakıyor, herkes
Bana bakıyor —bana öyle geliyor—
Bacaklarım —işte!— güzeldir çok
Aralık kapıdan kış kokusu doldu içeriye
Ürperdim —işte!— omuzlarım da güzeldir
Ama ben
Kaçarak yaklaşıyorum her görünmeye

Uzaktan uzağa gözgözeyim
Uzaktan uzağa öpüşüyorum
Uzaklarda biriyle sevişiyorum
Erkeğe benzer yalnız bir dişiyim ben
Evet evet öyleyim
Hiç değilse öyle olmalıyım
Her neyse..
Az sonra Muhassen geldi —tanımazsın-
Kurtuluş'ta, aynı caddede oturuyoruz
Sevişmenin gölgesi gibidir yalnızken
Düşünmenin dişisi
Evini işletiyor —bana ne bundan—
Konyak içiyor o da
Sonra bir konyak daha
Kıpkırmızı gülüyor —gülsün, iyi—
Bütün gövdesiyle gülüyor
Bende gülüyorum
Vitrinlerdeki kesme bardaklar
Şarap şişeleri, bir gemi resmi
Gülüyor durmadan hepsi
Karşıda bir ev, kırk odalı sanki
Her odada bir boy aynası
Her boy aynasında
Beyoğlu'nun bir parçası
Durmaksızın gülüyor
Yağan kar hemen eriyor yere düşer düşmez
Gülmüyor, gülümsüyor
Makyajını tazeliyor Muhassen
Kalkıp gidiyor
Acının kış ayları, diyor birdenbire Cemal
İçine çekilip de soğuktan
Oyuncağını orda bulamayan
Bir çocuk gibi
—Evet, hiç çocuk olmadı Cemal
Olmayacak da—
Kalkacağız birazdan
Acının kış ayları
Ne yapsam belirsizim.
Eve dönüyoruz —soldu minesi zamanın—
Bugün de bir şey yaptık
Tam kapıdan gireceğiz
Uzakta bir laterna sesi
Bir kadın ağlaması
Pencereden sarkıtılmış bir sepet
Sepette bir karnıbahar patlaması
Sarı elmalar
İçeri giriyoruz
Bu kapı hiç değişmez mi, diyor Cemal
Bu kapı
Ve her şey.

CEMAL'İN İÇ KONUŞMALARI /I

Bir şeyler çiziyorum buğulu cama —ben—
Cemal'in ıslak sesi
Kayıp gidiyor buğulu camda

—Bir sabah yağmurunun en küçük tanımıysa
şu benim sesim—
Çizip çizip siliyorum sesimi
Birden odayla dışarısı birleşiyor
Ve birleşir birleşmez
Çıkarıp cebinden büyük aynasını gök
Bir istasyonda yolcularını bekleyen
İnsanlar gibi hafifçe gülümsüyor
Bana
Elimi sallıyorum içimden
Buruk içimden
Belli belirsiz.
Yaşlı bir çocuğum ben, çocukların en yaşlısı
Ağzımda sakız tatlısının hiç eksilmeyen tadı
Sevilince kendimi tadıyorum bir de
Kendime dönüşüyorum
—Ah içimin derin rengi
Yoğun kokusu—
Biraz önceydi
Yalova'da bir oteldeyiz
Çok büyük bir oteldeyiz —hepimiz—
Çiçekler var —çok büyük— ağaçlar gibi
Kırmızılar uzun, uçsuz bucaksız
Sonra bir vapurun bayrağı
Görmüştüm
Annemin yakut yüzüğü
Görmüştüm
Ben herkesin oğluydum o zamanlar
Kalabalıktık.
Elimi buğulu camdan çektim
Saçlarım doldu yüzüme
Saçlarım neden böyle uzun —kimbilir—
Sevmiyorum hiç
Yalnız yapıyor beni
Hem niye
Herkesin özlemi benim özlemim değil ki
Az konuşuyorum bu yüzden
Tenhalarda duruyorum
Sanki yaşamım benim
Önce bir susuzluk vakti
—Suyu musluktan içiyorum sık sık
Kimseye göstermeden
Böylece
Hiç mi hiç bitmiyor içmem—
Nisanın ıslak sesi
—Kocaman bir gül haziran—
Gelip gelip vuruyor
Uzaktan bakıyorum
Kış aylarına bakar gibi
Kirli
Çift kollu bir lambaya benziyorlar
Seniha teyzemle annem
Bezik oynuyorlar gene
Masada rakı sürahisi —dilim dilim ve renkli—
Tabakta solgun meyvalar
—Sanki kimse birbirine bir şey demedi—
Ve
Suyu çekilmiş portakallar portakallar

—Ne? ne zaman? şimdi unuttum
Büyükannemin ölüm saati—
Ester vazoya çiçekler yerleştiriyor
Pembe sesiyle
—Baharı yerleştiren bir tanrının elleri—
Kokusunu duyuyorum uzaktan
Hayır, kokusunu düşünüyorum
Benim olmayan kokular..
İnsan kendi kokusunu bilir mi
Bilmem
Bilemez
Ama annem Ester'in
Ester'se annemin kokusunu biliyordur
Sanırım bazı kokular da duyulmaz, görülür
Ben gördüm
İşte şu karşıki bahçenin kokusu
Toprakla güneş karışımı bir koku
Ben gördüm
Büyükannemin ölüm kokusu
Gördüm ben
Sonra annemi bir kokuda gördüm iyice
Seniha teyzemi de
Çok ağır bir kokudan gelmiş oluyor teyzem
Muhassen'den döndüğü zaman
O evden
İşaret parmağına benziyor bazı kokular
Gösteriyor gösteriyor gösteriyor
Demin yanından geçtim
Bugün başka türlü kokuyor Ester
Dudağımı kanatan balık gibi değil
Baharda kar yağar mı, öyle kokuyor
Kapısını ilk kez açıp da
İçeri giriliveren
Yeni bir ev gibi kokuyor
Bin türlü kokuyor bugün Ester.

(Çok geniş bir çayırda yürüyorum yürüyorum
Ezilen otlar gibiyim
Ezilen otlar gibiyim ayaklarımın altında
Kendi ayaklarımın
Nedense
Bu böyle hoşuma gidiyor.)

CEMALİN İÇ KONUŞMALARI /II

Odamın penceresi yok —daha iyi—
Kendime bakıyorum ben de
Kendimden sarkmış kollarıma
Kendimden damıtılmış gözlerime
—Bakmıyorum, duyuyorum onları sadece—
Böylesi iyi, çok iyi
Kapıyı kilitledin —kapımı—
Salonda gürültüler, ut sesleri
Muhibbe gelmiş olacak Burgaz'dan
Birkaç kere gördüm
Şişmandı çok, beyazdı

Saçları mavi gibiydi —öyleydi—
Maviler saçları gibiydi
Açık denizlere benzerdi
Ve yüzü
İbrişimlerle dolu
Gizemli bir dikiş kutusuydu sanki
Geçen yaz denize girdiğim günler..
Anımsıyorum
Ne vardı ortalıkta maviden başka
Sadece bir martı —o da maviyle beslenen—
Gördün mü demiştim kendi kendime
Mavilik de çocukluk gibi
Unutulmayacak hiç.
Evet, Muhibbe
Parası bitince gelir bize
Bir iki gün kalır gider
Sabahtan akşama ut sesleri
Rakı sofraları
Yüzünde, göğsünde, ellerinde
Dışa kaymış ibrişimler
Ek: bir fayton sesinin sessizliği de
Ölümü anımsatan bana
Ölmüştü —büyükannemdi—
Ölü yıkayıcıların görmüştüm ilk defa
Dudakları yemyeşil biri
—Karıştırıyor muyum yoksa
Bir sirk afişindeki adamla—
Seslenmişti, anımsıyorum
Hiç değilse pedikürlerini silin!
Sonbahardı.
Odamın penceresi yok —iyi ki yok—
Konuşuyorum kendimle
Cemal! herhangi bir mevsim anımsar mısın
Yaz aylarının dışına kaymış
Biraz
İçinde sevgilerin soluk aldığı
Anımsar mısın
Ve yazlar yuvarlak mıdır Cemal
Oval mıdır
Çizgi çizgi midir yoksa
Herkes bir yerlere gider
Bir yerlerden gelir de ondan mı
Gelinciklerle tuzlu suyun sevişmesi miydi
Ne dedin
Sen öyle bir yere gittin de ondan
Geçen yaz
Sürdün dudaklarına gelincikleri, sürdün sürdün
İri bir ruj lekesine benzetinceye kadar
Sonra da öptün kendini, öptün öptün
Orası neresiydi, unuttun şimdi
Adsızlığa çok yakışan bir yerdi.
Akşamüstlerinin bir çıtırdısı vardı Cemal
Var mıydı
Belli belirsiz —anımsar mısın—
Bir atlıkarınca gibi dönüyordu deniz
Gündoğusundan günbatımına
Aynaya baktındı durup dururken
Oteldeki büyük aynaya

Gözbebeklerin kırmızıydı —bir an—
Dönüyorlardı boyuna
Çıkarıp attındı onları
Denize attındı, anımsa
Bir çift balık olup geri döndüler
Ruhundaki külleri yaktılardı.
Ut sesleri kesildi, iyi
Uzaklarda bir fıstık çamı yarıldı ortasından
Bir kuş ölüsü düştü —sanki—
Bölündü sesler de
Bir faytonun sessizliği de bölündü
Dudakların açtın kapadın
Çekilmiş ağlardaki balıklar gibi
Birden gelinciklerle doldu dünyan.

İnsan iki kişi olmalı, değil mi
En azından iki kişi
Sen yalnızsın
Yalnızlığın her zamanki ikindisi.

(Yürüyorum yürüyorum otlarımın üstünde
Ezile ezile ben
Bir şeyi ilk defa duymanın belirsizliğim
Yavaşça ataraktan üstümden.)

CEMALİN İÇ KONUŞMALARI /III

Ben mi konuşuyorum —Cemal mi—
Tanrının taşları mı konuşan
Birbirine geçmiş sımsıkı
Yollar boyunca uzayan uzayan.

Kurtuluş'tan çok uzaklardayım
Birbirimizden çok uzaklardayız
Çok yakınız birbirimize —tekdüze günler-
Ester parmaklarını geçirmiş kalbine
Yeşim taşlı iğnesini yoklar gibi
—Sıkıştırılmış bir sandviç sesi—
Sürekli anneme bakıyor
Annemse bir elinde rakı kadehi
Ötekinde kâğıtlar
Oyun kâğıtları
Teyzeme bakıyor sürekli
Teyzemse yaratılmakta olan bir anıya benziyor
Bakışları anlamsız
Gölgeli
Kendine bakıyor olmalı
Ne tuhaf, herkes bir yerlere bakıyor
Hiç kımıldamadan
Bir ışık parçası düşüyor annemin yüzüne
Arada kovmak için elini sallıyor yalnız
—Dalgınlık, başka değil—
Neyi bitiriyoruz, neyi başlatıyoruz
Neyi bekliyoruz, bilmem ki
Kapı mı çalınıyor ne —gidip açıyorum—
Kimse yok

Peki
Nasıl karşılanır yok olan bir şey
Karşılıyorum
Birlikte salona geçiyoruz.
Oturuyoruz karşı karşıya
Yok olan şeyle ikimiz
Sarı koltuğa çöküyor o —her şey sarı zaten—
Ben kahverengi koltuğa oturuyorum —her şey kahverengi—
Kimse görmüyor bizi
Göremezler ki
Uçup uçup konuyoruz yerlerimize
Bir konfeti demetinden kopmuş gibi
Düşlerimizden .saçılmış gibi
İyi eğleniyoruz yok olan şeyle ikimiz
Sigarasını yakıyor o
İyi, yaksın
Bardağına cin koyuyorum
Ağır ağır içiyor
Her şeyin tersini taşıyor yüzü —sanki—
Ve taşırıyor
—Bir şair de olabilir, bir ermiş de—
Yürüyor pencereye doğru
Geri dönüyor
Birden
Çaydanlıktan ayaklarıma dökülen
Kaynar suyun acısını geri getiriyorum
Ve öperken dudağımı kanatan balığı
Ve hemen unutuyorum
Ben unutur unutmaz
Gümüşle altın karışımı bir tramvay geçiyor caddeden
Pırlanta kolyeler açıyor ağaçlarda
Şehrayinler dönüyor katlarında beynimin
Işıklar ışıklar içinde atlıkarıncalar
Anlıyorum
Gezintiye çıkmış mutluluk o
O, yok olan şey
Büyüyünce bulacak
Büyüyünce sevecek beni
Yeniden çalınıyor kapının zili
Açıyorum
Sık sık çalıyor
Açıyorum açıyorum
Bembeyaz bir alan oluyor mutluluk
Bembeyaz bir kalabalık
Gittikçe uzaklaşıyor annemle teyzem
İki tek nokta gibi
Kalıncaya dek.

Bağırıyorum bağırıyorum
Beyaz çimenler, beyaz çimenler!
Yok oluyor düş
Yok oluyor sanrı.

İkaros'um ben
Kimse artık beni görmüyor.

MANASTIRLI HİLMİ BEYE DÖRDÜNCÜ MEKTUP

Yıllar geçmedi, yıllar eskidi
Dokunduğum yerde kalıyorum
Yaşlı bir kelebek gibi.
Yeni bir renk buldum bugün, suyun atkısı rengi
Oyuğumdan çıktım
Çıkmamı duydum
Bir süre yürüdüm yürüdüm
Hiç kimsenin ağzını dayayıp da
Suyunu içmediği bir çeşme gibi durdum
Durdum ki
Önce bir elektrik mavisi çöktü içime
Sanki bir suya anlatıldım da bilinemedim
Ben
Benzersiz bir geyiği okşar gibi
Sevgisizliği okşayıp geçtim
Yol boyunca insanların
Uzak yakınlığını
Okşayıp geçtim
Sinema girişlerindeki fotoğraflara baktım —bir süre—
Çürük elma kokulu bir sokağa girdim
Küçük bir alana çıktım
Cemal'i okuldan aldım
Sonra..
Kestiydim saçlarını çoktan
Gözleri bir çift medüza şimdi
Cemal'in
Kurtuluş'ta unutulmuş bir bahçe için
Bahane Cemal
Kollan iğreti, kısa
Kır yollan gibi tekdüze bir anlatım yürüyüşünde
Anlamsız
Ve yanyana gelince beton yapılarla
Hep aynı soğuk ve yapışkan hüzün
Yedeğine alıyor ikisini de
Oysa pencerelerden sarkan ışıklar bile
Herbiri başka başka
Acılar başka başka
Her günkü sözler, her günkü konuşmalar
Aynı plaklarda aynı şarkılar
Tutmuyor hiç birbirini
Ve
Mutluluk
Bir kibrit çöpü ne kadarcık yanarsa.
Eski bir lokantadayız Hilmi Bey
Beyoğlu'nda, arka sokaklarda
Karşıdaki vitrinde
Yeni cilalanmış bir tabut
Bu garip gün sonundan sanki
Pespembe üç haç eklenmiş ağzına
Cemal'in
Sadece pasta yiyor şimdilik
Duvardaki denizkızına bakıyor ara sıra
Bir düğmesi kopuk ceketinin
Tırnakları tertemiz
Gömleği buruşuk —biraz—
Bazı belirtiler bazı belirtilerle buluşunca

Sözleşiyor kafasında insanın:
Bu çocuk beni hiç sevmedi
Sevmeyecek.
Kim kimi sevdi? kim kimle yaşıyor ki?
Bezik oynuyoruz, rakı içiyoruz
Ve konuşmuyoruz gerekmedikçe
Arada mektup yazıyorum sana
Ah, olmayan sana. Hiç olmadın ki
Bunu kendime, Cemile'ye söylüyoruz.

Bitti yalnızlıklar, bir büyük yalnızlık var artık
İki kaktüs gibiyiz Cemalle ben
Kendi çöllerimizden koparılmış.

SENİHA'NIN GÜNLÜĞÜNDEN /I

Gözlerimden uçtum —bırakıp eski gövdemi—
Aynanın önünde durdum
—Kenarları saydam yaprakli aynanın—
Omuzları açık giysimi giydim —siyah—
Topaz kolyemi taktım
Göğsümün ortasına bir gül yerleştirdim
Acı, apacı bir gül
Dışarı çıktım
Muhassen'e uğradım —çağırdı demin—
Firuze ve turuncu deniz kabuğu alaşımı Muhassen'e
Yedi lamba, yedi güvercin saçlarında
Ve eşyalarında bir başkalık: 'çabuk-güzel'
Her şey 'acele-sıcak', 'acele-yerli yerinde'
Her şey, ama her şey
Bir düğün öncesi gibi
Uzun bir deniz yolculuğu sonrası
Bir yerden bir yere taşınma
Yitirilmiş duygulara bir göz atma yaklaşımı belki
Rüyamda da görmüştüm dün gece
Yedi gelin, yedi güveyi
Serpantinler, konfetiler içinde
Ağzımda bir sakız çiğneme kımıltısı
Şuramda duymadığım bir duyma
Bir elimi kalçama koyuyorum
Kimim ben?
Seniha!
Çağırmadım ki 'kendimi
Sordum, o kadar
Ben kendimi kendime sunuyorum, o kadar
Bu işe çok uygunum, o kadar
Toprağına karışmış bir çiftçi gibi
Bir gün: yüzü olmayan bir erkek
Bir gün: yanmış süt kokulu bir oğlan
Gözkapaklarımı indiriyorum
Lacivert bir jaluziyi indirir gibi
Kendimi kendime sunuyorum —ben Seniha—
Bunu hep böyle yapıyorum.
Bugün de böyle yaptım
Önce bir sigara yaktım, usul usul giyindim
Bluzumdaki bir iki kırışığı çektim düzelttim

Perdeleri açtım
Pencereyi de açtım –açık bıraktım–
Merdivenleri indim –çok yavaş indim–
Kimseye rastlamadım
Dışarı çıktım: işte ilkbahar!
Yürüdüm yürüdüm
Ben ki herkesin bilmediği
Birtakım şeyler yapan biriydim
Böylece çok göründüm
Nedense öyle sandım
Yüzler silindi, olmayan yüzler
Sis, duman, pus gibi yüzler
İnce bir çubukla sigarasını içen Muhassen
Yitti, yitiverdi hepsi
Fırlattım göğsümdeki gülü havaya
Pembe pembe bakındı boşluk
Selamladı beni
Hayır, mutsuzum.
Evet mutluyum
Bir mutluluk yokmu her çelişkide
–Var! Varsa niçin? –
Yedi lamba bir arada
Bir arada yedi güvercin
Muhassen
Bir anlamda ‘çabuk-güzel’
Bir bakıma ‘çabuk-çirkin’
Anlıyorum
Ben sadece armesıyım o katedralin
Dünya ise çalmaya hazır
Koskocaman bir org gibidir
Ama çalmadan
Katedralin avlusuna düşüp
Düşüp de parçalanan
Bir org gibi..

–Sevişmek!
Kimse kimsenin olmasın–
Ah bu nisan yağmurları
Hüznünü kaybetmiş çocuklar gibi şaşkın
Yağıp bitiyor
Bitsin
Çok tenha bir kahvedeyim
–Ah, aşkların çocuk bahçesi
Neden ömrün çok kısa–
Neden buruk bir özlemdir anılar
Ve özlem olarak kalacaktır da
Hayır!
Seniha!
Evet, çağırıyorum seni
Şimdiye ve sonraya
Bir başka yanıt:
Yok o da.

Sadece bir özlemim ben.

SENİHA'NIN GÜNLÜĞÜNDEN /II

Bir ruh mu bu kadın —Cemile—
Nereye değdirsem ellerimi
Masaya, perdeye, konsola
Onunkine değmiş oluyor biraz
İnatla çekiyorum. Ellerimi çoğu kez
Gizlemem bundan.

Tren istasyonlarına gidiyor —nedense—
Bir başına oturuyor parklarda
—Cemalle bazan—
En çok da akşamüstleri
Bilmem ki bu gizemli saatlerde ne buluyor
Dolaştığı yerleri mi süslüyor
Doğayla, kentle süsleniyor mu yoksa
Birini mi bekliyor —kimbilir—
Kendiyle değil, sadece duruşuyla
—Vakitsiz çiçek açmış bir nar ağacı
Bulanık günün içinde—
Ve ağır ağır, bir ibre gibi
Tam kendine dönüyor ki
Eve koşuyor acele
Odasına kapanıyor
Yazıyor yazıyor yazıyor
Kitliyor çekmecesine yazdıklarını
Telaşla çıkıyor odasından
Cemile, diyorum, derdemez
Yüzüme bakmadan rakısını dolduruyor
Ester'se bir ucunda salonun
Bakıyor bakıyor bakıyor bize
Cemile'ye
O kadar bakıyor,ki
Sanki yazdıklarını okuyor
Saat on yedilerde böyle oluyor.
Masa ortüsündeki kırmızı lekeyi
Yıllardır silemedim
—Şarap lekesi? belki
Değişti rengi artık—
Anımsıyorum
Kimin vurduğunu o tavşanı
Bembeyaz bir kayanın dibinde
Ve bembeyaz bulutlar vardı gökte
(Ölen her canlının son sesi
Bir yaşam dolusu sesten
Daha çok akılda kalıyor)
İşte bu onun sesi
Elinde bir tüfek, utkuyla bağırıyor
İzmir'de, Karşıyaka'da
Saat on yedilerde
Olursa bir de böyle oluyor.
Fransız okulunda bir öğle sonrası
Bütün yüzlerde bir öğle sonrası
Şiirler okuyorum Rimbaud'dan
«Bir akşam kucağıma oturttum güzelliği
Acı buldum onu, sövüp saydım.»
Anımsayamıyorum gerisini
—Kaç yıl mı geçti?—
Elimi tutmuştu o oğlan

Gözleri griyle karışık mavi
Yüzünde güneşle parlayan çiller
—Kaç yıl mı geçti?—
Gelip çatlıydı o düğün günü
Pera-Palas'ta bir akşam
Akşamın en ince köşeleri
Kimler yoktu ki —o zamanlar çok kalabalıktık—
Bir fotoğrafta tam on yedi kişi
Fotoğraflar..
(Yaslamış bir ağaca omuzunu
Ben
Birlikte bir gülü tutuyoruz
Onunla ben
Bir vapur güvertesinde, denize bakıyor
Ben
Bir otel kapısındayım, izmir'de
Ben.)

Zamanlar geçtikçe neden
Mutluluk mahzunluk oluyor fotoğraflarda
Acaba
Keder mi, acı mı, hüzün mü dünyanın rengi
Mahzunluk mu yoksa yaşam
Ve doğruyu söyleyen yalnız
O mu, Rilke mi
Ölümünü içinde taşıyan.
Aşk mı yok ettiydi kocamı
—Ah, aşkların çocuk bahçesi
Neden ömrün çok kısa—
Oysa
Başlamak ne kadar güçtür, ne kadar incelikli
Sürdürmek, sadece sürdürmek
Öylesine kolay:
Hiçbir şey olmamış gibi
Kalp atışları, saat zembereği
Yıllar yıllar yıllar
Çözülmemiş bir bıkıntıyla birlikte
Kalıcı bir gülümseme yapıp da sevgisizliği..

Ek: bugün pazartesi, belki de pazartesi.

SENİHA'NIN GÜNLÜĞÜNDEN /III

'Evler'den birindeyim, dışarda kar yağıyor
Üstüme kar yağıyor. Kalbimin
Atışlarında eriyor kar
Üşümüyorum, üşümek elimde değil
Hiçbir şey elimde değil
Sevmek istiyorum, sevemiyorum
Çarpıyor birbirine kalbimin kapıları
Gülmek istiyorum, gülemiyorum
Öne geçiyor acılarımın çizgileri
Vermek istiyorum, veremiyorum
Geri çekiyor beni tenimin güçlü dokusu
Konuşmak istiyorum, konuşamıyorum
Kapanıyor büsbütün dudaklarım

—Demiştim, pembe bir çizgi olsun
Düğün çağrımızda o gün—
'Evler'den birindeyim, dışarda kar yağıyor
Aynada kar yağıyor parıltılarla
Abajuru yakıyorum: sarı kar
—Üç parmakla bira bardağını
Hafifçe tutan elim—
Dudağımı boyuyorum: pembe kar
Cemal'i düşünüyorum: acı kar
Ester'i düşünüyorum: kar duruyor
Cemile?
Kar yağmadı sanki. Kar
Duygulara göre bir yağıp bir duruyor
—Demiştim o gün, o gece
Ve sonraları
Kan karda kaldı—
Kurtuluş’ta kar yağıyor—ne zaman yağsa—
Şöyle bir koltuğa çökerdim eskiden
Bacak bacak üstüne atardım
Hemen bir sigara yakmak gelirdi içimden
(Oysa şimdi yataktan yere değen bacaklarımın
buruşuk bir etekliğe sarınıp da tozlu bir
halıya basması biçimindedir her günkü
oturmam kalkmam
Ve içime doğru yürüyen bir ağrı duyarım ne zaman
kırmızı bir elmayı .soysam
Ve şimdi
Her yengi, her yenilgi
Her tutarsızlık, her ikilem
Güzelliğimi doldurur benim
İstesem de eskiyemem
Ve artık
Çok sesli bir müziğimdir ki ben
Tek zevki duyarken gövdemde
Kendimi kendime sunarken.)
'Evler'den birindeyim, bir org sesi bu
Yağdıkça yağan kardan
Çoktan eskimiş olmalı, diyorum katedralim
Ya da çökmüş olmalı çoktan
(Aşağıdan çağırıyorlar, usul usul iniyorum
merdivenleri, basarak çiçekli karların üstüne,
rengarenk. Karşımda cüce bir kadınla kambur
bir kadın ayaklarının altından gülüyorlar bana.
Gülüyorum ben de yağan kara ve çöken katedrale
ve onlara. Söyleşiyoruz ayaklarımızın altından
Ve
Geldikleri gibi gidiyorlar, hiçbir iz bırakmadan,
hiçbir iz bırakmadan, hiçbir iz bırakmadan.)

Giyinip dışarı çıkıyorum hemen
Ben bu 'evler'e sığamam.

SENİHA'NIN GÜNLÜĞÜNDEN /IV

'Ve ölüm bahçesini buldu'

Oteller imzamdır benim
—Ah güzel yaşam! sevgilim ölüm!—
Şimdi bir otelin apacı sevinciyim.

Ey bardak taşıyanlar, kış ustaları
Sonbaharda ne yaparsınız
Ben ne yaparım
Kendime başka biriymiş gibi bakmaktan
Arta kalan bir çift gözü de
Kimbilir nerde bıraktım.
Ah güzel yaşam! sevgilim ölüm!
Göğsümden bir düğme daha çözdüm
Saçlarımı taradım
Yüzümdeki beni koyulaştırdım
Pudra süründüm biraz —hayır, iğrenmiyorum artık-
Kırıştı göz kenarlarım çoktan
Çantamı açtım kapadım —neler yoktu ki—
Bir ayna
Bir katedral fotoğrafı —renkli—
Sonbahardan da büyük
Boş bir tabut deseni
Anahtarsız bir anahtarlık
Adresler —hepsini yırttım attım—
Bir şiir kitabı Nerval'den
—Ölünce tanrının
Bir ikinci yaşamım
Yaşamayı uman Nerval'den—
Telefonu açtım —bilmem ki neden—
Rastgele çevirdim: iğrenç bir kadın sesi
Tanrım!
Hemen kapadım.
Alı güzel yaşam! sevgilim ölüm!
Ben yalnız ikinize hayranım
Bilin ki gitmiyorum 'başka evler'e artık
O günden bugüne hiç çağrılmadım
Kapandım kapandım kapandım
Kabuklu bir deniz hayvanı gibi demin
Yağmurluğumun içine
Fırladım caddelere çıktım
Günaydın, dedim.sütünü esirgemeyen
Eski bir mezar taşına
Günaydın!
Ne güzel bir duruşun var senin
Doğayı kımıldatmadan
Islandım
Kıyılara indim, ıslak kumlara bastım
Ayak izlerimi sevdim, okşadım
Dolaştım dolaştım
Bir bankaya girdim çıktım
Biri bacağımı elledi tramvayda
Ses çıkarmadım
Ah güzel yaşam! sevgilim ölüm!
Seniha!
Seni bugün kıskandım
Otele döndüm akşama doğru.

Not: Ben bugün biraz
Yaşamı kımıldattım

Bir bardak konyak içtim ve
Ölüme kurulandım.

SENİHA'NIN GÜNLÜĞÜNDEN /V

İşte
Gördün
Demek ki böyle
Pencere pervazını —kirli çok—
Boyası dökülmüş yer yer
Lekeler lekeler lekeler
İşte, gördün, demek ki böyle
Koruklar sarkmış her yandan
Donuk, tozla kaplı koruklar
Ve lacivert bir görülmeyle
Ve
Limanın insan kokulu gürültüsüyle
İşte
Gördün
Demek ki böyle.
Gördün, görüverdin hemen
Demir arabayı rayların üstünde
Ve tahta bacaklı adamı —güneşe bakan—
Bakışlarında bir zamandışılık —öyle—
Gördün
Demir arabayı
Rayların üstünde
Ve tahta bacaklı adamı
Gürdün, görüverdin hemen.

Duydun
Duydun ki o boşluk sendin. Katedral
Ayrıca bir boşluktu senin içinde
Senin senin senin
Hayır!
Dudaklarını büzme
Ayaklarını —evet— daya oraya
Oraya oraya
Tezgaha :koy dirseğini —koydun mu—
İyi tut bardağını —iyi tut—
Bir iki kez döndür avucunda
Seniha!
Gördün mü bak
Buğulu bir hiçliktir, değil mi
Aynada titreşen bardak
Ve her şey
Değil mi, budur
Bir ölünün bir ölüye sorduğunu sormak.

Üç çiçek koymuşlar üç ayrı vazoya
Şuraya şuraya şuraya
Kalbindeki buruk pembelik
Bundan
İşittin işitmedin —ne çıkar—
Konuşur gibi onlar satıcısıyla.
İki kişi durmuş köşede —tam köşede

Düzenli bir biçimde konuşuyorlar
Sen dişlerini vuruyorsun birbirine
Titreyerek yalnızlıktan
—Sanki İstinye'yi dönünce
Porselenler yapıştıran bir ermeni var-
Kuşlar kuşların yanına, yapraklar
Yaprakların yanına
Hiçbir şey yalnız kalmıyor
İnsandan başka dünyada
Seniha!
Duymuyorsun sen kendini
Başıboş bir müzik gibisin kırlarda,
Gün kendini yiyor —gün bile—
Üç çiçekle akşam oldu, ne yapsan
Kapıdaki çıngırak., yaşam ne çabuk geçiyor
Çıngırak
Gün erkek oldu Seniha
Denizden çıktıktan sonra
Giyinmek kadar güzel
Gün erkek oldu
Gün senin oldu Seniha
Upuzun gözlerin ki —lacivert—
Örtüldü akşamın asmalarıyla
Unutma, yaşamından iyisin
Yaşamın senden iyi
Kutsalsın, görkemlisin, kendine verilmişsin.

SENİHA'NIN GÜNLÜĞÜNDEN /VI

— Kapının arkasında ne var
— Hiç!, hiçliğin adı
— Kapının arkasında ne var
— Kapının arkasında mı? tanrı
— Kapının arkasında ne var, kapının
— Bilmem ki ne var arkasında kapının
— Kapının arkasında ne var
— Bir bahçe, bir su kovası, içi boş
— Kapının arkasında..
— İncil
— Kapının arkasında ne var
— Bir tepe, boşaltılmış onun da içi
— Kapının arkasında ne var
— Bir duvar, tuğlasız, unutmuş dülger malasını
— Kapının arkasında ne var
— Havası kaçmış bir deniz yatağı
— Kapının arkasında ne var
— Bir çift kadın ayakkabısı —siyah—
— Kapının arkasında..
— Sökülmüş bir laterna, kutusu kalmış
— Kapının arkasında ne var
— Kurumuş böcek kabuklan, suyu çekilmiş bir deniz
— Kapının arkasında..
— Bir kuru kafa
— Kapının arkasında ne var
— Kapının arkasında mı? hiç!.
Belli belirsiz bir şarkı.

Odamdan çıktım
Koridoru geçtim –kimseler yoktu–
Merdivenleri indim –kimseye rastlamadım–
(Muhassen'den son kez çıkarken
Kimseye rastlamadım)
Bara baktım –kimseler yoktu–
Bir kadeh aldım, konyak doldurdum
Kadehi iki parmağım arasında tuttum tuttum
Kısarak gözlerimi kendime baktım
Otel, Ben, Konyak –neden olmasın–
Tanrı - İsa - Ruhülkudüs, dedim
Ben böyle dedim, acaba
Kimlerin avuntusuydum.

Dünyaya bir kere daha baktım cam kapının ardından
Dünyanın kokusunu duydum
Kendi kokumu?
Elbette duydum
Geçmeyen bir kokuydu –yaşlılık kokusu mu–
Çıkardım çantamdan Chanel'imi
Biraz süründüm.
Dedim ki,bugün de bitti gündüzüm
Otel, Ben, Konyak
Tanrı-İsa-Ruhülkudüs
Vahşetin son öyküsüyüm
Belki ilk öyküsüyüm
Işığımı söndürdüm: beyaz karanlık.

SENİHA'NIN GÜNLÜĞÜNDEN /VII

Özür dilerimdünya
Benbu otelden çıkamam
İmza: Seniha

ESTERİN SÖYLEDiKLERi

KENDİME

Kimseye karıştım mı? hiç karışmadım
Bu ki bana tuhaf sayılmadı
Gözleyip sordum mu hiç? hayır sormadım
Bu ki bana yalan sayılmadı
Acımak işim miydi? hayır
Bir evden olmak kötü müydü? hayır
Zamana zamanla bakmak ne idi ki
Baktım
Tarlayı tarlayla ölçtüm
Meyvayı meyvayla ölçtüm
Denizi denizle ölçtüm
Göğü gökle ölçtüm
Zaten insanı insanla ölçtüm ki
Buruk bir tat mı duydum
Ve duydum
Her şey ki bir yorumdu, sonuç değildi
Sonuç ki zaten yoktu

Sen ki kim
Beni bütün bütün bırakma.

İSTEK

Çünkü ağzım öyle istedi
Dudaklarım öyle istedi
Ve göğsüm ve avucumun çukuru
Ve arkam ve önüm ve boynum
Öyle istedi

Çıplaklığımla övünürüm
Dişiliğimle övünürüm
Benim olan her şeyi kullanırım
Kullanmak ayıp mıdır? değildir
Ayıp olan ki nedir?
Ben bunları bir güzellik bilirim
Yüreğimin gözlerini kapatma
O ben ki her şeye daha iyi -bakayım
Bir evdeki dört kişiden biriyim
Kendimi onlardan istedim mi? istemedim
Sözlerine uydum mu? hayır uymadım
Ve bana demediler ve zaten demediler
Herkes suyuna daldı
Levyatanı olta ile çekebilir misin
Herkes suyuna daldı

Yüreğim pekişiktir.

KAN YARGISI

Akşamı karşıma aldım
Cemile karşımdaydı
Cemal'i karşıma aldım
Seniha karşımdaydı
Güzel otlar yaktım onlara
Zeytin çıkardım
Sürahiyle içki çıkardım
Seniha'nın gözlerinde pek çoktur
Kan yargısı çıkardım
Bugün akşama 'kadar
Her şey bana iyi oldu
Çünkü durgun günler bana çoktur
Dışarı çıktım, dolaştım
Gün gündür kendimle söyleştim biraz
Bir lavtaya girdim, boşaldım
Eve döndüm, o ne ki bana çoktur

Sütten kesilmiş çocuk mudur ki canım
Canımı yatıştırdım, susturdum.

GÖZ SUYUMDA

Yüreğimi genişlettiğim zaman
Cemile bana sığsın
Ben onun göklerinden biraz fazlayım
O bana sığsın
Yalnızlık ondan gitsin, kötü mü dedim
Gitmezse ne yapsın, kötü mü dedim
Ben neyin nesiyim ki ve herkes neyin nesi
Alışamıyorsak birbirimize
Sevemiyorsak birbirimizi
Demem ki bir ben mi kaldım
Kurtuluş'ta üç kış ne demek
Birinde portakallar dondu
Birinde ipler dondu pencereden pencereye
Birinde yaşam dondu ve soldu
Seniha'yı koydular ol solgunluğa
O istedi ve oldu
Her otelden bir mektup
Dünyada sanki çok şemsiye bozuldu

Gittim ki yetişemedim
Döndüm ki yetişemedim
Her otel bir oteli bir gül gibi doğurdu
Canım ağrıdı gün gün

Küçüldü küçüldü küçüldü
Göz suyumda bütün oteller.

AKMAYI DUYDUM

Ben ben idim, onlar oydular
Karanlık indi bize sığındı
Yılları çok çağlar gibiyiz
Günleri çok yıllar gibiyiz
Uzun sessiz bir ağlamak gibiyiz
Geyik akar suları özleyince
Akmamız yok, çekilmiş nehirler gibiyiz

Yelin sürdüğü yaprağı mı iteceğim
Kötülük nedir, var mıydı bilenimiz
İyilik nedir, var mıydı bilenimiz
Ana karnında sütten
Bembeyaz örülmüşüz de
Derim ki —demek istemem— vahşetin imleriyiz

Ben ben idim, onlar oydular
Geçip de geri dönmeyen bir yeliz
İnsan akar insanı özleyince
Yılları çok bir gün gibiyiz

Akmadık.

O BiLE

Benim sözüme göre
Gözün bildiğini el bilmez
Elin bildiğini ağız bilmez
Sözüme göre utanınm
Yüreğim utanmak bilmez

Hey şimdi ne oldular. Seniha
Çelişkili yaşamına kovuldu
Herkes ki biraz kovuldu
Büyüdükçe yaşlanıyorsa çocukluk
Cemal ne oldu

Bildiğimiz tek şey yalnızlık
O bile şimdi ne oldu
Hey şimdi ne oldular. Cemile
Anısız dünyasında anılarla boğuldu

Kaldıysa bir o kaldı
İçimizde bir vahşeti uyandırma .korkusu.

DÜŞÜŞ

Cüce bir icadınla kambur bir kadın
Günü söylendiler bir park kanepesinde
Ve artık gitmediler, çürikü hiç gitmediler
Ayaklarının altına düşüp
Orada gizlendiler

Seniha'yla Cemile
Dünyalarının altına düştüler
Günlerinin kışları
Karlarıyla örttü onları

Sen bunu söyledin ya
Kendin için bilme.

DURUŞ

Ki bazı sözlerin anlamı
O sözlerin söylenişindedir

Yılların sayısına girmediyse Seniha
Nereden zaman almıştır

Ki bazı durumlara söz yoktur
Hem neden olsun
Her durumun dili daha başka durumlardır

Ben bu derinliği bu kadar
Nerden bulayım
Ki herkes nerden bulsun
Bulmanın dili aramaktır.

DOĞUŞ

İnsan ki yok ise yoktur
Kimdir bu Hilmi Bey ki, yoktur
Bu böyle değilse benim sözüm hiçe insin

İleri gidiyor Cemile, o orada yok
Arkaya gidiyor, onu sezemiyor
Sola yönleniyor, onu seçemiyor
Sağda gizleniyorsa, onu göremiyor

Öyleyse yığınla mektup
Ne durur bir çekmecede

O ki bir gün bunu bana söyledi:
Olana değil de olmayana yazmak
Çünkü beni süsledi

Ey benim ıslak yalnızlığım
Umudum senden doğsun.

UMUŞ

Bütün iyi kitapların sonunda
Bütün gündüzlerin, bütün gecelerin sonunda
Meltemi senden esen
Soluğu sende olan
Yeni bir başlangıç vardır

Parmağını sürsen elmaya, rengini anlarsın
Gözünle görsen elmayı, sesini duyarsın
Onu işitsen, yuvarlağı sende kalır
Her başlangıçta yeni bir anlam vardır.

Nedensiz bir çocuk ağlaması bile
Çok sonraki bir gülüşün başlangıcıdır.

İKİLEMLER

Bu gözyaşları benim mi
Camdaki yağmur taneleri mi yoksa?

Acıyla sevinç de
Birbiriyle içiçe mi
Terketmeden biri ötekini?

Mutsuzluk mutluluğu örerken
Masmavi bir boyun atkısı gibi?

Bunları ben mi söyledim
Ester mi, o mu söyledi?

Sesi yok kendisi var
Gözleri yok kendisi var
Cemal'siz Cemile'siz
Seniha bir otelde
Ya ölü ya kimsesiz.

ÖZLEYİŞ

Gülüşümü ıslattım —kar yağdı bütün gün—
Daha yağsın
Kar yağsın bütün otellerin üstüne
Üstüne üstüne bütün otellerin
Kar yağsın
Lacivert gözlerine Seniha'nın

Hiç bitmesin, yağsın
Karla dolsun göğsünün katedrali
Avluya düşen org uyansın

Özlemim sanadır, varsın
Kar yağsın, daha yağsın
Seni andırıncaya kadar.

SAPLANTI

Sözlerim kendim üstüne
Gölgem beni istedi
O ki istedi
Suyum beni istedi
O ki istedi
Cemile beni istedi
Ne oldu? hiç! alışamadım
Kartalın bir kayaya çarpışı idi

Soyundum, giyindim, tekrar soyundum
Arada olacağın düşünü kurdum
Zevk duydum bundan
Cemile anlamadı, Cemal hiç anlamadı
Seniha görmedi ki
Ve göstermedim

Sözlerim kendim üstüne
Bir uzak yerlere gitmek üstüne
Sanki günler tek bir güne birikti
Bense çıkmazda kaldım, usandım
Çıkmazlarda üstüste
Birikmiş ufuklar kadar derindim

Ve dedim: elbette deneyeceğim.

GİDEMEYİŞ

Güz ve kış ve ilkbahar geçti
Yaz çarçabuk geçti
Hepsi tekrar tekrar geçtiler
Bu bana uzun geldi

Gecem avurtlarım gibi çöktü
Ve çöktüm
Sabahım, sabahlarım
Kabından taşan sütler gibi büyüdü
Ve taştım
Gün güne taşındı, yıl yıla
Gitmedim, gidemedim

Ki dedim
Bana söz vermeliydi biri
Sesi uzaklardan gelen
Görünmez yıllarla ilgili.

BİLİŞ

Ve hemen gidemedim
Ve artık gidemedim
Ve sonra hiç gidemedim
Kurtuluş'ta, son durakta bir tramvay ölüsü
Sanki ben
Öylece kalakaldım

Hepimiz kalakaldık
Elimizde tetiği çekilemeyen
Namlusu yönsüz bir tabanca gibi.

YENİLİŞ

Açılmamış bir şarap şişesiydim
Ki öyle kaldım
Acımı köpürtmedim
İçime sağdım
Gözyaşlanmı göstermedim
Ki sildim
Özgürlüğüm beni tutsak düşürdü
Başaramadım

İçimde kara kara bulutlar sallandı
Ki sallandılar
Dışarı yağamadım

Ve yenildim ve sustum.

BİTMEYEN

Ve ağzım ağzını öptü ise
Çünkü için sözle doludur

Elim eline değdi ise
Çünkü elin yaratılmış işler doğurur
Gözlerine baktım ise
Ki bakmışımdır
Onlar bir denizi sezme derinliğindedir
Ve saçlarına
Ve boynuna
Ve omuzlarına
Baktım ise
Ki bakmışımdır
Onlar bir kuşun uçuşunu
Sezme derinliğindedir

Ey sözlerim benim
Onlar ki bana her zaman
Bir diriliş verenedir

Meselim bitmeyendedir.

DÜŞ

Gökte, gökkuşağının üstünde
Yedi renkli Musa'lar
Yedi lambalı, yedi güvercinli Muhassen'den
Yedi renkli sesler üflüyorlar aşağıya
Aşağıda
Seniha
Bir elinde sigarası
Oturmuş kıpkırmızı bir bahçe koltuğuna
Önünde
Masa masa masa —çok değil, hepsi bir masa-
Mermer bir masa
Gümüş bir masa
Zümrüt bir masa
Seniha birasını içiyor —bir eli de birasında—
Sonsuz bir bira
Sessiz bir bira
Cam akışlı bir bira
Saçlarında başaklar, tavus tüyleri
Gözleri
Gözleri ses veriyor
Seng-i laciverdi gözleri
Son yudumunu da alıyor birasından
Yere dökülüyor ipek şalı
Yere sızıyor
Yeri alıyor
Birlikte götürüyor yeri
Katlar gibi bir halıyı durmadan
Parmaklarından altın bir anahtarlık sarkıyor
Ve anahtarlar anahtarlar
—Çok değil, hepsi hepsi bir anahtar—
Fildişi bir tahtırevana biniyor
Kaldırıyoruz onu dört kişi
Ben, Cemile ve Cemal
Bir de sonsuzluk
Tutuyoruz havada bir süre onu

O gülümsüyor bize durmadan
Ve kalabalığa
Yaldızlar dökülüyor dudaklarından
Lambalar, güvercinler dökülüyor
Çiçekli laledanlar, çeşmibülbüller
Kristal boy aynaları
Ve gelin telleri, pırlantalı taçlar

Sedef kakmalı bir tramvay geçiyor yakınımızdan
İnce bir org sesini sürükleyerek
Benekli bir örtü çekiyor üstüne dünya

Hepimiz kayboluyoruz.

UYANIŞ

Uyanıyorum uyanıyorum
Dört duvar
Evet, dört duvar
Peki duvarın arkasında ne var

— Duvarın arkasında ne var
— Bir çocuk, bir çocuk daha, çocuklar..
— Duvarın arkasında ne var
— Bir kaçlın, katolik, yas giysilerini çıkarmış
— Duvarın arkasında ne var
— Yaşlı bir adam, dinleniyor güneşte
— Duvarın arkasında ne var
— Bir gemi, yolcu gemisi, ışıklar içinde
— Duvarın arkasında..
— Bir çim makası, bir havuz
— Duvarın arkasında, duvarın..
— Bir piyano, büyük çok, bir de viyola
— Duvarın arkasında ne var
— Avdan dönüyor balıkçılar, balığın 'deniz içi' renginde
— Duvarın arkasında ne var
— Ne olsun, bir lunapark, kartopu kadar o da
— Duvarın arkasında..
— Çünkü, işte, şimdi, sonra...
— Duvarın arkasında, duvarın..
— Beyaz beyazlık
— Duvarın arkasında ne var
— Bir şarkı, anlamlı çok
— Duvann arkasında ne var
— Bir melek, üç kanatlı
— Duvann arkasında..
Ne olsun duvarın arkasında
Yıkanmış, arınmış bir gök Köpük köpük bir dünya
Dört duvar? Evet, dört duvar.

BİTİŞ

Ester'in söylediklerindir
Yalnızlığına korku vurma

Ester'in söylediklerdir
Ve gelsin ve geçsin bütün sözlerim
Gelsin ve geçsin

Ester'in söylediklerdir
İnsanların içinden
Kendim olup taşayım

Ester'in söylediklerdir
İnsanlara uzaklık vurma
Ama herkes ki kendisi olsun
Sonra herkes kendisi olsun
Bir gün herkes kendisi olsun

Ester'in söylediklerdir
Dünyada bakınıp durma
Bütün ol ve ayn tut 'ki kendini
Zaten öyledir
Çünkü öyledir.

Edip Cansever
Ben Ruhi Bey Nasılım

I

Gördün mü hiç suyun yanmasını tuzda
Gördüm ben bu yaşam boyu iniltiyi
Büyük bahçelerin küçük içinde
Saksılardan birinde
Gördüm de
Uyurken uyandırılmış gibi
Beni bir sardunya büyüttü belki.

O ben ki
Bir kadında bir çocuk hayaleti mi
Bir çocukta bir kadın hayaleti mi
Yalnızca bir hayalet mi yoksa.

Ne peki
Yere dökülen bir un sessizliği mi
Göğe bırakılmış bir balon sessizliği mi
İşini bitirmiş bir org tamircisinin
Tuşlardan birine dokunacakkenki
Dikkati ve tedirginliği mi.

Bekler mi beni
Her yanı, ama her yanı çocuklar gibi gülümseyen
Bir sürü yaz gününün içinde
Acaba bekler mi beni
Uykularım, o sonsuz uykularım
Yanmış bir limonluktaki
- Ve limonlar ki her gün bir yaprak ayininde
Sesini hiç eksiltmeyen -
Ama bilmez miyim ben
Bilmez miyim hiç
Böyle sığ hayallerle oyalanmak yerine
Kısacık bir zaman olmalıydı elimde
Turfanda meyva gibi bir zaman
Yollar yollar kateden tadı ve ekşiliği
Geçerek erguvanların dönemecinden
Leylakların dörtyol ağzından
Yapıştırıncaya dek beni dudaklarına
Acının dudaklarına ve geçmişin
Bir yaban gülü yaprağı gibi beni
Ama ne gezer.

Korkmuyorum artık solmaktan
Solmaktan ve solgunluktan
Gelmişim nerelerden böyle
Kurumuş bir dere yatağı gibi
Ya da pek kurumamış da
Baygın, hasta ya da cançekişen
Çırparaktan yüzgeçlerimi dip sularında
Ya da yer tahtaları, muşamba, örtük perdelerin kasvetini
Yorgun düşerek taşımaktan
Ve ne çıkar ayırmasam kendimi
Suların büyük içkilere kavuştuğu koylardan.

Koylardan
Kapsayan o sevimsiz, o küçük aşkları da
Eskiyen turunçlar gibi ilk rengini pek aratmayan

Ayırmasam kendimi
Diyorum ayırmasam
Köhnemiş bir geminin -izine pek rastlanılmayan-
İçindeki bir yolcudan da, değerli taşlarla dolu cepleri
Cepleri yüreği cepleri
Ayırmasam da ben
Kim görürdü o yolcuyu, yani kim farkederdi beni
Sıradan acılardır çünkü bütün ilgileri toplayan
Oysa sıkıntıyı buruşuk bir iç çamaşırı gibi saklayan
Bu kımıltısız gövde
Görülmemiştir ki hiç görülsün şimdi
Görülmediği gibi gündoğumundan havalanan kuşların
Ya da bir oda kapısını açtığınız zaman
O müthiş öğle sıcağında
Pencerenin önünde örgü ören birinin
- Örgü mü, bir çay bardağını başka başka tutan ellerin becerikliliği mi-
Görülmediği gibi
Ama var mıydı sanki görülmek isteyen
Var mıydı bir şeyler bekleyen yüreğimin eskittiklerinden.

II

Ve her şey hızla yetişti sonra
Sarı bir günün kahverengi yarınına.

Yıkılmış bir ağacın üstünde yıllarca oturdum da
Gözleri avına benzeyen bir avcıydım sanki
Ağaç da çürümüş zaten
Kazımış, oymuş bir yerlerinden gelip geçen onu
Ağaç mı, içi yıllarla dolu bir kutu mu
Çözmek için mi acaba içlerindeki bir gizi
-Gizi mi, bir giz gereksinmesini mi-
Yoklamışlar orasından burasından
Kim bilir.

Ama sessizlikten başka ne bulmuşlar
Önemsiz bir iki anıdan başka
Ya insan kılığında ya da bir dekor taşkınlığında
Sorarım ne bulmuşlar
Çoktan yeni bir umuda dönüşmüştür onlar da
Anılar.

Oysa bambaşka şeyler olmalıydı ağaçta
Kazılmış, oyulmuş yerlerinde ağacın
Buruk mayhoş, daha çok da bir zehir tadındaki
Bir şeyler olmalıydı. Ve sanki
Yıllar var ki saklamışım orda ben

Saklamışım anlaşılan
Odasında yapayalnız doğuran bir kadının
Dışa vurmak istemediği
Ya da pek gereksinmediği
O iniltiyi andıran
Duyurulmayan her şeyi.

III

Ve her şey dönüştü işte
Kahverengi bir çarşambadan

Sapsarı bir cumartesiye.

Ansızın bir rüzgar çıktı demin
Çölde yanıt arayan alaycı bir rüzgar
Kolalı bir örtü gibi acıtıyor yüzümü
Yakıyor göz kapaklarımı da
Toplayıp getiriyor anılarımı bir bir
Uzun yolları hiç sevmeyen anılarımı.

(Kaç türlü girilirdi anılardan içeri?
1 - İşte! bir zambağın özsuyunun içilişi gibi
2 - Süt emer gibi bir memeden
Bütün renklerin ve bütün kokuların bir anda bilinişi
3 - Dibini kazıyor alanlar: dünyanın iç çekişi.)

(Ansak mı anmasak mı
Yeri mi şimdi değil mi
Bir tren yolculuğunda ve her yerde
Her şeyin ya da hiçbir şeyin hiç mi hiç çekilmezliğini
Bir hafta tatilini, bir öğle vaktini, belki bir pazartesiyi
Saatler iyi
Adamlar gülüyorlarsa iyi, gülmüyorlarsa gene iyi
Ve bütün yolcuların dalgın
Koparıp koparıp bir şeyler yediklerini
Görünüşte kararsız
Görünüşte üzgün, endişeli
Görsek mi acaba, görmesek mi
Açıp da kapalı gözlerini arada
Şöyle bir görünümü tek bir solukta
Yalandan, inatla içine çekenleri
Ya da bir köprüden geçerken, bir tünele girerken
Belirtip yüzlerinde çok görmüşlüğün izlerini
Bir tilki çevikliğiyle, acele
Katarak yolculuğa hiç yoktan bir gizemliliği
Bilmem ki, görmesek mi
Durunca tren bir istasyonda
Dudakları çatlamış, ateşli, hasta bir istasyonda
Dünyanın bütün elma satıcılarına bakıp
Bakıp da her şeyi ilk defa tanıyormuş gibi
Uzanıp pencerelerden sarkık gerdanlarıyla
Tutarak parmaklarıyla yalancı
Ve ucuzundan bir kolyeyi
Acaba görmesek mi
Bir treni ve dünyada tren olan her şeyi.

Ansak mı anmasak mı acaba
Yeri mi şimdi, değil mi
Sırasını bekleyen bir kadının, hasta
Gereğinden fazla abartılmış yüzünü
Besbelli iğrenirdiniz
Çevirirdiniz gözlerinizi yer tahtalarına
Bir duvar saatine ya da kapıya
Telefona bakardınız, tırnaklarını incelerdiniz uzun uzun
Kısaca
Kaçınmak isterdiniz o yüzden -ama bitmedi-
Gördünüz, görüverdiniz bir daha
Sıyrılmış acılardan ansızın
Sevecen, durgun, sade
O yüzü
Belki de, orda, acele
Karar verdiniz

Bir anneniz olsun isterdiniz böyle
Ve belki sarılıp öpmek isterdiniz onu
Her neyse...

Söylesek, yeniden mi söylesek şimdi de
Ben uzun yolları hiç sevmem
Doğacak bir çocuk gibi beklemeli anılar
Ansızın doğmalı, ansızın ölmeli saniyelerde.)

IV

Bırakıp gidiyor anılarımı rüzgar
Denize bırakılmış çöpler gibi
Yol kenarlarında birikmiş gereksiz eşyalar gibi
Geri veriyor ve çekip gidiyor usulca.

Bulanık bir havuzun yanında buluyorum kendimi
Bakımsız, taşları kırık bir havuzun yanında
İçinden koyu yeşil bir çocuğun baktığı
Çürümeye yüz tutmuş yaprak renginde
Ağlaması yağmurlu bir sundurmaya benzeyen
Kırık iskemleleri, çatlamış mermer masasıyla
Yağmurlu bir sundurmaya
Ve pencerelerde belli belirsiz bir kadın
Pencerelerde ve her yanda.

Bir çocukta bir kadın hayaleti mi
Bir kadında bir çocuk hayaleti mi
Yalnızca bir hayalet mi yoksa.

(Nerdeyim
Kelebeklerden dokunuşlar alan bir yaprak gibi inceyim
Para bozduranların az çok bildiği
Adres soranların gene bildiği
Bir sokakta bir aşağı bir yukarı
Saatlerce dolaşanların hemen hemen bildiği
Amansız bir güceniğim.)

Geri getiriyor bunları rüzgar
Geri getiriyor anılması kırmızı bir konağı da
İniltili, hasta bir konağı da
Çatısında baykuşların tünediği
Birtakım iplerin düğümlendiği tahtaboşlarda
Ve bütün konuşmaların tek bir cümlede toplanıp
Suskunluğu bir anıt gibi yükselttiği
Bir konağı ve konağın olanca görkemini
Geri getiriyor rüzgar.

(Konaksa yandı çoktan
Tertemiz bir asfalt ezip geçti onu
İyi biliyorum tertemiz bir asfalt
Ezip geçti onu
Kırmızı bir konak mezarı gölgesi bırakarak.)

Ve yıllar ve günler ve saatler ayarlandı
Caddeler, iş hanları kahveler ayarlandı
Meyhaneler, genelevler
Pasajlar, dar sokaklar, geçitler
Soğuk biralar ayarlandı, soğuk her şey
Ve bütün ilişkiler

Birden yerini aldı.

Ve her şey yetişti gene
Sarı bir çarşambadan
Kahverengi bir cumartesiye.

V

Ben Ruhi Bey, nasıl olan Ruhi Bey
Nasılım
Bir yaz ikindisinden çıktım geldim
Diyelim bir pazartesiydi, biraz da şöyle geldim
Kapıyı iyice kapadım
- Kapadım mı, evet, kapadım -
Çitlembik ağacının altından geçtim
Frenk üzümlerinden bir iki salkım kopardım
Dişlerimle sıyırdım
Sardunya renginde ve sardunya tadında idiler
Biri fotoğrafımı çekiyorkenki gibi durdum
Azıcık gülümsedim
Ve dünya bana gülümsedi
Çakılların üstünden yürüdüm
Yürüdüm ki, bir sese benziyordum sanki
Yüzyıllarca önce kırılmış bir kemik sesi
İyice duydum
Çıkarken bahçe kapısını açık bıraktım
- Çok yüksekti. Deniz dibi renginde ve demirdendi. Üstünde aslan başı kabartmalar vardı. İki yanında çok yüksek iki duvar uzar giderdi. Dışardan çam ağaçları görünürdü. Bir kırbaç gibi görünürdü. Ve ağaçların üstünde kırbaç kılıflarına benzeyen ve evlatlıkların mavi pazen giysilerini andıran kalınlaşmış bir gökyüzü dururdu -
On sekiz on beş trenine yetiştim
Geniş kadife koltuğa oturdum
Puromu yaktım - iki kibrit harcadım -
Akşam gazetelerinde pek bir şey yoktu
Haydarpaşa'ya kadar bulmaca çözdüm
İskelede saçları çok iyi taranmış bir kız bana baktı
Bakışından tedirgin oldum
Giyimsizdi, boyasızdı, bakımsızdı
Vapurla Karaköy'e geçtim
Tokatlı'ya uğradım
Köprüden aldığım Fransız dergilerini karıştırdım
Kirazla bir kadeh rakı içtim
Çıkarken boy aynasında kendime baktım
Oldukça yakışıklıydım
Gömleğim temizdi, beyaz ceketim
Tertemizdi ve ayakkabılarım
Pantolonum ütülü
Yelek cebimde ince altın bir zincir
Sarı ve ince bıyıklarım
Tam Ruhi Bey bıyığıydı
Ve iki parmağın arasında bir çiçek sapı
- Zakkum muydu, değil miydi, belki yazpatı -
Boynumda menekşe rengi bir papyon
Hafifçe sarkık
Dudağımda bitti bitecek bir sigara
Kenarında dudağımın
Dışarı çıktım.
Tünele bindim, Asmalımescit'teki Viyana lokantasına geldim.
Avusturyalı karı koca beni karşıladılar

İkisi de eğilerek ben dimdik durdukça onlar bir kez daha eğilerek beni karşıladılar
Benden başka oldukça şişman iki adam daha vardı. Beyaz Ruslardandılar, gözleri necef taşı gibi sert ve parlaktı
Tezgahta bir Leh Yahudisi votka içiyordu, yüzündeki ince damarlar fırçayla çizilmiş gibiydi, bir silinip bir canlanıyorlardı.
Soğuk et getirdiler bana, omlet, bira filan getirdiler
Üstüne kremalı ahududu getirdiler, likörle kahve getirdiler
Çıkarken bolca bahşiş bıraktım.
Markiz'e uğradım, dört mevsimden süzülmüş bir konyak içtim
Düzeltip arada bir bıyıklarımı
Uçları hafifçe ıslak
Bir ara pencere camında kendime baktım
Baktım ki, ben Ruhi Bey
Nasıl olan Ruhi Bey
Daha nasılım.

Oradan Galatasaray'a kadar yürüdüm
Bir kadının pembe beyaz teni dağılıp uçuşarak
Gezindi ortalıkta bir süre
Ve durdum
Durdum bu güzel yaz ikindisinden çıkıp
Bambaşka bir sonbahar sabahını giyinceye kadar Nasılım.

VI

Nasıl olacaksınız Ruhi Bey
Bugün de erkencisiniz Ruhi Bey
Şarapla bira mı içiyorsunuz Ruhi Bey
Böyle sabah sabah Ruhi Bey
Akşam akşam Ruhi Bey
Akşam sabah Ruhi Bey
Cıgara alır mıydınız Ruhi Bey
Yakalım Ruhi Bey, yakalım
Böyle üşümüyor musunuz Ruhi Bey
Benim de ayakkabılarım su alıyor Ruhi Bey
Ne olur ne olmaz
Önümüz kış Ruhi Bey
Ee, daha nasılsınız Ruhi Bey
- İyiyim, iyiyim.

(Gelsem gelsem bir solgunluktan gelirim
Kızgın bir sardunyanın üstelik üvey çocuğu
Pembe pembe azarlanırım
O ölür ben azarlanırım
Kocaman bir konakta uzarım kısalırım
Ellerim tırnaklarım
Yeni kırpılmış bir koyun derisi gibi pespembe
Ve sıcak
Gözlerim, gözlerim benim
Denizi ilk defa gören bir çocuğun
Birdenbire yaşlanması neyse.)

Sizinle görüşelim Ruhi Bey
Vaktim yok, vaktim yok
Ruhi Bey, görüşelim
Vaktim yok görüşmeye kimseyle
Ruhi Bey!
Kendimle bile, kendimle bile.
(Olmaz ki, kimse kimseyi sevemez

Ama hiç kimse.)

BİR ÇİÇEK SERGİCİSİ DER Kİ

Bin dokuzyüz on iki miydi, bin dokuz yüz elli iki miydi
Güneşli bir öğle miydi, çiçekler gölgesiz miydi
Ellerim kirli miydi
Neydi
Çiçeklere su mu serpiyordum, bir karanfil çok mu uzaklardan gelmişti
Bilmem ki
Benim bütün yaşamımda hep karanfiller olmuştur
Her zaman hatırlarım
Sanki bir karanfilden sürekli doğmuşumdur
Bin dokuz yüz on iki doğumlu bir karanfili
Karım göğsüme takmıştı. Şimdi ben çok yaşlıyım
Şimdi ben nedense çok yaşlıyım
Herkesi ayrı ayrı tanımam
Ruhi Bey'i İçerenköy'den tanırım
İçerenköy'ü iyi bilirim de ondan
Kaç yıl önceydi, şimdi unuttum
Babasını da tanırım
Kaç yıl önceydi, bilemem
Üryani eriği gibi gözleri vardı
Çizmeleri, kamçısı
Ruhi Bey, benden çiçek alırdı
O zamanlar sokak sokak dolaşırdım
Çiçek alanları iyi bilirdim
Ruhi Bey de çiçek alırdı
Nedense benden alırdı. Çünkü ben çiçekleri çok biçimli tutarım
Kuşkonmazları sevmem, kullanmam
Çiçeklerin aralıklarına bakarım
Sanki ben onları hep yeniden yaratırım, yontarım
Bin dokuz yüz kırk üçte biri öldü
Boynu değil, bir karanfilin sapıydı, yana düştü
Düşünce öldü
Bir ölülük sindi ellerime
Bir ölülük bana sindi
Ona sergimde her zaman bir yer ayırırım
Kimseler bilmez
Ben işte gizli gizli onu sularım
Karanlık bir karanfilliği
Yoklukta bir karanfilliği
O gün bugündür bütün çiçekler
Karanfildir benim için.

Bir gün de bir demet karanfilim yandı
Bir demet karanfilin penceresi, kapısı
Nedense yandı
Önce giyinik bir ev görünümündeydi, öyleydi
Takındı kırmızılarını sonra
Süslendi
Bir boşluk edindi orda kendine
Hemen oracıkta bir boşluk
Açtı şemsiyesini ve gitti.

Ben şimdi oğlumun yanında kalırım
Onun kırmızı yapraklardan yapılmış

Bir zamandışılığı vardır
Beni anlamaz
Anlamaz, niye anlasın
Anlaşılmak! -değil mi ama- sanki kimsenin olamaz

Ben kendime bir karanfil mezarı satın aldım
Beni oraya gömecekler
Ruhi Bey cenazeme gelecek
Ama hangi Ruhi Bey
Doğrusu biraz şaşırdım
İçerenköy'deki Ruhi Bey gelmez
O sadece karanfil satın alır
Ölümü pek beğenmez
Şimdiki Ruhi Bey ölüme daha yatkındır
Yaşamaya da
Ölümle yaşam arasında bunalır bunalır
Ben bu kadarını anlarım
O gelir beni kaldırır
Bir karanfil kalabalığına artık katılır
Geçen gün gördüm
Acımayı unuttum
Sevinmeyi unuttum
Ben her şeyi artık unutuyorum
Ama o geçerken ne yalan söyleyeyim şuramda bir ağrı duydum
Ağrı da değildi belki, hani, nasıl
Gövdemi yeniden buldum
Acılar acılara eklenince ağırlaşıyor
Gövdem de ağırlaşıyor
Ruhi Beyle kocaman bir demet karanfil oluyoruz
Şu üstümdeki boşluk kadar
Bir demet
Yok artık pek konuşmuyoruz
Benim sözlerim eskidi
Onunki de eskidi
Zaten kelimeler sonludur
Öyle değil mi
Donuk donuk bakışıyoruz
Ben ölüme iyice yakın
O yaşamaktan uzak
Öyle bir gök içinde durmuş gibiyiz
Karanfiller ölürken
Karanfillerden bir deniz.

BİR MEYHANE GARSONU

İşte
Isınmış parke yolun kokusu
Demek ki ben mutsuzum
Tuhaf bir su içmişim de sanki içim görünüyor
Gözlerim buzdan
İçimde yaz kırıkları.

Eklemek gerek
Büyümesi gibi bir salyongozun
Yıllarla değil, yıllarla değil
Saniyelerle kıvrılmıştır kabuğum.

Aynalıpasaj'ı geçtim

Geçerken sağlı sollu aynalara baktım - her günkü gibi -
Vitrinlere baktım, düğmelere, fremuarlara
Yukardaki taş heykelciklere baktım
Bakmasam ne yapacaktım, açılıp kapanmaya başladı dudaklarım
Gözkapaklarım
Açılıp kapanmaya
Açılan kapanan çözülen
Ne varsa duyuyordum kendimde
Balıkpazarı'na saptım.

Ben balıkpazarı'na sapınca
Dünyada sayılmayan bir adamdım
Nasıl duruyorsa gökyüzü sayılmadan
Boylu boyunca bir duvar
Ve uzay nasıl duruyorsa
- Uzay ki mutluluktur
Ele geçmeyen bir sonsuzluktur uzay -
Ben masallara şunu bunu taşırdım.

Oldukça dar bir sokağa gelince durdum
Karşıdan karşıya çamaşırlar asmışlardı
Mor, pembe, beyaz çamaşırlar
Kızgın yaz güneşinin altında
Hoşlandım
Anahtarı kilide soktum, bundan da hoşlandım
Çevirdim bir iki kez, kapı titredi
Ben de titredim
Dükkanı açtım.

Karşıki evler çoktan uyanmıştı
Hemen herkesi az çok tanırdım
İki kocakarı, levanten, dama oynuyorlardı gene camın önünde
Çinko balkonda bir kız çocuğu ağlıyordu
Oydu
Bir satıcıya sesleniyordu, oydu
Besbelli yeni uyanmıştı, saçları dağınıktı
Zayıftı, sürekliydi, değişmiyordu
Sesi inceydi, isterikti
Saate baktım dokuz buçuktu.
Ne yaptım da ben, daha sonra ne yapacaktım
Önce helaya girdim, bir süre helada kaldım
Terledim, adını bilmediğim bir kokuyla koktum
Mutfağa girdim
Patatesleri soydum yıkadım
Domatesleri salatalıkları
Soydum yıkadım
Muska böreği sardım kaldırdım
Bira kasalarını, boş şişeleri
Dükkanın önüne çıkardım
Camları sildim, ortalığı süpürdüm
Sonra bir iskemleye oturdum
Orda yüz binlerce cinayeti ben
Ve intiharı
Bir mutluluk gibi dışımda duydum.

Evet, gelirdi
Ruhi Bey mi dediniz, evet, gelirdi.

PATRON MASAYA GELİR

Ben patronum, şöyle böyle bir adamım
Bırakın konuşayım
Bir bira içeyim konuşayım
Kim ne derse desin kadınlara düşkünüm
Ne yapayım öyleyim
Kadın dendi mi sanki ben
Vişneli bir dondurmayı durmaksızın yalarım.

Ruhi Beyi pek tanımam
Yok, hayır, belki de iyi tanırım
Neden derseniz ben herkesi iyi tanırım
İşsizim, dülgerim, boyacıyım
Herkesle bir olurum
Kişiliksiz kalırım.

Günün herhangi bir saatinde çıkar gelir
Nasılsınız Ruhi Bey, derim
O her zamanki gibi: iyiyim, iyiyim!
Şu köşedeki masa onundur
Başkası oturmuyorsa gider oturur
Şaraptan başka bir şey içmez
Bazen şarapla birayı karıştırır
Doğrusu sarhoşken hiç görmedim
Tersine çok incedir, derim ki biraz da soyludur
Nedense bulutlanır gözleri arada
O zaman kimseyi görmez
Uzaklara bakar yalnızca
Benimle konuşurken, gazetesini okurken
Ruhi Bey uzaklara bakar
Sanırsınız ki işte çok uzaklarda bir Ruhi Bey daha var
Bana öyle gelir ki durmadan geri çağırır onu
Ama durmadan
Ve alır karşısına - neden bilinmez -
Suçlu bir çocuktur da sanki o, gizli gizli azarlar.

Parası varsa verir
Yoksa hiç bir şey söylemeden çekip gider
Sonra bir cep saati vardır, arada çıkarıp bakar
Ama bilirim saatle filan işi yoktur
Zaten zamanla işi yoktur ki Ruhi Beyin
Hep aynı elbiseyi giyer
Yazın ceketini çıkarır
Kravatı ip gibidir, incedir
Ayaklarına hiç bakmadım
O kadar ilginçtir ki yüzü, ayakları bilmem var mıdır.

Bu meyhaneyi yirmi yıldır işletirim
Doğrusu Ruhi Bey gibisini hiç görmedim
Mısırçarşısı'nda baharatçı dükkanları vardır, bilirsiniz
Ruhi Beyi ben o dükkanlara benzetirim
Binlerce şeydir çünkü Ruhi Bey
Nanedir, ada çayıdır, zencefildir
Bu çevrede herkes onu tanır
Bana sorarsanız tanımaz
Şöyle ki, bir ayakkabı çivisi gibi kendine batar
Şarabıyla batar, uykusuzluğuyla batar
Gülmesi hüznüne
Konuşması susmasına batar.

Çok oturmaz, usulca kalkıp gider
Sıkılır da mı gider, pek anlamam
Anladığım bir şey varsa
Şu bardağı görüyorsunuz ya
Bardağa birayı boşalttığım gibi gider
Gitmeden önce biraz silikleşir
Sonra büsbütün solar
Gerçekte
Dört mevsimin karışımı gibidir Ruhi Bey.

Size bir olay anlatayım, çok kısa
Bir kış günüydü, kar yağıyordu
Gök sapından boşalmış papatya yaprakları gibi duruyordu
Kapıda Ruhi Beyi gördüm
Gözleri kıpkırmızıydı
Çiğnenmemiş karın üstünde
İki tek kokina gibi duruyordu gözleri
Beni birine gösteriyordu eliyle
Yanında kimseler yoktu
Birine yakınıyordu benden
Yanında kimseler yoktu
Bir adım daha attı
Eli bir bıçak ucu gibi sipsivriydi, uzundu
Ve nasıl olduysa oldu
Yitirdim bir anda gözden
Hani düş gördüm desem
O zaman sağ bileğim niye kanıyordu.

KÜRK TAMİRCİSİ YORGO VE KÜÇÜK BİR OLAY

Tepebaşı'ndan Pera'ya girerken
Küçük bir alandan geçeceksiniz
Geçmeyin!
Sağda ufak bir dükkan vardır, benimdir
Kapının üstünde KÜRK TAMİRCİSİ YORGO yazılıdır
İyi havalarda kapısı açıktır
İçersi biraz loştur
Loşolsun, ben severim, böylesi daha güzeldir
Ben, karım, bir de anjel
Biz üçümüz kürk kaplarız, kürk dikeriz
Anjel elimzide büyümüştür, iyi kızdır
Hemen hemen hiç konuşmayız - içersi biraz loştur -
Yoktur ki ne konuşsak yıllarca konuşmuşuz.

Ama baksak ki birbirimize arada
- Yorulunca işten bakarız da -
Sanki herkes yeni bir haber getirmiş gibidir
Öyledir öyledir
Yüzlerimiz ona göre kesilmiş
Ona göre biçilmiştir
Çünkü insan yalnızken katettiği yollardan
Ne zaman geri dönse yeni bir haber getirir
- Doğrusu kentlerden kentlere mektuplar da böyle sessiz gider -
Ve dışardan biri geçse gözlerimiz ona dikilir
Çok görmüşümdür iş hanlarındaki terziler
Kapıları açık terziler de böyledir
Biri merdivenleri çıkmayagörsün
O çıraklar kalfalar yok mu

Dişlerinde iğneler, iplikler
Başlarını kaldırıp
Hepsi birden göz kulak kesilirler.

Her neyse
Biz karı koca masada çalışırız
Anjel yerde çalışır
Nedense hoşlanır bundan, yerde çalışır
Biraz da açık saçık giyinir - söylerim, dinlemez -
Kürkleri bacaklarının arasına sıkıştırır
Kızarsa donunu filan gösterir - söylerim, dinlemez -
Yeni evlidir, kocası burada yoktur.

Ruhi Bey derler bir adam vardır
Ne bileyim işte, böyle bir adam vardır
Cin gibidir, nereden geldiği bilinmez
Dükkanın önünde durur
Tam şurada dikilir
Git dersin gitmez
Bu kez de Anjel'e dönerim
Anjel, derim, bak kızım Anjel
- Söylerim, dinlemez -
Yeni evlisin, kocan ne der
- Hiçbir şey demez!

Yeğeni vardır bir de Anjel'in
Şu karşıki dükkanda çalışır
On altı yaşlarında, çocuk
Bir gün yakaladığı gibi Ruhi Beyi
Tuttuğu gibi yakasından
Gerisini sormayın daha iyi
- Çünkü ben böyle şeyleri pek sevmem -
Hep birden karakolluk olduk
Bu olaydan tanırım işte Ruhi Beyi.

Gene mi
Evet, geliyor
Seyrek de olsa geliyor
Bakıyor bakıyor bakıyor yalnız
Anjel desen öyle
Bacaklarını dikmiş oturur
Aldırdığı bile yok
Ruhi Bey de artık fazla kalmıyor.

RUHİ BEY ANLATIYOR:
BİR DÜĞÜN GÜNÜ VE SONRASI

Kısacık bir gündü, bir iki dakikalık bir gündü
Çocukların günü gibi bir gündü
Kahverengi fotoğrafları vardı, bulanıktı
Hiçbir şey açık seçik görünmüyordu
Kocaman bir bahçe olmalıydı, orda burda
Tavuskuşları olmalıydı, herbiri
Öyle bir başına hiç kımıldamadan duruyordu
Saniyeler sümbüller gibiydi
Saniyeler sümbüller gibiydi dokunsam iki parmağım arasında akıyordu
Kısacık bir gündü.

Bir kişi bile yoktu
Hayrünnisa ile ben vardım
Seylan taşları ile işlenmiş bir iğne vardı
Yansıyan kırmızılık taranıyordu güneşte
Kan gibi parlıyordu
Şöyle böyle hatırlıyorum
Beni ölüme uğurlayan bir düğün günü
Babamı hatırlıyorum
Babamın ölümünü
Kırbacıyla birlikte bir çam ağacına gömülü
Annemsa odasında babamın
Hasta yatağında
Kımıldamadan yatıyor
Pencerede sapsarı bir limon görüntüsü
Duvarda rengarenk bir kırbaç koleksiyonu
Hatırlıyorum
Dişleri vardı Hayrünnisa'nın
Hatırlıyorum
Bir şeyler vardı, ortasından kesilir gibiydi
Dişleri bembeyazdı
Kesilen her şey bembeyazdı
O dişleriyle vardı, ben yoktum
Seylan taşlı iğnenin altındaydım, ben yoktum
Hayrünnisa vardı, ben yoktum
Üç gün üç gece geçti, ben yoktum
On gün daha geçti,sonra ben günleri unuttum
Bir kuşluk vaktini iyi hatırlıyorum
İçerenköy'deki tozlu bir yolu
Postacıyı
Terziyi
Oyanmış limonluğu
Çiçek satan adamı
Bir otobüs durağını iyice hatırlıyorum
O yoktu.

Ve bir sabah ben vardım
Koskoca bir konağı bir başıma soydum
Yer halılarını çıkardım, kalın kadife perdeleri
Maun konsolu, Çin porselenlerini, gümüş takımlarını
Hatırlıyorum
Mineli pandantifleri çıkardım, altın zincirleri, pırlanta yüzükleri
Büyük kristal avizeleri, sedefli koltukları
Bursa çatmalarını, Beykoz koleksiyonlarını, minyatürleri
Hepsini, hepsini bir bir çıkardım
Tutkuyla çıkardım, şehvetle çıkardım
Öfkeyle
Kanını akıtaraktan konağın
Hatırlıyorum
Konakta o gece konakla kaldım.

BİR GENELEV KADINI VE...

Girdi
Sırtında eski bir ceket vardı
Bir yerlerden sızmıştı sanki, gün ışığı gibiydi
Sarışındı
Önce bir süre kapının önünde durdu durdu
Gölgelendi, inceldi, beni gördü

Pek önemsemedim
Baktı, hiç konuşmadı
Oysa bir İsa tasviri gibi uçumluydu, güzeldi
Yer gösterdim, oturmadı
Bir sigara yaktım, ona da verdim
Aldı
Sigarasını ben yaktım
Kısa bir gülümseme yürüdü dudaklarından
Benim dudaklarıma da geçti
Çocuklar gibi kızardım
Öteki kızlar gülüştüler
Ben kendimi sevdim, güvendim
Saçlarımı düzelttim, göğsümü biraz kapadım
Bana elini uzattı, ellerimiz birbirine değdi
Sıcaktı, inceydi, kıskanırım anlatmaya bu eli
Ağır ağır odama çıktık.

Girdi
Açık pencereyi kapadım
Perdeyi çektim
Arkamı döndüm, yavaş yavaş soyundum
Bileğimdeki saati çıkardım
Sigaramı söndürdüm
Tam o zaman..
Zaman da değildi belki
Önce korkunç bir gözyaşı seli
Sonra alabildiğine bir kayalık
Kayaların üstünde bir kertenkele
Ardından bir ormanın uğultusu
Binlerce kanat sesi
Sağ elinde bir bıçak
Yok, hayır, bıçak da değildi
Vuran, ezen, öldüren bir el
Ve eller
Ve dişler
Kendimden geçtim.

Bir daha gelmedi, hayır, bir daha hiç gelmedi
Ama onunla ben
Ne zaman istedimse o zaman yattım.

RUHİ BEY VE LİMONLUKTAKİ YANGIN

Niye lmalı öyleyse
Aşk mutlu bir sürgünlükse.

Üvey annemdi benim, ben sarışındım
On altı yaşındaydım, sarışındım
Bulanık çıkmış fotoğraflar gibiydim, görünümsüz
Yalnızdım, karışıktım
Beni tanıyan kimseler yoktu
Hiç yoktu
İçime kapanıktım
Büyük ağaçların altında
Havuzun kırık taşları arasında
Bilmezdim mutluluk nedir
Bilemezdim
Alıp başımı gitmek isterdim

İsterdim ama, kalırdım

Sanki kar yağışlarının ardından
Uzun süren kar yağışlarının ardından
Sevimsiz bir lunaparkta
Kimsesiz bir atlıkarıncaydım.

Bir limonluğumuz vardı, öğle saatlerinde
Bazen o limonlukta uyurdum
Karışık düşler görürdüm
Yalnızlık?
O bir başına kalırdı, ben bir başıma kalırdım
Sanki hiç tüketilmeyen bir otobüs durağı
Gibi kalırdım
Bir gün
İçeri girdi, uyanıktım
Yarı uzanmıştım, uyanıktım
Bir üşümüşlüğü tutuyordum yüzümde, uyanıktım
Dudakları aralıktı, ben uyanıktım
Öyle bir süre durdu, baktı
O baktı ben de baktım
Yanıma usulca uzandı
Uzandığını görmedim, ama uzandı
Dağıldı, uçuştu, bir gülüş gibi uzandı
Önce şaşırdım
Önce hiç kımıldamadım
- Yalnızlık biraz azaldı -
Saçlarımı sevdi, hiç kımıldamadım
Bir biçim değildim sanki, bir nesne, bir şey değildim
Biraz utandım
Sokuldu bana iyice, bana sarıldı
Dudaklarımı aldı, dudaklarımı taşırdı
Köpüren sütler gibi taşırdı
Köpükler içinde kaldım
- Mevsim her zamanki gibi yazdı -
Birden beyaz bacaklarını gördüm
Sonra her şeyi gördüm
O her şeyi ben ilk defa gördüm
Ses çıkarmadım
Ses çıkarmadım, köpüren sütler gibiydik
Beni yeniden öptü, üstüne çekti beni
Köpüren sütler gibiydik
Limonlar beyazlandı
Bir limondan başka bir limona geçtik
Bir limondan başka bir limona geçtim
Gözlerim süt gibiydi, sayısız gözlerim vardı
İlk defa vardı
Upuzun sürdü, kısacık sürdü
Beni bıraktı
Ayağa kalktı, saçlarını düzeltti
Süt dindi
Ama ben kaldım
Çoraklar, çöller, tuzlu denizler gibi kaldım
O gözlerini dikti bana
- Ben suyun yanması gibi tuzda -
Anlamsız, uzun
Gizli, korunaklı
Yüzüyle itermiş gibi ilk defa gördüğü bir yaratığı
Yıllarca, ama yıllarca
Baktı baktı baktı.

Kimseye bir şey söylemedim
Ama bir daha gelmedi
Ne sevgi, ne nefret, ne önceleri bir şey duymadım
Sadece gelsin istedim
Uyanık bekledim
Gelsin istedim
Ama bir daha gelmedi.

Anladım neden sonra
Anladım kötülük olsun diye geldiğini limonluğa
O bembeyaz dişleriyle yoktu, ben vardım
Üç gündüz daha geçti, ben vardım
On gün daha geçti, sonra ben günleri unuttum
- Unutmak! ben büyüdükçe o benim çocukluğum -
O yoktu
Beni uyardı, beni yalnız bıraktı, anladım
Çocukken vururdu, kanatırdı, ezerdi
Bu kez de
Anladım severekten
Okşayaraktan yapmak istedi aynı şeyi.

Üvey annemdi, ben sarışındım
O da sarışındı
Beni uyardı, beni yalnız bıraktı

(Açık saçık giyinirdi, pek anlamazdım
Dudaklarını ıslak tutardı, pek anlamazdım
Şehvetle aralardı, bembeyaz dişlerini görürdüm
Bembeyaz dişlerini görürdüm
Bembeyaz
Kalçalarını okşayaraktan tutardı.)

O günden sonradır ki iyi tanıdım ben kanı.

Bir gece uykudaydı bütün konak
Gizlice bahçeye çıktım
Yaralı bir hayvan gibi sürünerekten
Sokuldum limonluğa usul usul
Döktüm bir şişe gazı ve limonluğu yaktım.

KISA BİR NOT:
KONAKTA SON GÜN VE..

Ve yıllarca sonra kadının ölüsünü
Bir bulantı cenazesi gibi kaldırdılar içimden.

O gece konağın bütün lambalarını yaktım
Elimde bir içki şişesiyle ben
Sanki bir insan şehrayini vardı da, ben
Gecesiz bir sarışındım
Gecesiz bir sarışındım ve işte
Bütün kapıları açtım kapadım
Kırdım parçaladım elime ne geçtiyse
Biblolar mı olur, yağlıboya tablolar mı, kristal takımlar mı
Elime ne geçtiyse
Açtım pencereleri dışarı attım.

Durmadan atıyordum, eşyalar bitmiyordu ki hiç

Eşyalar bitmedikçe öfkeyle içiyordum
Ve kinle
İniltiler duyuyordum aşağıdan yukarıdan
Ve bağrışmalar
Ve çığlıklar duyuyordum bir de
Tanıdığım artık ve bildiğim iyice
Acayip hayvan seslerine benzeyen
- Konak ki bir şimşekti de, elle düzeltilmişti sanki bir yağmur öncesinde -
Uşaklar evlatlıklar birbirine giriyordu
Birbirlerinden çıkıyordular
Aralarına karıştım
Boşaldım boşaldım boşaldım
Ve bilirdim, biliyordum, süresiz bir sarışındım
Başkalarını da çağırdım daha sonra
Ve karşıladım.

Oramlakarşıladım, en çok oramla
Kapıda karşıladım, düşümde karşıladım
Bir sürü adamlar geldi,o bir sürü adamla bir sürü kadınlar
Nerde kim varsa işte bir bir geliyordular
Mutsuzlar, umutsuzlar, uyumsuzlar
Ellerinde paketlerle geliyordular - neler yoktu ki -
İçkiler, çiçekler, pastalar
Küçük küçük paketler, büyük büyük kutular.

(Ah, ne de çok şeyleri vardır da, nasıl
Hep böyle yerinde harcar bu kentsoylular.)

Giysiler giysiler gene giysiler
Fiyonklar, boncuklar, payetler
Değerli - değersiz, sahici - yalancı
Türlü türlü iğneler, yüzükler ve kolyeler
Önce hep nasılsınızlar, lütfenler, oturmaz mısınızlar
Denenmiş iç geçirmeler, gizliden bakışmalar
Ve yaldızlı cümleler
Bu pazar ne yaptınız? Hangi pavyonda? Sahi mi?
İğreti kahkahalar, ucuzundan gülmeler
Bacak bacak üstüne atmalar, yerlere uzanmalar
Sigaralar içkiler
Sonra gene içkiler, hiç bitmeyen içkiler
Ve dudaklar ve gözler, ince uzun boyunlar
Memeler, kalçalar, kıçlar, falluslar
Ve yavaştan seviciler, ibneler
Poz kesen jigololar.

(Nasıl da vaktini bilirler her şeyin
Ve vaktinde girişirler herşeye bu kent soylular.)

Sabaha karşı duruldu her şey
Gidenler, gelenler, yeniden gidip gelenler
Duruldu konak
Denizanaları gibi açıldı kapandı
Sızanlar mı dersiniz, uyuyup kalanlar mı
- Elle düzeltilmiş bir yağmur sonrası mı acaba -
Bir ara yağma edildiydibütün kamçılar
Ne kalmışsa kırıp dökmediğim
Fırlatıp atmadığım
Yağma edildiydi gümüş şamdanlar
Saatler, konsollar, sehpalar
Perdeler, avizeler, halılar.

(Bilmezsiniz siz, bilemezsiniz
Görseniz nasıl ince
Nasıl da kibardırlar bu kentsoylular.)

Kanadı kanadı kanadı o gece bütün konak
Görkemli bir Kadın kaburgasını andıran konak
Bahçede acı acı bağıran tavuskuşları.

(Kim ne derse desin iyi bilirler kovulmayı da
Azıcık sırıtırlar, azıcık da şakaya filan alırlar
Ve usuldan ve bozmadan hiç durumlarını
Çıkarlar kırıtaraktan dışarı
Yalanla avunurlar, yalanla korunurlar
Bilmezler utanmayı hiç bu kokuşmuş kentsoylular.)

Yaktım konağı da o gece
Bir daha, bir daha yaktım
Yüzlerce, yüzbinlerce yaktım hiç usanmadan
Aklımda bunlar kaldı sadece.

Soluksuz sessiz
Gölgesiz devinimsiz
Bir Ruhi Bey olarak Ruhi Beysiz
Kentin içine kadar sokuldum.
Ağzımın içi zehir gibiydi
Tuttum bir sigarayaktım
Kravatımı düzelttim
Ayakkabılarımı sildim
Ve sordum:
- Ben Ruhi Bey nasılım
- Sahi siz nasılsınız Ruhi Bey
- İyiyim iyiyim.

BİR OTEL KATİBİ

Anlamadığım şu
Ben neden bir otel katibiyim
Eskiyim, renksizim, kimsesizim
Yontulmuş kalemlerden, sosisli sandviçlerden iğrenirim
Papazlardan, homoseksüellerden iğrenirim
Kız kurularından ve saldırgan dullardan
Ve yaşlı adamların sararmış dudaklarından
Ve deli saraylılardan, onların aybaşı kokularından
Kendimden kendimden
Ve nedendir ki ben
Sararmış bir sürahide kirli bir su gibi bekletirim.

Günlerden ne? Pazartesi! İyi bilirim
Ama gün nedir bilmem
Çiylerle çiçeklerle çamlarla doldurulmuş gün
Göğsü bir martı göğsü gibi denizlere değen
Parklarda bahçelerde göz dolduran gün
Bir çocuğun gözlerinden gözyaşı içen
Sesini bir ayin gibi uzaklardan duyduğum
Gün nedir.

Kokular vardı ayrı ayrı, ben unutmuşum
Hepsi şimdi bir otelin kokusu
Kullanılmış çamaşırların ve bavulların kokusu

Ve telefonların ve kapısı açık helaların
Ve hasta soluklarının, tozlu yer halılarının
Sabahlara kadar yanan ampullerin kızgın
Birbirine karışmış, değişmeyen kokusu.

Ruhunda kasvetin suyunu buldu
Kimdir
Olsa olsa bir otel katibidir
Bir otel katibi her yerde bir otel katibidir
Gözlüklü ve tedirgindir
Hiç yıkanmamış gibidir, parmakları sarıdır
Ön dişleri çürüktür, avuçları terlidir
Yıllar var ki bir kumaş düşler kendine
Ve bu yüzden olacak sanki biraz terzidir.

Sorarım - ki otel katipleri sorar - bir terlik nedir
Terliğin yenisi yoktur
Geçmişi yoktur, geleceği yoktur
Yeri ve kimliği zaten yoktur
Bir terlik bir terliktir o kadar.

Bilirim kötünün kötüsü bir oteldir burası
Odalarında hamam böcekleri, sinekler
Pis yataklar, lekeler, sararmış çatlak lavabolar
Peki bir insan nedir
Sorarım - ki otel katipleri sorar -
Bir gün gittikçe ufalıyordum
Düş müydü, gerçek miydi, iyi bilemem
Oturmuş bir küvete kuruyup kayboluyordum.

Şarkıcılar, sokak çalgıcıları gelir en çok
Sokak kadınları, serseriler
Evet, ara sıra Ruhi Bey de gelir
Kan renginde gelir, yolunu şaşırmış bir böcek gibi gelir
Sapından eğilmiş bir gelinciğin öğle uykusu gibi
Çocuksu hafif

Tam bizim otelliktir
Sanırım elbisesiyle yatar, ayakkabılarıyla
Sabah olunca erkenden kalkar
Ve kalkar kalkmaz başlar içmeye, doğrusu pek anlayamam
Uçak saatlerini sorar, lüks lokantaları sorar bir de
Pek anlayamam
Şu var ki, kendiyle eğlenir gibi sorar
Elinde vapur tarifeleri, kataloglar
At yarışı listeleri
Yanaşır pencereye, ışığa tutar birer birer hepsini
- Otel her zaman loştur -
Bakar bakar bakar.

Nemli bir havlunun yere bırakılışı gibi
Çöker bir iskemleye sonra
- Çoğu zaman böyle yapar -
Sokağa bakar aralıksız
Öyle bakar ki, sokakta bir şeyler olmuş sanırsınız
Sanki bir cinayet işlenmiş, biri parasını çarptırmış
Ya da terkedilmiş bir kadın yakalamış kocasını
Bağırıp çağırıyordur gebe karnını göstererek
Nerdeyse
Hani nerdeyse polisler gelecek
Nerdeyse

Hani nerdeyse polisler gelecek
- Gerçi her türlü olaya tanığızdır bu sokakta -
Oysa işte Ruhi Bey
Görerek bakmıyordur ki bir şeyler anlasanız

İçer bardağındaki son yudumu da
Topundan boşalan bir kurdele gibi
Sarı bir kurdele gibi
Çekip gider az sonra.

BİR OLAY: RUHİ BEY VE GÜLCÜNÜN ÖLÜMÜ

Bir kara parçası sanır insan
Düştü mü başı derde
Kendini açık denizlerde.

Şimdi bir kıyı bile değil
Bir ufuk çizgisi bile değil
Yalnızca ölü
Sabaha doğru yağan karın altında
Kıvrılmış kalmış
Besbelli tutunmak istemiş boşluğa
Kolları havada
Sıkmış avuçlarıyla bir demet gülü
Yayılmış gövdesine bir gülümseme
Ve çevresine
Taş binalara, karanlık pencerelere
Kefeni kardan ve gülden.

Polis arabası kapıya geldiği zaman
Giyimevlerini, mezecileri, postaneyi geçerek geldiği zaman
Arka sokaklardaki birkaç kiliseyi
Cenaze levazımatçılarını ve
Bin dokuz yüz yirmi sekiz modasına göre giyinmiş bir kadının bir anlık ölüsünü
Geçerek geldiği zaman
Bir kamyon et boşaltıyorken bir kasap dükkanının önünde, tam o zaman
Yüzü sabunlu bir otel müşterisinin elinde traş makinesiyle
Pencereden sarktığı zaman.

Polis arabasını görmeden önce
Her yanı aynalarla çevrili bir meyhanedeydim
Sırçaları dökülmüş aynalarla
Parça parça görüyordum kendimi
Dışarda kar vardı, kirli kar
Isınmak için konyak içiyordum
- Isınmak için mi dedim, tuhaf -
Dışarda kar vardı
Saat dokuzu on geçiyordu, Balıkpazarı'nın her günkü sabahı
Yıllardır hep aynı sabah
İri bir kayabalığının içbükey karnı
Ve binlerce, on binlerce kedinin hep birden
Kente hiç uymayan bir yaratık gibi kımıldandığı
O sabah.

Polis arabası kapıya geldiği zaman
Aynalıpasaj'ın düğmecileri, gömlekçileri
Yüzükçüleri, bilezikçileri, tuhafiyecileri
Dükkanlarını açık unuttukları zaman

Ve dükkanların üstündeki heykelciklerin
Bir yas törenine hazırlanır gibi
Anlatımlarını değiştirdikleri zaman
Balıkçıların balıkların karşısında en iyi durdukları zaman
Ayakta çay içtikleri zaman
Mermer masaların altından yorgun gövdeleriyle
Çıktıkları zaman serserilerin
Ve Pasaj temizlenmeye ve karlar kürenmeye başladığı zaman
Masmavi iki yengeç gibi bakmaya başladığı zaman gözleri garson Vasil'in
Tam o zaman.

Polis arabası kapıya geldiği zaman
Üç kişi siyah bir otomobilden indiler
Üçü de sivildi, ellerinde çantaları vardı
Ben meyhanenin penceresindeyim
İçerde ve kar içindeydim
Bir demet gül içindeydim
Güle gömülüydüm
Kana.

Polis arabası gittiği zaman
Demir kapının yanında ölü
Gökyüzünü dönemecinin altında
Ve yerde bırakmamak ister gibi sözünü
Elinde bir demet gülle
"Gül, gül!" diye acı bir bağırtıyı uzattığı güllerle
Ipıslak saçlarıyla buzdan yatağına uzanmış.

(O zaman ıhlamur ağaçları kardan görünmezdi. Gözlerim azalırdı, gizlenirdim. Babam koyu kahverengi çizmeleriyle karları ezer ezer ezerdi çakıltaşlarının ayaklarının altında oynaştıklarını duyuncaya kadar. Annem çatı katının yanındaki sivri kuleden gözlerini ayırmazdı, yeter ki gök kanasındı beyaz beyaz ve kocaman bir alabalığın karnı. Uşaklar bir köşeye sinerlerdi, hiç konuşmazlardı, bir kristal sürahi rüzgardan ürperir titrerdi. İniltiye benzeyen bir ses yayılırdı. Karanlığa yapışırdım, bir kapı karanlığına, bir duvar karanlığına, bir yokoluş karanlığına. Ölüm çok uzaklardaydı, o zaman çok uzaklardaydı ölüm.)

Sordu
Karla kaplı kirli bir cümle
Başında kimler vardı?
Bir, emekli postacı Hüseyin
- Çok adres bildiği için adı pezevenge çıkan -
İki, cenaze kaldırıcısı Adem
- Çıplak kafalı, ön dişleri çürümüş -
Üç, akordeoncu kadın
- Hemen hemen hiç konuşmayan, saçları oksijele sarartılmış, Bizanslı bir kehribar taciri gibi şişman, yaşlı ve kızoğlankız -
Ve sonra ötekiler
Üç Horan Kilisesinin kapıcısı
Çingene çalgıcılar, bademciler
Lotaryacılar
Bir iki garson
En geride
Çengelli iğne satan bir kız çocuğu.

Ve onu kaldırdılar, ben gördüm
İkinci konyağımı içtim bitirdim
Demir Kapıdan çıkardılar ve gördüm
Morg arabasına koydular

Kapısını ittiler, kapı kapandı
Taraklar, istiridyeler açıldı kapandı
Çiçekler titreştiler
Bir balıkçı balık doğradı ve tarttı
Pencereden çekildim.
Günlerdir ilk olarak güldüm, gülümsedim
Yıllardır ilk olarak
Sanki ilk gözyaşının tarihini buldum, üstünü çizdim.

Ve sordu gene
Ölümle kaplı o kirli cümle:
Siz Ruhi Bey nasılsınız
Ben Ruhi Bey nasılım
Anladım anladım
Ve şimdi iyi biliyorum artık nereye.

CENAZE KALDIRICISI ADEM

Bir ölü nedir ki bir ölüm nedir
Acıyla kirlenmektir, acıya sevinmektir.

Siz bilirsiniz, isterseniz biraz gecikiriz
Gelmesine geliriz, birazcık gecikiriz
Ne kadar gecikirsek o kadar iyiyiz
Ben o kadar iyiyim.

Bir zamanlar hamaldım, çelenk taşırdım
En güzel çiçekleri ben sırtımda taşırdım
Caddelerden geçerdim, büyük vitrinlerin önünden
Serlerden bahçelerden güne damlardım
Renklere karışırdım, kentin ışıklarına
İçinden soyulan bir portakal gibi
Kendi içdenizlerimi öper okşardım
Süslenmiş gibi olurdum
Kokular içinde kalırdım.

Sonra bir gün çağırdılar
Sonra bir gün beni gene çağırdılar
Artık hep çağırdılar, dört kişi olduk
Dört kişi gerekliydi, dört kişi olduk
Ölüleri gördük, ölüler koltuktaydılar
Ölüleri gördük ölüler yatakta
Ölüler giyinik, ölüler çıplak
İşte biz dört kişi buna alıştık
Bizi alıştırdılar.

Omuzlarım kesik kesiktir, nasırlıdır
Her zaman bir ölü vardır omuzlarımda
O kadar ölü vardır ki her yanımda benim
- Ölüler içindeyim! ölüler içindeyim! -
Örneğin bir bardak su içsem bir ölü kayar şuramdan
Su içmeyen bir balık gibi kayar
Ölülere takılmış bir uçurtma gibiyim
Biraz öyleyim.

Ve otel müşterileri, onlar
En inandırıcı ölülerimdir benim
Her biri biri ölümü her gün yeniden yaşar

Camlara yapıştırılmış yüzler gibi
- Unutmak utanmaktır, siz bilirsiniz -
Hüzünsüz, anlatımsız, soğuk
Akşamüstü rengidedirler ve yorgundurlar.

Siz daha iyi bilirsiniz, Hıristiyanları soyarlar
Ölüleri çıplaktır onların
Ne yalan söyleyeyim görünce huylanırım
Yeni ölmüş genç kızlar yeni doğmuş çocuklara benzerler
Görünce huylanırım
Bunu karıma da anlatırım, su dökünürüm
Adım mı, Ademdir, iyi adamımdır.

Karıma anlatırım ya, size de anlatırım
Bir gün bir ölü kaldırdık, Aşkenazlardan
Heni şu Leh Yahudilerinden işte
Gözleri o kadar mavi olan, mavi bir suda yüzer gibi gövdesi
Saçları tütün rengnde
Her neyse, uzatmayalım, bir de baktık ki ölünün arka cebinde
Dolarlar, marklar, sterlinler
Önce paylaşmayı düşündük, yalan söylemeyeyim
Götürüp geri verdik az sonra
Götürüp geri verdik, yüz lira aldık
Hepsi hepsi yüz lira
Bir gün bir ölüye asılı iki torba
Torbalar kalçalara inmiş, askılar omuzlarda
İçleri altın dolu
Ölüyse bir okcakarı, Ermeni
Çoluk çocuğu
Elbette geri verdik altınları da.

Ve genç bir kız ölüsünden ametist bir kolye çıkardım
Doğrusu sakladım onu gizlice
Karımdan bile sakladım, karımdan
Niye mi sakladım, uğurdur diye.

Bir karım, iki çocuğum, dört kişiyiz
Kimseler bizimle konuşmaz
Mahallede kahveye çıkmam, anlarsınız
Giderek alıştım içkiye de
Demin de söyledim ya, iyi adamımdır
Benden kötülük gelmez
İnanır mısınız, bir gün gene bir ölüyü kaldıracağız
Tam kaldıracağız, birden farkına vardım
Adam düpedüz yaşıyor
Oysa raporlar filan tamam
Buzluğa girdi mi o anda işi bitik
Başında mirasçılar yas giysileri içinde
Dedim ya, birsden farkına vardım
Evet, o gün bugündür yaşıyor
Cihangir'de oturur, zengindir
Bir iki kez evine de uğradım
Beni pek sevmez.

Ne de olsa herkes biraz ölüdür
Otel müşterileri en önde gelir
Kendileri soyar kendilerini kendileri giydirir
Büyük kentlerin büyük tabutlarıdır oteller
Nedense işte onlar gökyüzüne gömülür.

Bu sabah on birde bitirdim işimi

Gidip uyuyacağım
Belki de
Ya karımla ya da
Bir başka ölüyle yatacağım.

ACABA

Dönelim
Döndürsün bizi
Kalbin akıp giden bulutlara benzeyen sesi
Yağmursuz bir yağmura açılmış kapılardan
Ve akılda kalan bir yokuştan
Ve yalnız çocuklara özgü o sonsuz sinema koltuklarından
Ve çocukluktan
Dönelim
Dönelim mi biz
Gençlikten, oralardan
Mutluluğu bir kabuk gibi saran mutsuzluklardan
Dönelim mi acıya
Acıya, büyük acıya
Ve soralım mı acaba
Ey büyük yalnızlık! insansan eğer
Bir kaya
Dalgalar yalarken onu
O bakarken kaskatı kalabalıklara
Ah, kalbin bulut bulut akan sesi.

Bütünüyle bir semte benziyor Ruhi Bey
Binlerce, on binlerce kedinin hep birden kımıldadığı
Kedilerden örülmüş birsemte
Ve soğuk bir tuvalde yerini bulamamış renkler gibi
Soğuk ve ayakta tutan çelişkileri
Bir görünümden bir başka görünüme kolayca sıçranan
Her şeyin, ama herşeyin çok dıştan farkedildiği
Eh belki de bir satır fazlalığı ya da bir satır eksikliği
Belki de genç bir şairden ödünç laınan.

Yürüyor mu, yüremeyi mi düşünüyor Ruhi Bey
Düşünmesi daha mı sonra koyuluyor yola
Nereye gidecek ama, nereye varacak sanki
Yoksa bir oyun tadı mı buluyor bunda
Oyundan atılmaktan korkmayan bir oyuncu gibi
Boşvermiş de sanki oyunun kurallarına
Üstelik son bölümde, perdenin kapanmasına
Azıcık vakit kalmış
Ya da vakit var daha. Ama ne çıkar
Gövdenin yazgıya başkaldırması mı
Ruhi Beyin
Başkaldırması mı yoksa

Vaktinden önce anlamanın şaşkınlığı mı
Vaktinde anlamanın sevinci mi
Ya da biraz geç kalmanın
O gereksiz tedirginliği mi
Hangisi

Ama belli ki sonundayız her şeyin
En sonunda.

DÜŞLÜYOR ÖLÜMÜNÜ RUHİ BEY

Niye ölmemeli öyleyse
Yaşamak mutlu bir devinimse.

Ölüsünü bekliyor Ruhi Bey
Bir yanda Ruhi Bey bir yanda ölü
Ve görmemek ister gibi ölüyü
Oturmuş bir iskemleye.

Ben ki bir ölüyü beklemekle geçirdim geceyi
Bir ölüyü ve ölünün bütün inceliklerini.

Getirdiler beni sayrılar evine bir sabah
Asansörle yukarı çıkardılar
Tertemiz bir yatağa yatırdılar - ben böyle istedim böyle oldu -
Oda numaran 283'dü aklımda doğru kaldıysa
Pencereden tepeler görünüyordu, bulutlar ve birtakım kuşlarla devinen tepeler
Yakınımdan geçiyordu bazı kuşlar da
Beyaz bir saat asılıydı duvarda. Duvarın her yerinden
Bembeyaz saatler asılıydı
Ve her şey o kadar beyazdı ki, ayrıntılar
Yılların eklem yerlerini gösteriyordu sanki
Ve bütün eklem yerlerinde koskocaman bir ölü
Ruhi Beyin ölüsü
Hepsi de ur gibi beni
Sarmıştı ur gibi Ruhi Beyi
O gün sigara içtim akşama kadar
- İkinci gün aldılar sigaramı -
Ve saatler biraz sarardı
Sarardı bütün ayrıntılar.

Ve otuz sekizin altına düşmedi ateşim
Yataktan kalkamadım
O gece uyuyamadım sabaha kadar
Koridorlarda ayak sesleri, bağrışmalar
Kapı gıcırtıları ve acayip sesler

Bilmem böylece kaça çıktı beklediğim ölüler.

Üçüncü gün kan şişeleri, tüpler, serumlar
Doktorlar, hastabakıcılar
Aralıksız girip çıkmalar
Gidip gelmeler
Tepelerden pencereye akan kuşlar
Pencereye sıvanan kuşlar
Ve benim mutluluğumun altında
Kararıp yitti bütün ayrıntılar
Bir daha görünmedi
Ve artık hiç görünmeyen
Şişeler, tüpler, serumlar.

Ve o gün ilk defa ölüsünü gördü Ruhi Bey
Soğumuşgövdesini gördü
Donuk gözlerini, durmuş kalbini
Gördü neye benzerse bir ölü.

- Ben Ruhi Bey nasılım
- Mutlusunuz Ruhi Bey.

Yarın gazetelerde çıkacak ilanlarım
Ruhi Bey öldü
Bu ölüm töreninde mutlaka bulunacağım
Bir daha görmek için ölümü
Çelenkler yığılacak avluya
Ki benim sayısız ölülerime
Yaldızlı yapraklarını kıpırdatarak bakacaklar
Sevgiyle
Ve babam elinde gümüş kırbacıyla
Bir başına bir ölü
Annem bir limon görüntüsünün önünde giyinmiş ölümlüğünü
Ölüler halinde duracak onlar da
Dışımdaki ölüler, içimdeki ölüler
Bir alaşım halinde, donuk güneşin altında
Ve benim mutluluğumun altında
Akıp gidecek bütün kötülükler
Ölümün armaları gibi
Akıp gidecekler en sonunda

Niye ölmemeli öyleyse
Yaşamak mutlu bir devinimse.

KORO

(Çiçek sergicisi, meyhane garsonu, meyhane patronu, kürk tamircisi Yorgo, Hayrünnisa, genelev kadını, otel katibi, cenaze kaldırıcısı Adem, akordeoncu kadın, emekli postacı, vb.)

Çelenklerimizle geldik, yoktunuz
Ara sokaklarda, pasajlarda aradık, yoktunuz
Meyhanelere baktık, otellere sorduk, yoktunuz
Nerdesiniz, Ruhi Bey?

RUHİ BEY

O kadar bekledim ki, geliyorum
Ölümümü bekledim, geliyorum
Bir ölüyü ve ölünün bütün inceliklerini
Bekledim geliyorum.

Ben Ruhi Bey, mutlu olan Ruhi Bey
Ölümü gömdüm, geliyorum
Bir sonbahar günüydü, geliyorum
Güneşler buz gibiydi, geliyorum
Ve bütün kötülükler
Ölümün armaları gibiydi
Size anlatırım, geliyorum.

Hepsini, hepsini gömdüm, geliyorum
Havuzun kırık taşlarını - siz bilmezsiniz -
Limonluğu ve kırmızı konağı - siz bilmezsiniz -
Aynalarda kendini seven Ruhi Beyi - siz bilmezsiniz -
Ve bildiğiniz Ruhi Beyi -ya da pek bilmediğiniz -
Gömdüm ben, geliyorum.

KORO

İyi biliriz sizi biz, iyi biliriz
Nerdesiniz Ruhi Bey.

RUHİ BEY

Gömdüm hepsini, geliyorum
Bütün ölülerimi gömdüm, geliyorum.

KORO

Peki ya sonuç, Ruhi Bey, ya sonuç
Biz sizi tanımaz mıyız
Siz ne yaparsınız bundan sonra, biz ne yaparız
Bir bütünün parçalarıyız, bir bütünün parçalarıyız.

RUHİ BEY

Sonuç mu dediniz, ne dediniz, ne dediniz
Sonuç hiç gömülür mü, geliyorum
Ben yalnız ölülerimi gömdüm, geliyorum.

KORO

Doğrusu anlamıyoruz Ruhi Bey
Her insan biraz ölüdür
Biz ki bir bütünün parçalarıyız, biliriz
Her insan biraz ölüdür.

RUHİ BEY

İnsan yaşıyorken özgürdür
Yaklaştım iyice, geliyorum.

KORO

Her insan biraz ölüdür
Biz de biraz ölüyüz.

RUHİ BEY

Ölüler ki bir gün gömülür
İçimizdeki ölüler, dışımızdaki ölüler
İnsan yaşıyorken özgürdür
İnsan
yaşıyorken
özgürdür.

TÜRK EDEBİYATINDA
Unutulamayan

Aşk
Şiirleri

Antolojisi

Akdeniz Sanatevi
ANTALYA

KEDİ ŞİİR KİTAPLIĞI
SEÇKİ DİZİSİ

Hazırlayanlar
Edip Cansever - Emine Kerse

Kasım, 1996

Tasarım - Dizgi - Yayın
AKDENİZ SANATEVİ
Tel&Fax. (0 242) 248 07 86
ANTALYA

ISBN 975-7935-00-9

Genel Dağıtım
AKDENİZ KİTABEVİ
Belediye İşhanı No 110
Tel. 242 49 14
ANTALYA

Yahya Kemal Beyatlı
(1884-1 Kasım 1958)

ERENKÖYÜ'NDE BAHAR
Cânan aramızda bir adındı,
Şîrin gibi hüsn ü âna ünvan,
Bir sâhile hem şerefti hem şan.
Çok kerre hayâlimizde cânan
Bir şi'ri hatırlatan kadındı.

Doğmuştu içimde tâ derinden
Yıldızları mâvi bir semânın;
Hazzıyle harâb idim edânın,
Hâlâ mütehayyilim sadânın
Gönlümde kalan akislerinden.

Mevsim iyi, kâinât iyiydi;
Yıldızlar o yanda, biz bu yanda.
Hulyâ gibi hoş geçen zamanda
Sandım ki güzelliğin cihanda
Bir saltanatın güzelliğiydi.

İstanbul'un öyledir bahârı;
Bir aşk oluverdi âşinalık..
Aylarca hayâl içinde kaldık;
Zannımca Erenköyü'nde artık
Görmez felek öyle bir bahârı.

GEÇMİŞ YAZ

Rüya gibi bir yazdı. Yarattın hevesinle,
Her anını, her rengini, her şi'rini hazdan,
Hâlâ doludur bahçeler en tatlı sesinle!
Bir gün, bir uzak hatıra özlersen o yazdan

Körfezdeki dalgın suya bir bak, göreceksin:
Geçmiş gecelerden biri durmakta derinde;
Mehtap... iri güller... ve senin en güzel
aksin...
Velhasıl o rüya duruyor yerli yerinde!

Ahmet Haşim
(1884-4 Haziran 1933)

KARANFİL

Yarin dudağından getirilmiş
Bir katre alevdir bu karanfil.
Rûhum acısından bunu bildi!

Düştükçe vurulmuş gibi yer yer,
Kızgın kokusundan kelebekler,
Gönlüm ona pervane kesildi.

KARANLIK

Aşkın bu karanlık gecesinde
Bülbül yine vahşi müterennim,
Mecnûnunu terketti mi Leylâ?
Vahşi sesi firkat sesi sandım.

Aşkın bu karanlık gecesinde
Hicrânımı duydum seni andım.
Firkat-zede bülbül gibi yandım.

PARILTI

Ateş gibi bir nehr akıyordu,
Rûhumla o rûhun arasından,
Bahsetti derinden ona hâlim,
Aşkın bu unulmaz yarasından.

Vurdukça bu nehrin ona aksi,
Kaçtım o bakıştan, o dudaktan;
Baktım ona sessizce uzaktan,
Vurdukça bu aşkın ona aksi...

Faruk Nafiz Çamlıbel
(1898-8 Kasım 1973)

SEN NERDESİN

Caddeden sokaklara doğru sesler elendi,
Pencereler kapandı kapılar sürmelendi.
Bir kömür dumanıyla tütsülendi akşamlar,
Gurbete düşmüşlerin başına çöktü damlar...
Son yolcunun gömüldü yolda son adımları,
Bekçi sert bir vuruşla kırdı kaldırımları.
Mezarda ölü gibi yalnız kaldım odamda:
Yanan alnım duvarda, sönen gözlerim camda,
Yuvamı çiçekledim, sen bir meleksin diye,
Yollarını bekledim görüneceksin diye,
Senin için kandiller tutuştu kendisinden,
Resmine sürme çektim kandillerin isinden.
Saksıda incilendi yapraklar senin için,

Söylendi gelmez diye uzaklar senin için...
Saatler saatleri vurdu çelik sesiyle,
Saatler son gecenin geçti cenazesiyle,
Nihayet ben ağlarken toprağın yüzü güldü,
Sokaklardan caddeye doğru sesler döküldü...

FİRARİ

Sana çirkin dediler, düşmanı oldum güzelin,
Sana kâfir dediler, diş biledim Hak'ka
bile.
Topladın saçtığı altınları yüzlerce elin,
Kahpelendin de garaz bağladın ahlâka
bile...

Sana çirkin demedim ben, sana kâfir
demedim,
Bence dinin gibi küfrün de mukaddesti
senin.
Yaşadın beş sene kalbimde, misafir demedim,
Bu firar aklına nerden, ne zaman esti
senin?

Zülfünün yay gibi kuvvetli çelik tellerine
Takılan gönlüm asırlarca peşinden gidecek.
Sen bir âhû gibi dağdan dağa kaçsan da yine
Seni aşkım canavarlar gibi takip edecek!..

Nazım Hikmet
(1902-3 Haziran 1963)

TAHİR'LE ZÜHRE MESELESİ

Tahir olmak da ayıp değil Zühre olmak da
hatta sevda yüzünden ölmek de ayıp değil,
bütün iş Tahir'le Zühre olabilmekte
yani yürekte.

Mesela bir barikatta dövüşerek
mesela kuzey kutbunu keşfe giderken
mesela denerken damarlarında bir serumu
ölmek ayıp olur mu?

Tahir olmak da ayıp değil Zühre olmak da
hatta sevda yüzünden ölmek de ayıp değil.

Seversin dünyayı doludizgin
ama o bunun farkında değildir
ayrılmak istemezsin dünyadan
ama o senden ayrılacak
yani sen elmayı seviyorsun diye
elmanın da seni sevmesi şart mı?
Yani Tahir'i Zühre sevmeseydi artık
yahut hiç sevmeseydi
Tahir ne kaybederdi Tahirliğinden?

Tahir olmak da ayıp değil Zühre olmak da
hatta sevda yüzünden ölmek de ayıp değil

SEVİYORUM SENİ

Seviyorum seni ekmeği tuza batırıp yer gibi
geceleyin ateşler içinde uyanarak
ağzımı dayayıp musluğa su içer gibi,
ağır posta paketini, neyin nesi belirsiz,
telâşlı, sevinçli, kuşkulu açar gibi,

seviyorum seni denizi ilk defa uçakla geçer
gibi
İstanbul'da yumuşacık kararırken ortalık,
içimde kımıldanan bir şeyler gibi,
seviyorum seni. 'Yaşıyoruz çok şükür' der
gibi.

VERA'NIN UYKUDAN UYANIŞI

İskemleler ayakta uyuyor
masa da öyle
serilmiş yatıyor sırtüstü kilim
yummuş nakışlarını
ayna uyuyor
pencerelerin sımsıkı kapalı gözleri
uyuyor sarkıtmış boşluğa bacaklarını balkon
karşı damda bacalar uyuyor
kaldırımda akasyalar da öyle
bulut uyuyor
göğsünde yıldızıyla
evin içinde dışında uykuda aydınlık

uyandın gülüm
iskemleler uyandı
köşeden köşeye koşuştular
masa da öyle
doğrulup oturdu kilim
nakışları açıldı katmer katmer
ayna seher vakti gölü gibi uyandı
açtı kocaman mavi gözlerini pencereler
uyandı balkon
toparladı bacaklarını boşluktan
tüttü karşı damda bacalar
kaldırımda akasyalar ötüştü
bulut uyandı
attı göğsündeki yıldızı odamıza
evin içinde dışında uyandı aydınlık
doldu saçlarına senin
dolandı çıplak beline ak ayaklarına senin.

SENİ DÜŞÜNMEK

Seni düşünmek güzel şey,
ümitli şey,
dünyanın en güzel sesinden
en güzel şarkıyı dinlemek gibi bir şey...
Fakat artık ümit yetmiyor bana,
ben artık şarkı dinlemek değil,
şarkı söylemek istiyorum.

Ahmet Hamdi Tampınar
(1901-24 Ocak 1962)

HATIRLAMA

Sen akşamlar kadar büyülü, sıcak,
Rüyâların kadar sade, güzeldin,
Başbaşa uzandık günlerce ıslak
Çimenlerine yaz bahçelerinin.

Ömrün gecesinde sükûn, aydınlık
Boşanan bir seldi avuçlarından,
Bir masal meyvası gibi paylaştık
Mehtabı kırılmış dal uçlarından.

SABAH

Serin rüzgârlara pencereni aç!
Karşında fecirle değişen ağaç,
Bak, seyret ağaran rengini ufkun
Mahmur gözlerinde süzülsün uykun.
Bırak saçlarınla oynasın rüzgâr,
Gümüş çıplaklığı bir başka bahar
Olan vücudunu ondan gizleme.
Ne varsa hepsini boyun, saç, meme,
Esirden dudaklar okşasın sevsin
Mademki geceden daha güzelsin!

BÜTÜN YAZ

Ne güzel geçti bütün yaz,
Geceler küçük bahçede...
Sen zambaklar kadar beyaz
Ve ürkek bir düşüncede,
Sanki mehtaplı gecede,
Hülyan. eşiği aşılmaz
Bir saray olmuştu bize;
Hapsolmuş gibiydim bense,
Bir çözülmez bilmecede.
Ne güzel geçti bütün yaz,
Geceler küçük bahçede

Yaşar Nabi Nayır
(1908-15 Mart 1981)

ONAR MISRA

Ayırma gözlerini gözlerimden bu akşam,
Böyle saatlerce bak, böyle asırlarca bak.
Gözlerine yavaşça, yavaşça doldu akşam...
Göklerin ateşini kalbime boşaltarak
Benim içimde yaktı sanki gurubu akşam.
Senin kirpiklerinde bir damla oldu akşam.
Gündüzden, gürültüden ve kâinattan ırak,
Akşamı seyredeyim bakışlarında bırak,
Ayırma gözlerini gözlerimden bu akşam,
Böyle saatlerce bak, böyle asırlarca bak..

Eriyor fırtınanın hızı pencerelerde,
Soba ılık bir hava dağıtıyor içerde,
Ateşin karşısında yüzün kızıllaşıyor.
Yanan ince dalların hafif çıtırtıları
Bize unutturuyor dışarda yağan karı,
Saadet içimizden bir sel gibi taşıyor.
Ah bu kış geceleri, bu en güzel geceler!
Bir yığın sözden fazla tesir eden heceler:
Canım, kızım, yavrucum, benim bir tane
yavrum,
Seni bilsen ne kadar, ne kadar seviyorum.

İnanmak, ah, bir çocuk saffetiyle
inanmak...
Gözlerin, sevgilinin, dalınca gözlerine
Bütün muhabbetine ve bütün sözlerine
Nihayetsiz bir huzur hasretiyle inanmak.
Şüpheyi içerinde kırıp ta bir dal gibi,
İnanmak deli gibi, inanmak aptal gibi,
Her yalana kananın illetiyle inanmak..
İnanmak fazilete, şeytana ve ahrete,
Ve mesut olmak için inanmak saadete,
İnanmak, ah, bir çocuk saffetiyle
inanmak...

Hamit Macit Selekler

(1909-23 Ocak 1974)

KAL

Gün soldu, vakit geç, gitme bırak, kal
Omuzlarında şal, başında örtü,
Odamda hülyâlı bir akşam üstü
Gölgeler içinde renk ve dudak kal.

Gidersen sana da kırılacak, kal
-Gönlüm ki, böyle her gidene küstü-
Ve deme 'buradan bir akşam üstü
'Giderken ardımda hıçkırarak, kal!'

Madem, günlerimiz, sevgilim, kısa,
Madem. dudakların yandığı lâhza
İçin ruhumuzda bir özleyiş var,

Kal, çizsin hülyâmız mat ufkumuza
Gümüşlü sabahlar, altın akşamlar,
Soluk bir gül ıtrı gibiyken bahar...

O KALP, O ATEŞ NERDE?

Ağaçların yeşile, denizin laciverde
Tekrar erdiği vakti, hatırlarsın, şafaktı;
İlkbahar bahçelerde nemli, yaprak yapraktı,
Seninle buluşmuştuk yine her günkü yerde.

Varlığın ellerime bıraktığın ellerde
Yine sesin sıcaktı, hülyalı yüzün aktı,
Bilmiyordun, gelişim artık son olacaktı.
Nerde eski sabahlar, o kalp, o ateş nerde?

O gün veda. teselli, esefle dolu sözler
Söylemek, 'oyun bitti!' demek
isteğindeydim.
Lâkin seni görünce sustum, başımı eğdim,

Kaçtım. Bilmem ardımdan nasıl baktı o
gözler.
Şimdiyse geliyorum. Barış, affediver de..
Fakat eski sabahlar. o kalp, o ateş nerde.

Sait Faik
(1906 -11 Mayıs 1954)

O VE BEN

Sana koşuyorum bir vapurun içinden
Ölmemek, delirmemek için...
Yaşamak; bütün âdetlerden uzak
Yaşamak...
Hayır değil, değil sıcak;
Dudaklarının hâtırası;
Değil saçlarının kokusu
Hiçbiri değil.
Dünyada büyük fırtınanın koptuğu böyle
günlerde
Ben onsuz edemem.
Eli elimin içinde olmalı,
Gözlerine bakmalıyım,
Sesini işitmeliyim.
Beraber yemek yemeliyiz.
Ara sıra gülmeliyiz.
Yapamam, onsuz edemem.
Bana su, bana ekmek, bana zehir;

Bana tad, bana uyku
Gibi gelen çirkin kızım,
Sensiz edemem !

YEİS

Akşam üstleri geliyor
Tam insanlar işten çıkarken,
Salkım salkım tramvaylardan
Bir güzel çocuk yüzüyle gülümsüyor
Namussuz, akşam üstleri geliyor.

Neremden yakalıyor, bilmiyorum
Ben tam sevmeye hazırlanırken
On altı yaşındaki sevgilimi.
Elini elimle tutmak
Yirmi dört saatte bir
Sıcak bir lâf dinlemek isterken..
Rezil... Tam o saatlerde geliyor !

Sabahattin Ali
(1907 - 2Nisan 1948)

ÇOCUKLAR GİBİ

Bende hiç tükenmez bir hayat vardı,
Kırlara yayılan ilkbahar gibi.
Kalbim her dakika hızla çarpardı,
Göğsümün içinde ateş var gibi.

Bazı nur içinde, bazı sisteydim,
Bazı beni seven bir göğüsteydim,
Kâh el üstündeydim, kâh hapisteydim,
Her yere sokulan bir rüzgâr gibi.

Aşkım iki günlük iptilâlardı,
Hayatım tükenmez maceralardı,
İçimde binlerce istekler vardı,
Bir şair, yahut bir hükümdar gibi.

Hissedince sana vurulduğumu,
Anladım ne kadar yorulduğumu,
Sâkinleştiğimi, durulduğumu
Denize dökülen bir pınar gibi.

Şimdi şiir bence senin yüzündür,
Şimdi benim tahtım senin dizindir,
Sevgilim. saadet ikimizindir,
Göklerden gelen bir yadigâr gibi.

Sözün şiirlerin mükemmelidir,
Senden başkasını seven delidir,
Yüzün çiçeklerin en güzelidir,
Gözlerin bilinmez bir diyar gibi.

Başını göğsüme sakla sevgilim,
Güzel saçlarında dolaşsın elim.
Bır gün ağlayalım. bir gün gülelim,
Sevişen yaramaz çocuklar gibi.

Ahmet Muhip Dıranas
(1909 - 27 Haziran 1980)

SERENAD

Yeşil pencerenden bir gül at bana,
Işıklarla dolsun kalbimin içi.

Geldim işte mevsim gibi kapına
Gözlerimde bulut, saçlarımda çiğ.

Açılan bir gülsün sen yaprak yaprak,
Ben aşkımla bahar getirdim sana;
Tozlu yollarından geçtiğim uzak
İklimden şarkılar getirdim sana.

Şeffaf damlalarla titreyen, ağır
Koncanın altında bükülmüş her sak.
Seninçin dallardan süzülen ıtır,
Seninçin karanfil, yasemin, zambak...

Bir kuş sesi gelir dudaklarından;
Gözlerin, gönlümde açan nergisler.
Düşen öpüşlerdir dudaklarından
Mor akasyalarda ürperen seher.

Pencerenden bir gül attığın zaman
Işıkla dolacak kalbimin içi.
Geçiyorum mevsim gibi kapından
Gözlerimde bulut, saçlarımda çiğ.

ÜLKER'İN GÖZLERİ

Bir bahar sabahının karanlığında ıssız
Gökte diz çökmüş iki titrek ışıklı yıldız
Olan gözlerinize âşıkım, Bayan Ülker!

Mutlu, esen ve hoşken ve gülerken gülerken
Nerden gelir bilinmez üzgünlüklüklerle
birden
Solan gözlerinize âşıkım, Bayan Ülker!

Ne zaman perdelese içlerini bir buğu
Ölümün güzelliği, özlemin yorgunluğu
Dolan gözlerinize âşıkım, Bayan Ülker!

Kalbinizin sezilmez parıltıcıklarını
Bir büyük ateş gibi göstermenin sırrını
Bulan gözlerinize âşıkım, Bayan Ülker!

Orhan Veli
(1914-14 Kasım 1950)

ANLATAMIYORUM
(moro romantito)

Ağlasam sesimi duyar mısınız,
Mısralarımda;
Dokunabilir misiniz,
Gözyaşlarıma, ellerinizle?

Bilmezdim şarkıların bu kadar güzel,
Kelimelerinse kifayetsiz olduğunu
Bu derde düşmeden önce.

Bir yer var, biliyorum;
Her şeyi söylemek mümkün; ,
Epeyce yaklaşmışım, duyuyorum;
Anlatamıyorum.

DENİZ KIZI

Denizden yeni mi çıkmıştı, neydi;
Saçları, dudakları
Deniz koktu sabaha kadar;

Yükselip alçalan göğsü deniz gibiydi.

Yoksuldu, biliyorum
- Ama boyna da yoksulluk sözü edilmez ya -
Kulağımın dibinde, yavaş yavaş,
Aşk türküleri söyledi.

Neler görmüş, neler öğrenmişti kim bilir.
Denizle boğaz boğaza geçen hayatında!
Ağ yamamak, ağ atmak, ağ toplamak,
Olta yapmak, yem çıkarmak, kayık
temizlemek...
Dikenli balıkları hatırlatmak için
Elleri ellerime değdi.

O gece gördüm, onun gözlerinde gördüm;
Gün ne güzel doğarmış meğer açık denizde!
Onun saçları öğretti bana dalgayı;
Çalkandım durdum rüyalar içinde.

Cahit Sıtkı Tarancı
(1910-13 Ekim 1956)

DESEM Kİ...

Desem ki vakitlerden bir Nisan akşamıdır,
Rüzgârların en ferahlatıcısı senden esiyor,
Sende seyrediyorum denizlerin en mavisini,
Ormanların en kuytusunu sende gezmekteyim,
Senden kopardım çiçeklerin en solmazını,
Toprakların en bereketlisini sende sürdüm,
Sende tattım yemişlerin cümlesini.

Desem ki sen benim için,
Hava kadar lâzım,
Ekmek kadar mübarek,
Su gibi aziz bir şeysin;
Nimettensin, nimettensin!
Desem ki...
İnan bana sevgilim inan,
Evimde şenliksin, bahçemde bahar;
Ve soframda en eski şarap.
Ben sende yaşıyorum,
Sen bende hüküm sürmektesin.
Bırak ben söyleyeyim güzelliğini,
Rüzgârlarla, nehirlerle, kuşlarla beraber.
Günlerden sonra bir gün,
Şayet sesimi farkedemezsen,
Rüzgârların, nehirlerin, kuşların sesinden,
Bil ki ölmüşüm.
Fakat yine üzülme, müsterih ol;
Kabirde böceklere ezberletirim güzelliğini,
Ve neden sonra
Tekrar duyduğun gün sesimi gökkubbede,
Hatırla ki mahşer günüdür
Ortalığa düşmüşüm seni arıyorum.

Rıfat Ilgaz
(1911-7 Temmuz 1993)

LEYLAKLARINI ANLATIYORUM

Leylak getiriyorsun bana güneşli bir gün
Onu saçlarından topladığın belli
Bir leylak bahçesisin karşımda

Böyle kucağında kalsa daha iyi

Bir vazoya bırakıp gidiyorsun
Sen gidiyorsun leylaklar kalıyor mu sanki
Önce renkleri gidiyor arkandan
Nesi varsa gidiyor soyunarak

Her vazoya baktıkça karşımdasın ne tuhaf
Her kokladıkça dönüp dönüp geliyorsun
Düşünceler gibi filizleniyorsun gün geçtikçe
Yaprak yaprak gelişiyorsun
Leylak leylak bakıyorsun gözlerimin içine
Ölümsüz bir mevsim oluyorsun

GİDİŞİNİ ANLATIYORUM

Sen gidiyorsun ya işine yetişmek için
Saçlarını, gözlerini, ellerini
Neyin varsa toplayıp gidiyorsun ya
Her seferinde bir şey unutuyorsun sıcak
Termometrede yükselen çizgi çizgi
Kim bilir nerelerde soğuyorsun .

Senin gözbebeklerin var ya kadın kadın gülen
İnsan insan bakan gözbebeklerin
Beni tutsa tutsa gözlerin tutar ayakta
Beni yıksa yıksa gözlerin yerle bir eder

Ne gelirse onlardan gelir bana Bar
Çalışma gücü yaşama direnci Yur
Mutluluk gibi kazanılması zor
Mutluluk gibi yitirilmesi kolay

Bir açarsın ki mutluyum
Bir kaparsın her şey elimden gitmiş

Bedri Rahmi Eyüboğlu
(1913-21 Eylül 1975)

KARADUT

Karadutum, çatal karam, çingenem
Nar tanem, nur tanem, bir tanem
Ağaç isem dalımsın salkım saçak
Petek isem balımsın ağulum
Günahımsın, vebalimsin.

Dili mercan, dizi mercan, dişi mercan
Yoluna bir can koyduğum
Gökte ararken yerde bulduğum
Karadutum, çatal karam, çingenem
Daha nem olacaktın bir tanem
Gülen ayvam, ağlayan narımsın
Kadınım, kısrağım, karımsın.

Sigara paketlerine resmini çizdiğim
Körpe fidanlara adını yazdığım
Karam, karam
Kaşı karam, gözü karam, bahtı karam
Sıla kokar, arzu tüter
llgıt ılgıt buram buram

Netmiş, neylemiş, nolmuşum
Cömert ırmaklar gibi gürül gürül
Bahtın karışmış bahtıma çok şükür.
Yunmuş, yıkanmış adam olmuşum.

Karam, karam
Kaşı karam, gözü karam, bahtı karam
Sensiz bana canım dünya haram olsun

ÇAKIL

Seni düşünürken
Bir çakıl taşı ısınır içimde
Bir kuş gelir yüreğimin ucuna konar
Bir gelincik açılır ansızın
Bir gelincik sinsi sinsi kanar

Seni düşünürken
Bir erik ağacı tepeden tırnağa donanır
Deliler gibi dönmeye başlar
Döndükçe yumak yumak çözülür
Çözüldükçe ufalır küçülür
Çekirdeği henüz süt bağlamış
Masmavi bir erik kesilir ağzımda
Dokundukça yanar dudaklarım

Seni düşünürken
Bir çakıl taşı ısınır içimde.

SİTEM

Önde zeytin ağaçları arkasında yâr
Sene 1946
Mevsim
Sonbahar
Önde zeytin ağaçları neyleyim neyleyim
Dalları neyleyim.
Yâr yoluna dökülmedik dilleri neyleyim.
Yâr yâr!.. Seni kara saplı bir bıçak gibi
sineme sapladılar
Değirmen misali döner başım
Sevda değil bu bir hışım
Gel gör beni darmadağın
Tel tel çözülüp kalmışım.
Yâr yâr
Canımın çekirdeğinde diken
Gözümün bebeğinde sitem var.

Oktay Rifat
(1914-18 Nisan 1988)

HÜRREM SULTANA GAZEL

Bu dünyayı seninle sevmişim, Hürrem!
Öldürür diriltirsin, Mesih'im, Zühre'm!

Karun'ca mal yığsam ben neylerim sensiz,
Neylenir saltanat sensiz, gözüm, gözdem!

Allar kuşan, has bahçeden güller takın,
Bir düştür seyrettiğin aynadan madern!

Gel kavuş akşamla, desinler: 'Ay doğmuş!
'Dağılmış, müjdeler olsun, zülüf, perçem!'

Yüzgörümlük Eflak ve Buğdan, dilersen
Bu can var, esirgenmez, iste bir tanem!

KARIMA

Sofalar seninle serin
Odalar seninle ferah

Günüm neşeyle uzun
Yatağında kalktığım sabah

Elmanın yarısı sen yarısı ben
Günümüz gecemiz evimiz barkımız bir
Mutluluk bir çimendir bastığın yerde biter
Yalnızlık gittiğin yoldan gelir

SENİNLE SENSİZ

Sen gelince bir mutluluk ülkesiyim,
Cıvıl cıvıl;
Az gelişmiş toplum gibi, sen gidince,
Boynum bükük.

Fazıl Hüsnü Dağlarca
(1914-)

SEVGİCEK

Severdim
Severdim onu geceleri
Aydınlık taşlar sanki uyurdu
Sessizliğinde

Daha ötelere giderdi yeşilden
Ellerinde otlar
İnanırdı yıldızların birliğine
Mutluluğuna suyun yalazın

Öteki kuşları yaşardı
Dallar serçelerle doluyken
Yiterdi kendi aklığında
Uçsuz bucaksızdı düşü

Severdim
Düşünürdüm düşünürdüm ayrılışında onu
görürken de
Baktıkça azalırdı
Öyle ince bir yüzü vardı ki

SÖYLE SEVDA İÇİNDE TÜRKÜMÜZÜ

Söyle sevda içinde türkümüzü
Aç bembeyaz bir yelken
Neden herkes güzel olmaz
Yaşamak bu kadar güzelken?

İnsan dallarla. bulutlarla bir,
Aynı maviliklerden geçmiştir
İnsan nasıl ölebilir
Yaşamak bu kadar güzelken?

Celâl Sılay
(1914 - 8 Eylül 1974)

MAVİ RANDEVU

Mavi bir elbiseyle gelmiştin, gökyüzü
maviydi..
Getirdiğin rüzgârla ev kokuyordun..
Kolun koluma değiyordu, omzun omzuma..
Mendilin maviydi, gökyüzü maviydi..

Bin dokuzyüz kırk iki baharıydı
Bahçeli pencereler önünde geziyorduk,
Gözlerimiz buluşuyordu, ürperiyordum

Gökyüzü maviydi, mendilin maviydi

Sıcak nefesin yüzüme değiyordu
'Evlenebilir miyiz' diye sormuştum,
Yürüyüşün değişmiş, yüzün pembeleşmişti;
Mavi elbiseler içindeydin, gökyüzü maviydi.

Elini elime verdin, ayrılıyorduk,
Gözlerin gözlerimde, dudakların ıslak,
'Sık sık konuşalım' demiştin; gittin..
Mendilin maviydi, gökyüzü maviydi..

SERENAD

Yarın sabah erken uyan
Ben yıldızıma söyledim
Işıklar serpecek üzerine
Nur içinde uyanacaksın.

Ben ağaçlarıma söyledim
Yarın sabah erken uyan
Dağıt saçlarını, silkin
Dallar titreyecek, şaşacaksın.

Yarın sabah erken uyan
Ben göklerime söyledim
Uzat ellerini fecre doğru
Şafak sökecek, bakacaksın.

Ben yerlerime söyledim
Yarın sabah erken uyan
Gözünün değdiği her yerde
Çiçekler açacak, göreceksin

Melih Cevdet Anday
(1915 -)

SENİ DÜŞÜNÜYORUM

Çocukluğunu düşünüyorum Emilia
Deniz boyundaki ıssız yolu sabahleyin
Hani saçların, atkın uçuşurdu rüzgârda
Kokusunu duyuyorum bembeyaz gömleğinin
Seni kucağıma alıyorum Emilia

Ben büyüttüm seni, ben yetiştirdim
Bugüne bu sevdaya
Toprağım ekmeğim kitabım şiirim
Sen ne varsa iyiden doğrudan yana
Gözümün nuru, başımın tacı, efendim.

SEVİNCİN YARISI

Kuşlar yağmur yağdırır da
Yağmur güneşe vururdu ya
Ben sana gelirdim

Sevincin yarısı ağzımda
Zambağa birikir sabahlar
Ovalar atlara binerdi

Kulesine koşuşunca deniz
Cebimde geceden yıldızlar
Arılarla ballarla kanımda

Yüreğim avuç olurdu da
Sonra çeşme de olurdu ya

Mutsuz dönüşler ayında

Ben sana gelirdim.

Cahit Külebi
(1917 -)

KAYIP SEVDA

Bir yandan türkü söyler
Bir yandan yürür ağlayarak,
Sevdası rüzgâr gibi iter
Dere boyunca yalınayak.

Nilüferler gibi solgun Ophelia !
Yanaklarına yapışır saçları.
Açılır etekleri suyun yüzünde,
Seyrederdi söğüt ağaçları.

İnsan kalbi o zamanlar da vardı
Daha küçüktü, daha kırmızıydı ama
şimdikinden
Kopardılar kalbini Ophelia' nın
Nilüferler gibi sarardı.

Şimdi de kızlar sokaklarda,
Minnacık eller, ayaklar, saçlar.
Ama nerde onlar, nerde Ophelia
Nerde evvel zaman içindeki aşklar.

Sevdamız kayboldu zamanlarda
Dişi ceylânla erkek ceylân
Ayrı yönlere koşar gider
Bir sevişmek kaldı romanlarda.

TABANCA

Bir nagant tabancam olsa benim
İnce bilekli yâr !
Dünyaya eyvallah etmem
Altın yürekli yâr !

Çocuksun gülüp söylersin,
Uçan kuşlara benzersin,
Ben ölürsem eğer neylersin
Telli duvaklı yâr ?

A. Kadir
(1917 -)

DAĞ BAŞINDA

Beni bir dağ başında böyle yapayalnız
kodular,
rüzgârlara, kuşlara, bulutlara yakın,
senin etinden, tırnağından ayrı,
senin kokundan uzak.
Benim güzelim,
benim ceylan bakışlım,
benim kafamın ateşi,
yüreğimdeki.
Mümkün mü şu anda rüzgâr olmak, kuş olmak,
şu anda üç dört portakal almak, getirmek
sana,
sana tuzlu badem,
kabakçekirdeği.

Şu anda hiçbir şey mümkün değil.
Şu anda her şeyden ayrı, her şeyden uzağım
ben.
Şu anda sadece yalnızlık ve kahır.

Hayır, güzelim,
hayır, ceylan bakışlım,
hayır, kafamın ateşi, hayır,
hayır, yüreğimdeki.
Şu anda mümkün ve güzel olan tek bir şey
vardır:
Yanarak sevmek seni.

ÇİLE

Sen orda bağrına bas dur en büyük çileyi,
ben burda en büyük çileyi doldurayım,
ekmeğe muhtaç, hürriyete muhtaç, sana
muhtaç.
Sen orda dalından koparılmış bir zerdali
gibi dur,
ben burda zerdalisiz bir dal gibi durayım.

İlhan Berk
(1918 -)

'NE BÖYLE SEVDALAR GÖRDÜM NE BÖYLE
AYRILIKLAR'

Ne zaman seni düşünsem
Bir ceylan su içmeye iner
Çayırları büyürken görürüm.

Her akşam seninle
Yeşil bir zeytin tanesi
Bir parça mavi deniz
Alır beni.

Seni düşündükçe
Gül dikiyorum elimin değdiği yere
Atlara su veriyorum
Daha bir seviyorum dağları.

OTAĞ

Sevgilim, işte eylül
Ve işte senin usul usul seğiren yüzün.

Zaman ki sonsuzdur
Bitmemiş şiirler gibidir.

Bazı hüzünleri
Bazı nehirleri tutup anlatmak gibidir.

Biz ki zamanı tırnak içine alıp yaşadık
(İsteğin bulanık kıyısında).

Bundan değil midir bizim aşkımızda
Sürekli bir akşam hüznü vardır.

Behçet Necatigil
(1916 - 13 Aralık 1979)

GİZLİ SEVDA

Hani bir sevgilin vardı
Yedi sekiz sene önce,

Dün yolda rasladım
Sevindi beni görünce.

Sokakta ayaküstü
Konuştuk ordan burdan,
Evlenmiş, çocukları olmuş
Bir kız, bir oğlan.

Seni sordu
Hiç değişmedi, dedim,
Bildiğin gibi...
Anlıyordu.

Mesutmuş, kocasını seviyormuş,
Kendilerininmiş evleri..
Bir suçlu gibi ezik,
Sana selâm söyledi.

ŞAYET AŞK

Şayet aşkın tohumu
Düşmüşse gönlüne
Suyunu esirgeme
Aşkın hakkını yeme
Pişman olursun ömrünce.

Sana gölge verecek dallar
Fışkırır ancak gençlikten
Büyüt bu fidanı ey genç
Hazır yeşermişken!

Ne demek istediğimi
Ömrünün ortalarında
Ansızın anlarsın
Alkol kana yayılınca

Necati Cumalı
(1921 -)

UZAK HAZİRAN

İki dudak arası bir zaman
Gözgöze geldikse geçerken
Mayısla haziran arasında
Yağmurlu bir saçak altından
Aşktı uçup giden üstümüzden
Aşktı değip geçen yanımızdan

Uyanıp kış uykularından
Şubatla mart arasında
Eylülle ekim arasında
Yaz sularında kıyıya çıkan
İki adım arası bir zaman
Gözgöze geldikse geçerken
Günlük güneşlik bir kaldırımdan
Aşktı uçup giden üstümüzden
Aşktı değip geçen yanımızdan

Aşktı görmedik bilmedikse
Kimbilir hangi eylül bir daha
Hangi uzak haziran

GÜNEŞ SAATi'nden

Ağaçlar denize doğru gidiyor
Deniz karşı dağlara doğru
Gittikçe küçülüyor, ufalıyorum

Olduğum yerde
Nerdeysen uzat ellerini
Başım dönüyor

Özdemir Asaf
(1923 - 28 Ocak 1981)

LAVİNİA

Sana gitme demeyeceğim.
Üşüyorsun ceketimi al.
Günün en güzel saatleri bunlar.
Yanımda kal.

Sana gitme demeyeceğim.
Gene de sen bilirsin.
Yalanlar istiyorsan yalanlar söyleyeyim,
İncinirsin

Sana gitme demeyeceğim,
Ama gitme, Lavinia.
Adını gizleyeceğim
Sen de bilme, Lavinia.

TENTATION

Bana yaşadığın şehrin kapılarını aç
Sana diyeceklerim söylemekle bitmez.
Yıllardır yaşamamdan çaldığım zamanlar
Adına düğümlendi.

Bana yaşadığın şehrin kapılarını aç,
Başka şehirleri özleyelim orada seninle.
Bu evler, bu sokaklar, bu meydanlar
İkimize yetmez.

AKIL GÖZÜ

Seni bulmaktan önce aramak isterim.
Seni sevmekten önce anlamak isterim.
Seni bir yaşam boyu bitirmek değil de,
Sana hep yeniden başlamak isterim.

Atillâ İlhan
(1925 -)

BÖYLE BİR SEVMEK

ne kadınlar sevdim zaten yoktular
yağmur giyerlerdi sonbaharla bir
azıcık okşasam sanki çocuktular
bıraksam korkudan gözleri sislenir
ne kadınlar sevdim zaten yoktular
böyle bir sevmek görülmemiştir

hayır sanmayın ki beni unuttular
hâlâ arasıra mektupları gelir
gerçek değildiler birer umuttular
eski bir şarkı belki bir şiir
ne kadınlar sevdim zaten yoktular
böyle bir sevmek görülmemiştir

yalnızlıklarımda elimden tuttular
uzak fısıltıları içimi ürpertir
sanki gökyüzünde bir buluttular
nereye kayboldular şimdi kimbilir
ne kadınlar sevdim zaten yoktular

böyle bir sevmek görülmemiştir

YAĞMUR KAÇAĞI

elimden tut yoksa düşeceğim
yoksa bir bir yıldızlar düşecek
eğer şairsem beni tanırsan
yağmurdan korktuğumu bilirsen
gözlerim aklına gelirse
elimden tut yoksa düşeceğim
yağmur beni götürecek yoksa beni

geceleri bir çarpıntı duyarsan
telâş telâş yağmurdan kaçıyorum
sarayburnu'ndan geçiyorum
akşamsa eylül'se ıslanmışsam
beni görsen belki anlayamazsın
içlenir gizli gizli ağlarsın
eğer ben yalnızsam yanılmışsam
elimden tut yoksa düşeceğim
yağmur beni götürecek yoksa beni

BEN SANA MECBURUM

ben sana mecburum bilemezsin
adını mıh gibi aklımda tutuyorum
büyüdükçe büyüyor gözlerin
ben sana mecburum bilemezsin
içimi seninle ısıtıyorum

ağaçlar sonbahara hazırlanıyor
bu şehir o eski istanbul mudur
karanlıkta bufutlar parçalanıyor
sokak lambaları birden yanıyor
kaldırımlarda yağmur kokusu
ben sana mecburum sen yoksun

sevmek kimi zaman rezilce korkuludur
insan bir akşam üstü ansızın yorulur
tutsak ustura ağzında yaşamaktan
kimi zaman ellerini kırar tutkusu
birkaç hayat çıkarır yaşamasından
hangi kapıyı çalsa kimi zaman
arkasında yalnızlığın hınzır uğultusu

fatih'te yoksul bir gramofon çalıyor
eski zamanlardan bir cuma çalıyor
durup köşe başında deliksiz dinlesem
sana kullanılmamış bir gök getirsem
haftalar ellerimde ufalanıyor
ne yapsam ne tutsam nereye gitsem
ben sana mecburum sen yoksun

belki haziran'da mavi benekli çocuksun
ah seni bilmiyor kimseler bilmiyor
bir şilep sızıyor ıssız gözlerinden
belki yeşilköy'de uçağa biniyorsun
bütün ıslanmışsın tüylerin ürperiyor
belki körsün kırılmışsın telâş içindesin
kötü rüzgâr, saçlarını götürüyor

ne vakit bir yaşamak düşünsem
bu kurtlar sofrasında belki zor
ayıpsız fakat ellerimizi kirletmeden
ne vakit bir yaşamak düşünsem
sus deyip adınla başlıyorum
içimsıra kımıldıyor gizli denizlerin

hayır başka türlü olmayacak
ben sana mecburum bilemezsin

PİA

ne olur kim olduğunu bilsem pia'nın
ellerini bir tutsam ölsem
böyle uzak uzak seslenmese
ben bir şehre geldiğim vakit
o başka bir şehre gitmese
otelleri bomboş bulmasam
içlenip buzlu bir kadeh gibi
buğulanıp buğulanıp durmasam
ne olur sabaha karşı rıhtımda
çocuklar pia'yı görseler
bana haber salsalar bilsem
içimi büsbütün yıldız basar
bir hançer gibi çıkıp giderdim

ben bir şehre geldiğim vakit
o başka bir şehre gitmese
singapur yolunda demeseler
bana bunu yapmasalar yorgunum
üstelik parasızım pasaportsuzum
ne olur sabaha karşı rıhtımda
seslendiğini duysam pia'nın
sırtında yoksul bir yağmurluk
çocuk gözleri büyük büyük
üşümüş ürpermiş soluk
ellerini tutabilsem pia'nın
ölsem eksiksiz ölürdüm

MARİA MİSSAKİAN

yüksekkaldırım'da bir akşam
maria missakian'ı düşündüm
eğer kendimi bıraksam
yağmur olabilirdim yağardım
kasım'da bir çınar olurdum
yaprak yaprak dökülürdüm
kalbimi sıkı tutmasam

döküp saçıp boşaltsam
içimde yükselen şiiri
kaldırımlara döküp harcasam
gözleri balıkçıl gözleri
dudaklarında tutup rüzgârı
maria missakian adında biri
gelse göğsüne kapansam

gece gölgesine sokulsam
gökyüzünde bulutlar büyüseler
yağmuru dinlesem anlatsam
şimşekler kırılıp dökülseler
bizi sokaklarda bıraksalar
leylekler üşüyüp gitseler
dönüp arkalarına bakmadan

yine akşam oldu attila ilhan
üstelik yalnızsın sonbaharın yabancısı
belki pariste maria missakian
avuçlarında bir çarmıh acısı
gizlice bir sefalet gecesi
çocuğunu boğarmış gibi boğup paris'i
sana kaçmayı tasarlar her akşam

ÜÇÜNCÜ ŞAHSIN ŞİİRİ

gözlerin gözlerime değince
felâketim olurdu ağlardım
beni sevmiyordun bilirdim
bir sevdiğin vardı duyardım
çöp gibi bir oğlan ipince
hayırsızın biriydi fikrimce
ne vakit karşımda görsem
öldüreceğimden korkardım
felâketim olurdu ağlardım

ne vakit maçkadan geçsem
limanda hep gemiler olurdu
ağaçlar kuş gibi gülerdi
bir rüzgâr aklımı alırdı
sessizce bir cigara yakardın
parmaklarımın ucunu yakardın
kirpiklerini eğerdin bakardın
üşürdüm içim ürperirdi
felâketim olurdu ağlardım

akşamlar bir roman gibi biterdi
jezabel kan içinde yatardı
limandan bir gemi giderdi
sen kalkıp ona giderdin
benzin mum gibi giderdin
sabaha kadar kalırdın
hayırsızın biriydi fikrimce
güldü mü cenazeye benzerdi
hele seni kollarına aldı mı
felâketim olurdu ağlardım.

Ümit Yaşar
(1926 - 4 Kasım 1984)

SEVİ ŞİİRİ

Ben senin en çok sesini sevdim
Buğulu çoğu zaman, taze bir ekmek gibi
Önce aşka çağıran, sonra dinlendiren
Bana her zaman dost, her zaman sevgili

Ben senin en çok ellerini sevdim
Bir pınar serinliğinde, küçücük ve ak pak
Nice güzellikler gördüm yeryüzünde
En güzeli bir sabah ellerinle uyanmak

Ben senin en çok gözlerini sevdim
Kâh çocukça mavi, kâh inadına yeşil
Aydınlıklar, esenlikler, mutluluklar
Hiç biri gözlerin kadar anlamlı değil

Ben senin en çok gülüşünü sevdim
Sevindiren, içinde umut çiçekleri açtıran
Unutturur bana birden acıları, güçlükleri
Dünyam aydınlanır sen güldüğün zaman

Ben senin en çok davranışlarını sevdim
Güçsüze merhametini, zalime direnişini
Haksızlıklar, zorbalıklar karşısında
Vahşi ve mağrur bir dişi kaplan kesilişini

Ben senin en çok sevgi dolu yüreğini sevdim
Tüm çocuklara kanat geren anneliğini
Nice sevgilerin bir pula satıldığı bir
dünyada
Sensin, her şeyin üstünde tutan sevdiğini

Ben senin en çok bana yansımanı sevdim
Bende yeniden var olmanı, benimle bütünleşmeni
Mertliğini, yalansızlığını, dupduruluğunu sevdim
Ben seni sevdim, ben seni sevdim, ben seni...

ÜZGÜN DEĞİLİM...

Üzgün değilim kanmayı öğrendimse
Senden seni kıskanmayı öğrendimse
Gelsin beni çepçevre kuşatsın o ateş
Yüz yıl yanarım yanmayı öğrendimse

BEYAZ GÜVERCİN

Süzülüp mavi göklerden yere doğru
Omuzuma bir beyaz güvercin kondu

Aldım elime, usul usul okşadım
Sevdim, gençliğimi yeniden yaşadım

Bembeyazdı tüyleri, öyle parlaktı
Açsam ellerimi birden uçacaktı

Eğildim kulağına; dur, gitme dedim
Hâreli gözlerinden öpmek istedim

Duydum; avuçlarımda sıcaklığını
Duydum; benden yıllarca uzaklığını

Çırpınan kalbini dinledim bir süre
Ve uçmak istedim onunla göklere

Ak güvercinin iri gözleri vardı
Güzelliğinden fışkıran bir pınardı

Soğuk sularından içtim, serinledim
Çağlayan bir nehrin sesini dinledim

Belki buydu sevmek hayat belki buydu
Işıl ışıldım, gözlerim dopdoluydu

Bir nağme yükseldi sevinçten ve hazdan
Bir nağme yükseldi, güzelden beyazdan

Uzattı sevgiyle pembe gagasını
Birden öğrendim hayatın mânâsını

Kaderde sevgiyi sende bulmak varmış
Seninle bir çift güvercin olmak varmış

BİR PINARSIN

Bir pınarsın, içilen ama hiç kanılmayan
Seveni yanıltmayan, sevince yanılmayan
Özlenen sen, özleyen sen, özleten sen
Varken doyulmayansın, yokken dayanılmayan.

UNUTAMIYORUM

Unut demek kolay gel bana sor bir de
Unutamıyorum işte unutamıyorum
Bir şey var şuramda beni kahreden
Şuramda tam yüreğimin üstünde

Çakılı duran bir şey var
Elimde değil söküp atamıyorum

Dalıp dalıp gidiyor gözlerim derinlere
Kimi görsem biraz sana benziyor
Seni hatırlatıyor şu bulut şu gökyüzü
Şu kayalıkları döven deniz
Şu hüzünlü melodi şu napoliten şarkı
Bir zamanlar beraber dinlediğimiz

Boyuna seni düşünüyorum durmadan usanmadan
Şimdi diyorum o ne yapıyor acaba
O güzelim gözleri kime bakıyor
O cânım elleri nerde
Oysa günler o günler değil
Akşamlar o akşamlar değil
Ve kalan şimdi sade özlemin gecelerde.

Durup durup seni büyütüyorum içimde
Seninle acılar büyütüyorum
Yeni yeni kederler büyütüyorum dayanılmaz
Kirli sular yürüyor iliklerime
Bir zehir karışıyor kanıma anlıyor musun
Bir daha görsem seni diyorum bir daha
görsem
Bir gün olsun bir dakika olsun

Unut demek kolay, gel bana sor bir de
Hatırladıkça gözyaşlarımı tutamıyorum
Dilimin ucunda sen
Başımın içinde sen
Kader misin, ecel misin nesin sen
Unutamıyorum işte unutamıyorum.

BİR GÜN

Apansız uyanırsan gecenin bir yerinde
Gözlerin uzun uzun karanlığa dalarsa
Bir sıcacık duyarsan üşüyen ellerinde
Ve saatler gecikmiş zamanları çalarsa
Bil ki seni düşünüyorum

Bir vapur yanaşırsa rıhtımına bin, açıl
Örtün karanlıkları masmavi denizlerde
Ve dinle kalbimi bak nasıl çarpıyor nasıl
O bütün özlemlerin koyulaştığı yerde
Bil ki seni bekliyorum

Bir sabah gün doğarken aç perdelerini, bak
Sevinçle balkonuna konuyorsa martılar
Kendini tadılmamış derin bir hazza bırak
Dökülsün dudağından en umutlu şarkılar
Bil ki seni istiyorum

Gecelerden bir gece uyanırsan apansız
Uzaklarda elemli, garip bir kuş öterse
Bir ceylan ağlıyorsa dağlarda yapayalnız
Ve bir gün kalbimde bir sarı çiçek biterse
Bil ki seni seviyorum

ÇİGAN GÖZLER

Şarkısız ve sensiz kaldığım nice akşamlar
Gözlerin geçer aklımdan özlemler içinde
Gözlerin bir çigan müziği güzelliğinde
Kirpiklerinde keman bebeklerinde gitar.

İç ürperten sesin her gece odama dolar
Bir buğu yükselircesine göğe kadehten
Nasıl başım döner nasıl mest olurum bilsen
Ağlarım saçlarında gün doğuncaya kadar

Mutluluk bir ateştir uzaklarda yaktığın
Ki binlerce yay çekilircesine derinden
En hazin şarkıları dinlerim gözlerinden

Büyür gitgide hüznü içimde yalnızlığın
Dinlerim o hiç susmak bilmeyen çiganları
Ve bir musiki halinde geçen zamanları

Turgut Uyar
(1927 - 22 Ağustos 1985)

ÇOKLUK SENİNDİR

özenle soyduğum şu elma söyle şimdi
kimindir
özenle ne yapıyorsam bilirsin artık
senindir

suya giden bir adam meselâ omuzunu eğri
tutsa
güneş su ve adamın omzundaki eğrilik
senindir

ayağa kalkarsın, adına uygunsun ve haklısın
kararan dünya bildiğin gibi sık sık
senindir

kararan dünya, yeni bir güle bir ateş
parçasıdır
bir ateş parçasından arta kalan soylu
karanlık senindir

bir deneyli geçmişi aldın geldin yeniyi
güzel boyadın
ben bilirim sen de bil ilk aydınlık
senindir

benim sevdiğim su senin suyunun öz
kardeşidir
senin soyunun bıraktığı güçler artık
senindir

çünkü bir silâh gibi tutarsın tuttuğun her
şeyi
her yeri bir uyarma diye tutan ıslık
senindir

senindir ey sonsuzveren ne varsa hayat gibi
tutma soluğunu, genişle, öz ve kabuk
senindir

ey en güzel görüntüsü çiçeklere dökülen bir
çavlanın
aşkım, sonsuzum, bu dünyada ne var ne yok
senindir

KESİKSİZ ÖVGÜ

Esmer güzeli Neclâ'nın baktıkça 'bayıldım'
dediği gökyüzü
İşte ben bunu mutlak yazmalıyım dedim
Karanlıkta dünyayı bir bir hatırlamak

Ben yeter dedikçe şehirlerin güzelleşmesi
Bir anda kendi kendime bulduğum mutlu
gerçek
Bir kadın var beni onun iki eli iki gözü
kurtarır yaşamamakta
Öyle hoşlanırım ki onunla yatmaktan
utanırım artık

Sabahları acıkmayı ondan öğrendim

Ahmed Arif
(1927 - 2 Haziran 1991)

HASRETİNDEN PRANGALAR ESKİTTİM

Seni, anlatabilmek seni.
İyi çocuklara, kahramanlara,
Seni, anlatabilmek seni,
Namussuza, haldan bilmez,
Kahpe yalana.

Ard-arda kaç zemheri,
Kurt uyur, kuş uyur, zindan uyurdu.
Dışarda gürül-gürül akan bir dünya...
Bir ben uyumadım,
Kaç leylim bahar,
Hasretinden prangalar eskittim.
Saçlarına kan gülleri takayım,
Bir o yana,
Bir bu yana...

Seni bağırabilsem seni,
Dipsiz kuyulara,
Akan yıldıza.
Bir kibrit çöpüne varana,
Okyanusun en ıssız dalgasına
Düşmüş bir kibrit çöpüne.

Yitirmiş tılsımını ilk sevmelerin,
Yitirmiş öpücükleri,
Payı yok, apansız inen akşamdan,
Bir kadeh, bir cigara, dalıp gidene,
Seni, anlatabilsem seni...
Yokluğun. Cehennemin öbür adıdır
Üşüyorum, kapama gözlerini...

SEVDAN BENİ

Terketmedi sevdan beni,
Aç kaldım , susuz kaldım,
Hayin, karanlıktı gece,
Can garip, can suskun,
Can paramparça...
Ve ellerim kelepçede,
Tütünsüz. uykusuz kaldım,
Terketmedi sevdan beni...

Can Yücel
(1926 -)

ÖYLE Bİ...

Temiz gömleğimi giydim talimden sonra
Ayaklarını yıkıyor çeşme başında erler
İşte sen öyle bir serindin
Tuzladan kaptılarla inerken şehre
ne güzel şey sivil denmesi çıplağa

Ve gün-açık penceresinden meşelerin
Yamacın kuytusuna sokulmuş mavi
Ufacık bi parça deniz gibiydin

Şipka biberleriyle konmuş okulun camlarına
Arnavut Köyünün o muhacir güneşi
İşte sen öyle bi cumartesiydin
Sahanlıkta saçlarını tarıyor kızlar
Raylar ondan böyle kıvılcımlanıyor
Köşeleri dönerken, önlükleri altından
Dünyaya başlar gibi aybaşlarının kokusu
Kalkan al tramvaydın ergenlik durağımdan

Meyvahoşun orda bir sabahçı kahvesi
Gün ağarmıştı ama ben günaydın dedim
İşte sen öyle ışıklı bi yerdin.
Bilmiyordum hiç burda bir fırın olduğunu
Diz çöktüm asfalta, baktım aşağı, üüüü'üh
1..
İşçiler ateşler ayçörekleri
Ve kılıç gibiydi taze ekmek kokusu...
Dağıttık evvel-allah yalnızlıkları

Yaşamak düğünse, sen orda gelindin
Seni soydum, Güler, dünyayı giyindim

İLANI HARP DEĞİL İLANI AŞK

Bir teneffüssün sen sevgilim
Yurt bilgisiyle Kimya arasında

Metin Eloğlu
(1927 - 11 Ekim 1985)

UYAN

Hadi uyan
Günışığı çilemeye başladı başucunda
Denizler bir mavilik edindi günden
Seher yeline uyup kuşlar tüneğinden uçtu
Bu türküyü dinlemeyecek misin

Hadi uyan
Aydınlığa çık da çil gözlerin ışısın
İlkyazlar sıcağı biriksin yüreğine
Yoksul olsan da uyan
Garip olsan da uyan
Madem ki güzelsin, güzeli yaşatmak için
Madem ki iyisin, iyiliği yaşatmak için
Madem ki umutlusun; umudu yaşatmak için
Hadi uyan
Denizi dinle yaşamak desin
Toprağı dinle barışmak desin
Göğü dinle sevişmek desin
Bir plak konmuş gibi gramofona
fşte aşk işte özlem işte savaşmak gücü
Uyan diyor uyansana

Hadi uyan
Sevdiğim uyan
N'olur uyan

DEĞERLEME

Bu aşk senden önce hürriyete yöneldi
Gecenin ortasında sen sımsıcak bir kadın
İçinde sen varken geceler dile geldi

Barışa yöneldi umudu darmadağın
Onları özlemek belki senden güzeldi
Çünkü sen ancak onlarla vardın
Hayatın mavişliği onlarla vardı.

Edip Cansever
(1928 - 28 Mayıs 1986)

YERÇEKİMLİ KARANFİL

Biliyor musun az az yaşıyorsun içimde
Oysaki seninle güzel olmak var
Örneğin rakı içiyoruz, içimize bir karanfil
düşüyor gibi
Bir ağaç işliyor tıkır tıkır yanımızda
Midemdi aklımdı şu kadarcık kalıyor.

Sen o karanfile eğilimlisin, alıp sana
veriyorum işte
Sen de bir başkasına veriyorsun daha güzel
O başkası yok mu bir yanındakine veriyor
Derken karanfil elden ele.

Görüyorsun ya bir sevdayı büyütüyoruz
seninle
Sana değiniyorum, sana ısınıyorum, bu o
değil
Bak nasıl, beyaza keser gibisine yedi renk
Birleşiyoruz sessizce.

ADINI FUNDA OTELİ KOY

Adını funda oteli koy
Aklından gelip geçen bir yazın
Ve akşanı güneşlerinde orda burda
Bir deniz kıyısında, eski bir yıkıntıda
İnce ince gezinen turuncu adamların.

Adını funda oteli koy
Sevdamızın da adını
Ayakları dibinde günbatımının.

Ve ağzında binlerce güneşin tadı
Dilinin ucunda yalnızca kendi adın.

Çünkü sevdikçe beni sen kendini tanıdın.

Cemal Süreya
(1931 - 9 Ocak 1990)

BALZAMİN

Sen el kadar bir kadınsındır
Sabahlara kadar beyaz ve kirpikli
Bazı ağaçlara kapı komşu
Bazı çiçeklerin andırdığı
İş bu kadarla bitse iyi
Bir insan edinmişsindir kendine
Bir şarkı edinmişsindir, bir umut
Güzelsindir de oldukça, çocuksundur da
Saçlarınla beraber penceredeyken
Besbelli arandığından haberli
Gemiler eskirken, deniz eskirken limanda
Sevgili

SAN

Kırmızı bir kuştur soluğum
Kumral göklerinde saçlarının
Seni kucağıma alıyorum
Tarifsiz uzuyor bacakların

Kırmızı bir at oluyor soluğum
Yüzümün yanmasından anlıyorum
Yoksuluz gecelerimiz çok kısa
Dörtnala sevişmek lazım.

AMA SENİN

Daha nen olayım isterdin,
Onursuzunum senin

ÜLKE

Saat Çini vurdu birden: p i r i n ç ç ç
Ben gittim bembeyaz uykusuzluktan
Kasketimi eğip üstüne acılarımın
Sen yüzüne sürgün olduğum kadın
Karanlık her sokaktaydın gizli her
köşedeydin
Bir çocuk boyuna bir suyu söylerdi. Mavi,
Birtakım genç anneleri uzatırdı bir keman
Sen tutar kendini incecik sevdirirdin
Bir umuttun bir misillemeydin yalnızlığa

Yalnız aşkı vardır aşkı olanın
Ve kaybetmek daha güç bulamamaktan
Sen yüzüne sürgün olduğum kadın
Kardeşim olan gözlerini unutmadım
Çocuğum olan alnını sevgilim olan ağzını
Dostum olan ellerini unutmadım
Karım olan karnını ve önlerini
Orospum olan yanlarını ve arkalarını
İşte bütün bunlarını bunlarını bunlarını
Nasıl unuturum hiç unutmadım

Kibrit çak masmavi yanardı sesin
Ormanlara ormanlara yüzünün sesi
En gizli kelimeleri akıtırdı ağzıma
Şu karangu şu acayip şu asyalı aşkın
Soluğu kesen ağulayan ormanlarında
Yaşadım o kısa ve korkunç hükümdarlığı
Ve çarpıntılı yüreğim saçlarının
akıntısında
Karadeniz'e karışırdı ordan Akdeniz'e
Ordan da daha büyük sulara

Geceyse ay hemen tazeler minareleri
Kur'an sayfaları satılan sokaklardan
Ölüm bir çeşit sevgiyle uçar
Ölüm uçar çocuk yüzlere
Ben o sokaklardan ne kadar geçtim
Damağımda dilinin yosunlu tadı
Önce buğulu sonra cam gibi parlak sonra
buğulu yine
Birtakım tavşanları andıran birtakım su
hayvanlarını
Pazar pazartesi günlerini ve haftanın öbür
günlerini
Yani salı çarşamba perşembe cuma cumartesi

Bir başak ufak ufak bildirir Konya'yı
O başakta o Konya'da seni ararım

Ben şimdilerde her şeyi sana bağlıyorum iyi
mi
Altın ölçü çift ölçü ve altın karşılıksız
Para basma yetkisini Fırat'ın suyunu
Palandöken'i
Erzincan'ın düzünü asma bahçelerini
Babil'in
Antalya'nın denizini o denizin dibini
Beş türlü yengeç yaşayan sularında
Çağanoz adi pavurya çingene pavuryası
ayı pavuryası bir de çalpara

Bilinir ne usta olduğum içlenmek zanaatında
Canımla besliyonım şu hüznün kuşlarını
Sen kalabalıkta bulup bulup kaybettiğim
kimya
Yokluğun gayri şuradan şuraya geldi
Bir günler şölenlerle egemen ülkende
Şimdi iri gagalı yalnızlıklar dönüyor
N'olur ağzından başlayarak soyunmaya
Bir kez daha sür hayvanlarını üstüme üstüme
Çık gel bir kez daha yıkıntılardan
Çık gel bir kez daha beni bozguna uğrat

AŞK

Şimdi sen kalkıp gidiyorsun. Git.
Gözlerin durur mu onlar da gidiyorlar.
Gitsinler.
Oysa ben senin gözlerinsiz edemem bilirsin
Oysa Allah bilir bugün iyi uyanmıştık
Sevgiyeydi ilk açılışı gözlerimizin sırf
onaydı
Bir kuş konmuş parmaklarıma uzun uzun
ötmüştü
Bir sevişmek gelmiş bir daha gitmemişti
Yoktu dünlerde evelsi günlerdeki
yoksulluğumuz
Sanki hiç olmamıştı

Oysa kalbim işte şuracıkta çarpıyordu
Şurda senin gözlerindeki bakımsız mavi,
güzel laflı Istanbullar
Şurda da etin çoğalıyordu dokundukça
lafların dünyaların
Öyle düzeltici öyle yerine getiriciydi
sevmek
Ki Karaköy köprüsüne yağmur yağarken
Bıraksalar gökyüzü kendini ikiye bölecekti
Çünkü iki kişiydik

Oysa bir bardak su yetiyordu saçlarını
ıslatmaya
Bir dilim ekmeğin bir iki zeytinin
başınaydı doymamız
Seni bir kere öpsem ikinin hatırı kalıyordu
İki kere öpeyim desem üçün boynu bükük
Yüzünün bitip vücudunun başladığı yerde
Memelerin vardı memelerin kahramandı sonra
Sonrası iyilik güzellik.

Ahmet Necdet
(1933 -)

SENİ SEVMEK

seni sevmek seni tükenmek mi biraz

kırılıp dökülmek mi yoksa gökyüzünün
bittiği yerde
hep seninle beslenen o sensiz saatlerde
yangın yerine dönmek mi biraz

bilirsin aşka benzer yıkıntıdır bu
güneşi düşman sayıp geceyle unutulan
gün ışıdı mı karanlıkta tutulan
yıkıntısız bir aşkı yaşamanın umudu

intihar gibi bir şey bir ben'de yanmak için
belki de bir cinayet kanda uyanmak için
bir kere bin kere milyon kere

seni sen de bilirsin ama ne önemi var
asıl önemli olan sonuna kadar
dağların yürüyüşüdür denizlere

ALTI MEVSİM GAZELİ
3 / BAHAR

sevdiceğim sana sözüm dildendir
laledendir sümbüldendir güldendir

yüreğini kuşatan bahar sevinci
nisan yağmurundan esen yeldendir

seher vakti saçlarına düşen çiğ
dağların başını saran tüldendir

salınıp yürüyüşün gerdan kırışın
yuvarlak topuktan ince beldendir

ya ceren bakışların canlar yakışın
kirpiğe sürülen mor rimeldendir

ahmet necdet uzun söze ne hâcet
sitem o güzelden söz gazeldendir

Gülten Akın
(1933 -)

UZUN YAĞMURLARDAN SONRA

Sen yağmurlu günlere yakışırsın
Yollar çeker uzak dağlar çeker uzak evler
Islanan yapraklar gibi yüzün ışır
Işırsa beni unutma

Alır yürür sıcak mavisi gökyüzünün
Kuşlar döner uzun yağmurlardan sonra birgün
Bir yer sızlar yanar içinde büsbütün
Her şeye rağmen ellerin üşür
Üşürse beni unutma

Yeni dostlar yeni rüzgârlar gelir geçer
Yosun muydum kaya mıydım nasıl unuttular
Kahredersin başın önüne düşer
Düşerse beni unutma

YORGUN SEVİ

Susarak, iki komşu gibi güne değerek
Asıl söyleneceklerin üstünden aşarak
Sevdiğim
Ayrı ayrı uzakta, yanyana

Birbirimizi derinden gözlediğimiz yazlarda
ve üstünkörü baktığımız kentlerde
Güllerin güllerimiz
Hüzünlerimse hüzünlerimiz değil

Bir deli kuzgun gibiyim yaşlı teleğimle
Göğü siliyorum duraksamadan
Yorgunluktan değil, öyle sanıyorum
Yalnızlıktandır
Hızla dökülüyor tüyüm teleğim

Orda öyle aramızda soluyor işte
Ayrı ayrı uzakta, yanyana
Hangi yangın hangi deprem becerebilir?

Hilmi Yavuz
(1936 -)

HAYAL HANIM

Yeşil imgeli kız! İlkyazım!
hangi harf gül, hangi dal dize?
Bu büyük ağaçtan her ikimize
kalan hangimizdik...
ey hayal hanım?

Yeşil imgeli kız! Biz size
yazılı sevdalar sunduktu
ve döne döne uçurumlar
gibi şiirler...

Şiirlerle örselenmiş'yüzü
ve kalbi güllere belenmiş
biriydim ben... ve hangimize
doğru akar suydum,
ey hayal hanım?

Yeşil imgeli kız! ilkyazım!
hangi harf gül, hangi dal dize?
Bu derin ağaçtan her ikimize
kalan hangimizdik...
ey hayal hanım?

HİLMİ YAVUZ

Bütün o aşkları yazdı da ne oldu
Gülleri çocukları denizleri tuttu da
elinden
Hep bir ceviz yaprağı gibi belirdi ince
yüzü
Bırakılmış gemilerin su kesimlerinden

Afşar Timuçin
(1939 -)

DENİZİN BEKLEDİĞİ

Seni sevmek mor denizlerdi biraz
Ne kadar gidilse bir o kadar bitmeyen
Umutlar ve yıkılmalar ardında direnilen
Seni sevmek mevsimler içinde en güzel yaz

Seni sevmek yaşamanın aşılmaz büyüklüğü
Seni sevmek kan dolu yüzyılları korkutan
Ve sığınıp ılık kıyı kentlerine biraz akşam
Seni sevmek çocukların düşlerinde gördüğü

Varılırdı daha saydam günlere isteseler
İsteseler yalnızlık giremezdi evlere
Seni sevmek bir kırlangıç olacak bekleseler
Ve uçacak durmadan adasız denizlere

Kim bulacak cam kırığı gözlerinde sevgimi
Sonra yalnız kalmak gibi yoksulca uğuldayan
Bütün okyanusların baş eğdiği tek kaptan
Sana verdim geç diye bütün denizlerimi

DEĞİŞİM

Çocuk ders çalışıyor görünüşte
Sayfaları yavaş yavaş çeviriyor
Çocuk deniz çalışıyor gerçekte
Gözlerini ufuklara dikiyor
Durup durup adını anıyor
Aşkın sözlüğünü ezberlemekte
Bütün nöbetçilerle yarışıyor
Gözleriyle gelişini beklemekte

Biz şimdi aşk öğrenelim
İnsan dersi sonra da öğreniyor
Yüzyıllık kitaplarda bilgi kendi malınıız
Haritadan şehirler kaçmıyor ya
Sevinmek yaşarlığa dokunmaktır
Atlı gibi dört nala içimizden gidiyor
Bazen her şey yanılmaksa bile
Sevişmek en az yanılmaktır

Metin Altıok
(1941 - 9 Temmuz 1993)

GÜNLERDEN ÖYLE BİR GÜN

Günlerden öyle bir gündü;
Üstüne tarih düştüğüm.
Gözümün önüne geldi birden
Balkıyan güzel yüzün.

Ve yüreğim yandı söndü,
Ter bastı avuçlarımı.
Bir işlek kovan uğultusu
Kapladı kulaklarımı.

Uzandım usulca cigarama;
Yavan ömrüme katık.
Ben o gün öldüm gülüm,
Bir daha ölmem artık

SARIL BANA

Bu yaşa geldim içimde bir çocuk hâlâ
Sevgiler bekliyor sürekli senden.
İnsanın bir yanı nedense hep eksik
Ve o eksiği tamamlıyayım derken,
Var olan aşınıyor azar azar zamanla.

Anamın bıraktığı yerden sarıl bana.

Anılarım kar topluyor inceden,
Bir yorgan gibi geçmişimin üstüne.
Ama yine de unutuş değil bu,
Sızlatıyor sensizliği tersine.
Senin kim olduğunu bile bilmezken.

Sevgiden caydığım yerde darıl bana.

Refik Durbaş
(1944 -)

TUZAK

Nefretin adresini mi soruyorsun
cinnet yağmurunda kimsesiz kuşlardan
rüzgârı çalınmış yalnızlığımı mı
sevdanın adresini mi soruyorsun
ayrılığı mavi, hüznü beyaz uçan

Yüzüne ay doğmakta. Seviyorum seni

Sensin çılgınlığımın zalım kaynağı
alemin aşktan damıtılmış alevi
taşarken yüzünden hicranın ırmağı
zulmetin vahasını mı arıyorsun
bakışı gül sesi, gülüşü yaz açan

Yüzüne ay doğmakta. Seviyorum seni

YAĞMURUN ALTINDA

Senin yüzündü terkedilmiş iskelede
yağmurun altında, unutmadım

Görüşe hasret bir yıldızın yüzü

Senin ellerindi otobüs durağında
yağmurun altında, unutmadım

Suyun yarasını sarmaya hükümlü

Senin gözlerindi gidilmez istasyonda
yağmurun altında, unutmadım

Yerin ve göğün ve suyun yüzüne, ki
hep senin baktığın gibi bakmıştım

Niye, niçin, ne zaman mı bakmıştım

Unutmam unutmam bir daha hiç unutmadım

Ahmet Telli
(1946 -)

GİDERSEN YIKILIR BU KENT

Gidersen yıkılır bu kent, kuşlar da gider
bir nehir gibi susarım yüzünün deltasında
Yanlış adreslerdeydik, kimliksizdik belki
sarışın bir şaşkınlık olurdu bütün ışıklar
Biz mi yalnızdık, durmadan yağmur yağardı
üşür müydük nar çiçekleri ürperirken

Gidersen kim sular fesleğenleri
kuşlar nereye sığınır akşam olunca

Sessizliği dinliyorum şimdi ve soluğunu
sustuğun yerde birşeyler kırılıyor
bekleyiş diyorum caddelere, dalıp
gidiyorsun
adını yazıyorum bütün otobüs duraklarına
öpüştüğümüz her yer adınla anılıyor
bir de seni ekliyorum susuşlarıma

Selamsız saygısız yürüyelim sokakları
belki bizimle ışıklanır bütün varoşlar
geriye mapusaneler kalır, paslı soğuklar
adını bilmediğimiz dostlar kalır yalnız
yüreğimize alırız onları, ısıtırız
gardiyan olmayız kendi ömrümüze her akşam

Gidersen kar yağar avuçlarıma, üşürsün
bir ceylan sessizliği olur burada aşklar

Fiyakalı ışıklar yanıyor reklam panolarında
durmadan çoğalıyor faili meçhul cinayetler
ve ölü kuşlar satılıyor bütün çiçekçilerde
menekşeler nergisler yerine kuş ölüleri
bir su sesi bir fesleğen kokusu şimdi uzak
yangınları anımsatıyor genç ölülere artık

Bulvar kahvelerinde arabesk bir duman
sis ve intihar çöküyor bütün birahanelere
bu kentin künyesi bellidir artık ve susuşun
isyan olur milyon kere, hiç bilmez miyim
sokul yanıma sen, ellerin sımsıcak kalsın
devriyeler basıyor karartılmış evleri yine

Gidersen yıkılır bu kent kuşlar da ölür
bir tufan olurum sustuğun her yerde

Abdülkadir Budak
(1952 -)

AŞK BENİ GEÇER

Çünkü bacakları uzun, mesafe tanımıyor
Çünkü rüzgârın altında, büyük deneyiminde
Elbette aşk beni geçer haritayı kendi
çizmiş
Dağları iyi biliyor, nehirleri de

Bir ateşin koynunda uyuyorken bile geçer
Serin su başlarında dinleniyorken bile
Ve ben onun peşinden kurşun olsam yetişemem
Okyanusa vardığında göle gelmiş olur muyum
O çınar olduğunda yaprak olur muyum ben?

Bir dille yetinirim, bütün dilleri öğrenmiş
Dumana tanım ararım, yangınlardan geçmiş o
Ben merdiven arıyorken çoktan çıkmıştır
göğe
Bir kadının saçlarına takılıp kalmış iken
Ruhunu ele geçirmiş binlerce sevgilinin
Bende bir esimlik yel, onda her zaman
deprem
Elbet aşk beni geçer
Tren rayların üstünden

Aşk şiiri yazdığımı sanırım, ne hafiflik
Destanı bitirmiş olur ben çıkarken ilk
dizeden
Uçup gitmiştir evet dünyayı kanat eyleyip
Ben iki teleği yan yana getirmişken

Aşk beni bir daha geçer
Tren rayların üstünden

Murathan Mungan
(1955 -)

YALNIZ BİR OPERA

ölü bir yılan gibi yatıyordu aramızda
yorgun, kirli ve umutsuz geçmişim
oysa bilmediğin bir şey vardı sevgilim
Ben sende bütün aşklarımı temize çektim

imrendiğin, öfkelendiğin
kızdığın, ya da kıskandığın diyelim
yani yaşamışlık sandığın
Geçmişim
dile dökülmeyenin tenhalığında
kaçırılan bakışlarda
gündeliğin başıboş ayrıntılarında
zaman zaman geri tepip duruyordu. Ve elbet
üzerinde durulmuyordu.
Sense kendini hâlâ hayatımdaki herhangi
biri sanıyordun,
biraz daha fazla sevdiğim, biraz daha önem
verdiğim.

Başlangıçta doğruydu belki. Sıradan bir
serüven, rastgele
bir ilişki gibi başlayıp, gün günden
hayatıma yayılan,
büyüyüp kök salan, benliğimi kavrayıp,
varlığımı ele geçiren bir aşka bedellendin.
Ve hâlâ bilmiyordun sevgilim
Ben sende bütün aşklarımı temize çektim
Anladığındaysa yapacak tek şey kalmıştı
sana
Bütün kazananlar gibi
Terk ettin

Şimdi biz neyiz biliyor musun ?
Akıp giden zamana göz kırpan yorgun
yıldızlar gibiyiz.
Birbirine uzanamayan
Boşlukta iki yalnız yıldız gibi
Acı çekiyor ve kendimize gömülüyoruz

Şimdi biz neyiz biliyor musun ?
Yıkıntıların arasında yakınlarını arayan
öksüz savaş
çocukları gibiyiz. Umut ve korkunun hiçbir
anlam
taşımadığı bir dünyada bir şey bulduğunda
neyi,
ne yapacağını bilemeyen çocuklar gibi.
Artık hiçbir duygusunu anlayamayan çocuklar
gibi
Ve elbet biz de bu aşkta büyüyecek
Her şeyi bir başka aşka erteleyeceğiz

Haydar Ergülen
(1956 -)

BENİ AŞKA TERKETTİĞİN İÇİN SEVİYORUM SENİ

bir sır-çocuksun, yalnızca aşk açık sende,
ne sen kalıyorsun ne o, aşktan başka
biri yok, gel, aşk istediği için varsın,
ne onu kurtarıyorsun ne kendini, aşktan
başka
biri yok, git, aşk istediği için yoksun

ayrılıktan değil, taşıdığı saflıktan
konuşursun;
ayrılık sana dönmektir, yeniden bana
ruhumuz öpüşür ya, başkasındayken ağzımız,
gövde gözaltındadır, oysa ruhumuz sereserpe
seni senden beni benden bağışlar
birbirimize

bir sır-çocuksun, aşkla açıyorsun
kullandığın her şeyi
burda değilsin, çoktan çekilmişsin ve
seninle
gitmiş senin olan, her zamankinden çoksun
bu evde
çünkü aşk hepimizden çalışkandır, ben
duruyorum
vefa aşk lisesindeki ceza nöbetine

bu karanlıkta daha iyi görüyorum seni
aynı tünelden geçiyorsun gelişte ve gidişte
kavuşmaya, ayrılığa aynı yolu
kullanıyorsun,
beni büyüten aşktan söz ediyorum, yolculuğa
övgü,
zaman yok ki aşktan başka, uykusuzluğa
övgü,

bir sır-çocuksun, baştan çıkarır gibi açığa
çıkardın beni
ayrılık mı; beni aşka terkettiğin için
seviyorum seni!

SÖYLENCE

akdeniz gülüşlü bir çocuk olsaydın
ağzının kıyısında uçarılıklar biriktiren
yüzünde bin bir haylazlıkla sevseydin beni
yüreğinden beyaz kuşlar uçardı yüreğime
dokundukça portakal çiçekleri dökerdi
sevilmekten ürpertili dingin gövden

ah çocuk ah kadın ah sevgili
sözlerin aşkı anımsatsa da
gülüşünde onmaz acılar gizli.

Turgay Fişekçi
(1956 -)

ASMALARIN DANSI
2

Yağmurlu günlerde seviş benimle
Kuşlar çinko damı gagalarken
Tenimin kokusunu değiştiren yağmurlarda

Sıcak öğlesonlarında seviş benimle
Buhurlar tüterken tenimden
Yanan toprağın buğusu soluğumken

Bahar günleri dereboylarında seviş benimle
Kestane saçlarında kelebekler asılıyken
Yaz geceleri kurumuş dere yataklarında
Sıcak kumlar yatağımız, söğütler çatımız,
duvarımızken

Ne olursa olsun sabahları seviş benimle
Dinlenmişliğin gücü kaslarında

İçinde ne varsa dökmenin hazzıyla saran
Sonra ilk kez görür gibi algılaman için
Her sabah öylece bırakayım seni dünyaya

3
Kol kıvrımımdan öp beni
Tüylerimin arasında yollar açan
dudaklarınla
Mavi damarlarımdan

Bİleklerimden öp beni
Nabzımın tıpırtısı tavşan dudağını
titretsin
Öpüşten bilezikler kollarımda

Parmaklarımın ucundan öp beni
Hokka ağzında kalemler
Neye dokunsam
Her şeyde ağzının sıcaklığı

Yüreğimden öp beni
Soyulmuş yumurta beyazlığındaki etimden
Öpüşlerin yanıp geçen bir ışık değil
Uzun yazların güneşi gibi kalsın tenimde

Lale Müldür
(1956 -)

DESTİNA
dün gece sen uyurken
ismini fısıldadım
ve hayvanların korkunç
öykülerini anlattım
dün gece sen uyurken
çiçeklere su verdim
ve insanların korkunç
öykülerini anlattım onlara
dün gece sen uyurken
yüreğim bir yıldız gibi
bağlandı sana
işte bu yüzden
sırf bu yüzden
yeni bir isim verdim sana
DESTİNA

sen öyle umarsız
uyusan da bir köşede
işte bu yüzden
sırf bu yüzden işte
yaşamdan çok ölüme
yakın olduğun için
seni bu denli yıktıkları
için Destina
yaşamımın gizini
vereceğim sana

Ahmet Erhan
(1958 -)

SEVGİLİ

Çiçekler vardı derilmeyi bekleyen
O uçsuz bucaksız kırlarda.
Gökyüzünde ay, bakacak göz arardı.
Bir dut ağacı vardı, yüce
Hiçbir çocuğun üstüne tırmanmadığı.
Testiyi unutmuştuk pencerenin önünde

İçi su doluydu, soğumuştu.
Masanın üstünde bir dilim ekmek
Isırılıp bırakılmıştı.
Denizin kıyısında bir mavi tekne
Birbaşına salınıyordu.
Gökyüzü vardı derin,
Toprak göz alabildiğince...

Sonra sen geldin
Çakıllı yoldan geldin, şen şakrak
Nesneler anlam buldu seninle
Benim güleç yüzlü, kara gözlü sevgilim
Saçlarını yüzüne dökerek
Yerleri süpürdün, bahçeyi suladın,
Masayı temizledin..

SEVDA ŞİİRLERİ
ŞİİR, 1

Sen bir deniz kızısın, saçları
Düşlerimin erimince uzayan
Yağmurda kıpırtılı, güneşte gümüşsün
Bir yakamoz ağı, geceyle atılan

Sen bir deniz kızısın, doğanın
Yüzgörümlüğü olsun diye bana sunduğu
Allayıp pulladığı ay ışığının
Yelin, terkisine atıp kapıma koyduğu

Sen bir deniz kızısın, yaşamla ölümü
İki kaşının arasında öpüşür buldum
Yaşamı seçtiysem sensin nedeni
Ölümdeki sonsuzluğa seninle erdim..

Şükrü Erbaş
(1953 -)

KOCAMAN BİR ÇOCUĞU ÖPÜYORSUN

Sen bende neleri öpüyorsun bir bilsen
Herkesin perde perde çekildiği bir akşam
Siyah bir su gibi yollara akan yalnızlığı
öpüyorsun.
Ağzında eriklerin aceleci tadı
Elleri bulut, gözleri ot bürümüş ekin
tarlası
Bir çocuğun düşlerine inen tokadı
öpüyorsun.
Yağmur her zaman gökkuşağını getirmiyor
Aralık kapılarda bekleyişin çarpıntısı
Bir kadının eksildikçe ömrüme eklenen
Uzun gecelerini. solgun gövdesini
öpüyorsun.
Uzak dağ köylerine vuran ay ışığı
Kerpiçlerden saraylar kuruyor yoksulluğa
Ne suların ibrişimi ne gökyüzü ne rüzgâr
Sen bende gittikçe kararan bir halkı
öpüyorsun.

Sakarya Caddesi'nde sarhoşlar
Rakıyla buğulanmış kaldırımlarına gecenin
Yüksek sesle bir şeyler çiziyorlar.
Yalnızlık her koşulda bir sığınak bulur,
diyorum
Uzanıp dudağımdaki titremeyi öpüyorsun.
Örseler acıyla düştüğü yeri
Susarak büyüyen adamların sevgisi.

Ağzında pas tadıyla bir inceliği söylemek
Bir gülünç içtenliktir, gecikmiş ve ezik
Sen bende yanlış bir ömrün tortusunu
öpüyorsun.
İnsanın zamana karşı biricik şansıdır aşk
Onca kapı onca duvar içinde bulur aynasını.
Sen bende neleri öpüyorsun biliyor musun
Herkesin simsiyah kesildiği bir akşam
Yıldızlarla yedirenk gökyüzünü öpüyorsun.

Sen bende, gözlerinin anne ışığıyla
Bir solgunluktan doğan kocaman bir çocuğu
öpüyorsun.

SEÇKİDEKİ ŞAİRLER ve ŞİİRLERİ

YAHYA KEMAL BEYATLI : Erenköyünde Bahar / Geçmiş Yaz
AHMET HAŞİM : Karanfil / Karanlık / Parıltı
FARUK NAFİZ ÇAMLIBEL : Sen Nerdesin / Firari
NAZIM HİKMET : Tahirle Zühre Meselesi / Seviyorum Seni Veranın Uykudan Uyanışı / Seni Düşünmek
AHMET HAMDİ TANPINAR : Hatırlama / Sabah / Bütün Yaz
SAİT FAİK : O ve Ben / Yeis
SABAHATTİN ALİ : Çocuklar Gibi
YAŞAR NABİ NAYIR : Onar Mısra
HAMİT MACİT SELEKLER : Kal / O Kalp O Ateş Nerde?
AHMET MUHİP DIRANAS : Serenad / Ülker'in Gözleri
ORHAN VELİ : Anlatamıyorum / Deniz Kızı
CAHİT SITKI TARANCI : Desem ki
RIFAT ILGAZ : Leylaklarını Anlatıyorum / Gidişini Anlatıyorum
BEDRİ RAHMİ EYÜBOĞLU : Karadut I - II / Çakıl / Sitem
OKTAY RIFAT : Hürrem Sultana Gazel / Kanma / Seninle Sensiz
FAZIL HÜSNÜ DAĞLARCA : Sevgicek / Söyle Sevda İçinde Türkü..
CELAL SILAY : Mavi Randevu / Serenad
MELİH CEVDET ANDAY : Seni Düşünüyorum / Sevincin Yarısı
İLHAN BERK : Ne Böyle Sevdalar Gördüm.. / Otağ
BEHÇET NECATİGİL : Gizli Sevda / Şayet Aşk
CAHİT KÜLEBİ : Kayıp Sevda / Tabanca
A. KADİR : Dağ Başında / Çile
NECATİ CUMALI : Uzak Haziran / Güneş Saati
ÖZDEMİR ASAF : Lavinia / Tentation / Akıl Gözü
ATTİLA İLHAN : Böyle Bir Sevmek / Yağmur Kaçağı / Ben Sana Mecburum / Pia / Maria Missakian / Üçüncü şahsın şiiri

ÜMİT YAŞAR : Sevi şiiri / Üzgün Değilim / Beyaz Güvercin / Bir Pınarsın / Unutamıyorum / Bir Gün / Çigan Gözler
TURGUT UYAR : Çokluk Senindir / Kesiksiz Övgü
AHMET ARİF : Hasretinden Prangalar eskittim / Sevdan Beni
CAN YÜCEL : Öyle Bi... / İlanı Harp Değil İlanı Aşk
METİN ELOĞLU : Uyan / Değerleme
EDİP CANSEVER : Yerçekimli Karanfil / Adını Funda Oteli Koy
CEMAL SÜREYA : Balzamin / San / Ama Senin
AHMET NECDET : Seni Sevmek / Bahar
GÜLTEN AKIN : Uzun Yağmurlardan Sonra / Yorgun Sevi
HİLMİ YAVUZ : Hayal Hanım / Hilmi Yavuz
AFŞAR TİMUÇİN : Denizin Beklediği / Değişim
METİN ALTIOK : Günlerden Öyle Bir Gün / Sarıl Bana
REFİK DURBAŞ : Tuzak / Yağmurun Altında
AHMET TELLİ : Gidersen Yıkılır Bu Kent
ABDÜLKADİR BUDAK : Aşk Beni Geçer
MURATHAN MUNGAN : Yalnız bir Opera
HAYDAR ERGÜLEN : Beni Aşka Terkettiğin İçin... / Söylence
CAHİT CEM EYÜBOĞLU : Son Yakarış
TURGAY FİŞEKÇİ : Asmaların Dansı 2 - 3
LALE MÜLDÜR : Destina
AHMET ERHAN : Sevgili / Sevda Şiirleri I
ŞÜKRÜ ERBAŞ : Kocaman Bir Çocuğu Öpüyorsun